COLECȚIA

Iubiri de poveste

JOANNA SHUPE

Ducesa curtezană

SERIA „MINCIUNI PERICULOASE“

Cum să-ți recucerești soțul înstrăinat și să scapi de datorii în patru pași extrem de provocatori și uimitor de plăcuți:

1. Află secretele intime ale celei mai bune curtezane din Londra.
2. Prefă-te că ești chiar tu o curtezană, cu numele de Juliet Leighton.
3. Călătorește spre Veneția și localizează-ți soțul.
4. Sedu-ți bărbatul, concepe-i un urmaș, și *voilà* – ți-ai asigurat viitorul!

Pentru Julia, ducesă de Colton, acest joc nu poate să dea greș. Până la urmă, soțul ei nu s-a deranjat nici măcar să dea ochii cu ea în opt ani întregi, din ziua nunții lor organizate în grabă, când ea avea doar frageda vârstă de șaisprezece ani. Dar ceea ce începe ca un flirt seducător se transformă repede în pasiune mistuitoare, iar sentimentul este reciproc. Este oare posibil ca bărbatul cu care s-a măritat ducesa curtezană să se dovedească a fi iubirea vieții ei?

Joanna Shupe a avut un debut fulminant cu seria „Minciuni periculoase“, impunându-se ca una dintre cele mai bune noi scriitoare de *historical romance*. Valoarea romanelor sale a fost confirmată prin câștigarea premiului Golden Heart din partea Asociației Scriitorilor de Romane de Dragoste din America.

Află mai mult pe:
www.litera.ro
ISBN 978-606-33-0173-5
9 786063 301735
Alma

JOANNA SHUPE

Ducesa curtezană

The Courtesan Duchess
Joanna Shupe
Copyright © 2015 Joanna Shupe

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, Bucureşti, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

Ducesa curtezană
Joanna Shupe
Copyright © 2015 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Mira Velcea
Corector: Păuniţa Ana
Copertă: Florentina Tudor
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
SHUPE, JOANNA
Ducesa curtezană / Joanna Shupe.
trad.: Livia Olteanu. –Bucureşti: Litera, 2015
ISBN 978-606-33-0173-5
I. Olteanu, Livia (trad.)
821.111(73)-31=135.1

JOANNA SHUPE

Ducesa curtezană

Traducere din limba engleză
Livia Olteanu

Alma

Capitolul 1

O femeie inteligentă se poate transforma în orice îi cere situația.

Domnișoara Pearl Kelly către ducesa de Colton

Prima oară când ducesa de Colton îl văzu pe soțul ei după nunta lor pripită, era la o masă, jucând cărți, cu o femeie voluptuoasă în poală, căreia îi atârnau picioarele peste mânerul scaunului lui. Julia îi vedea foarte bine pe amândoi din partea cealaltă a camerei. Femeia se... satisfăcea în timp ce ducele avea o mână în corsajul ei, degetele lui mișcându-se pe sub material și mângâindu-i din când în când sânul. Cealaltă mână a lui ținea cărțile, și tot acolo îi era ațintită și privirea.

Tabloul o șocă pe Julia. Spectacolul, scandalos și totuși ciudat de provocator, îi aminti că viața soțului ei era radical diferită de existența ei protejată din Londra. Dar la ce te-ai putea aștepta de la un bărbat supranumit Ducele Depravat? Își depărtă stânjeneala și privi cum evoluează scena.

Își dădu seama că el era chipeș. Julia îl văzuse pentru foarte scurt timp pe parcursul ceremoniei nunții, dar fuseseră amândoi mai tineri, iar ea era pe atunci o tânără de șaisprezece ani, timidă și speriată. Acum el părea mai matur și... mult mai mare. Părul lui negru era puțin mai lung, atingea gulerul cămășii și îi evidenția trăsăturile perfecte: nasul drept, pomeții semeți și buzele cărnoase. Îți tăia răsuflarea de-a dreptul.

Unele femei ar putea fi copleșite de gelozie să își vadă soțul astfel. Nu și Julia. Bărbatul îi era un străin, și nu simțea decât un amestec de furie și iritare. Furie pentru că el o ignora de opt ani lungi, iar iritare pentru că fusese forțată să pună în scenă un asemenea șiretlic și să cutreiere continentul pentru asta.

Julia privi cum dezmățata din poala lui începu să respire greoi. Femeia închise ochii și tremură toată, cu capul lăsat pe spate de extaz. Expresia lui Colton nu spuse nimic despre compania lui sau despre cărți, iar ceilalți jucători păreau neimpresionați în timp ce își studiau cărțile. În afară de Julia, nu îi mai băga nimeni în seamă. O femeie... avea orgasm în poala lui și nici măcar nu se uita nimeni. Deci asta se întâmpla în mod curent?

După ce femeia își trase sufletul, se aplecă să îi șoptească lui Colton ceva la ureche. El zâmbi, o ajută politicos să se dea jos din poala lui și o plesni ușor peste fund înainte să o gonească. Își îndreptă din nou atenția spre jocul de cărți.

Simon Barett, contele de Winchester, un bun prieten de-al Juliei, apăru lângă ea.

– Ești sigură în această privință? Nu este prea târziu să te retragi, să știi.

Ea clătină din cap.

– Nu. Am ajuns prea departe ca să renunț acum.

Și Simon era un bărbat destul de chipeș, chiar mai chipeș în această seară, cu părul lui blond și ochii albaștri scoși în evidență de hainele negre. Insistase să vină cu ea la Veneția, să se dea drept iubitul ei, pentru a putea să o însoțească și să o protejeze. În sinea ei, Julia îi era recunoscătoare pentru ajutor.

Ea îi zâmbi.

– Și, după ceea ce tocmai am văzut, aș spune că planul meu este perfect.

– Mă temeam că vei spune asta.

Ea își reveni brusc. Aceasta nu era lupta lui Simon, și era corect să îi ofere și lui aceeași șansă de scăpare.

– Simon, am spus de multe ori: mă pot descurca singură. Prietenia ta cu Colton nu trebuie să fie afectată de participarea ta la acest plan.

Simon se uită la duce.

– Am motivele mele pentru care te ajut. Am să mă descurc cu supărarea lui Colt, dacă va fi cazul.

Ea se ridică pe vârfuri și îl pupă pe obraz.

– Ești un prieten bun. Călcâiele ei atinseră din nou podeaua în timp ce îi aminti: Acum sunt incomparabila domnișoară Juliet

Leighton, cea mai notorie curtezană a Londrei. Lasă-mă câteva clipe cu el, dar nu mai mult.

– Bine. Sper doar să te pot recunoaște.

Julia făcuse rost de vopsea pentru a-și schimba temporar părul ei blond într-unul roșu aprins, după ce aflase de preferința soțului ei rătăcitor pentru femei roșcate.

– Important e să îi atrag atenția.

– Ah, nu mi-aș face griji în această privință, spuse Simon întinzându-i brațul. Mergem?

Ea încuviință și îi acceptă brațul. Peretele din spate era plin de mese de joc, așa că ea și Simon se văzură nevoiți să se plimbe printre grupurile de oaspeți și lachei, trecând pe lângă pahare de șampanie pentru a ajunge la destinație. Deși Simon o avertizase la ce să se aștepte de la o petrecere de moravuri ușoare, Juliei îi fu greu să nu se uite la ceea ce se petrecea în jur. Nu participa nici o soție; femeile erau amante, actrițe și prostituate. Iar bărbații, majoritatea foști membri ai guvernului venețian sau afaceriști bogați, păreau nerăbdători să profite de conjunctură. Cuplurile se sărutau și se atingeau îndrăzneț, iar aerul era îngreunat de fum, dorință și transpirație.

Încrederea ei crescu în timp ce traversară camera. Nimeni dintre cei cu care vorbiră nu o bănui drept impostoare și o tratară cu toții informal, ca pe o curtezană, nu ca pe o ducesă.

În ciuda emoțiilor ei, nu avu de ales. Planul trebuia să aibă succes. Dacă vărul odios al lui Colton, Lord Templeton, se ținea de cuvânt în privința celor mai recente amenințări de a-i micșora stipendiul, în câteva luni urmau să nu mai aibă fonduri să plătească servitorii sau chiria la casa lor micuță din Mayfair. Mama lui Colton spusese clar că nu era bine-venită la nici una dintre proprietățile ducale. Iar asta însemna că ea și mătușa ei aveau să ajungă pe drumuri.

Julia avea nevoie de un copil de sex masculin, unul legitim, pentru a deveni moștenitorul averii Colton. Numai astfel putea să încurce planurile lui Templeton în privința titlului de duce.

Planul ei era infailibil. Cu șase luni în urmă, Julia își vânduse ultimele bijuterii pentru a o angaja în secret pe Pearl Kelly, adevărata curtezană a Londrei, pentru a-i cere sfatul. Pearl se dovedise

un adevărat izvor de informații, spunându-i Juliei exact cum să se îmbrace, să se poarte, să vorbească și să flirteze precum o ușuratică. Pearl ajutase chiar și cu modelele rochiilor Juliei, împreună cu croitoreasa. Garderoba rezultată era luxoasă și elegantă, cu materiale somptuoase și decolteuri îndrăznețe, precum rochia verde smarald pe care o purta în această seară. Desuurile fuseseră comandate de la Paris, și o făceau *și acum* pe Julia să roșească. Bijuteriile fuseseră o problemă, pentru că pe toate cele bune și le vânduse în ultimii doi ani. Așa că Pearl îi împrumutase cu generozitate Juliei câteva seturi uimitoare, ce includeau și colierul scump cu diamante și perle pe care îl avea acum la gât.

Julia învățase și să folosească creme și farduri pentru a-și sublinia trăsăturile. Mai devreme, aplicase un praf de pudră perlată pe față, ruj roz trandafiriu pe buze și obraji și un strat subțire de cărbune pe gene și sprâncene. Îmbunătățirile se combinau cu părul ei roșu și o făceau complet de nerecunoscut pentru oricine o cunoștea pe ducesa de Colton cea blondă și modestă.

Se apropiară de duce. După o clipă, Colton își ridică privirea și pe chip i se citi surprinderea.

– Winchester! Își aruncă pe masă cărțile și își ridică trupul uscățiv de pe scaun, stând acum în picioare în fața lor. Nici nu îmi vine să cred. De ce nu mi-ai scris să îmi spui că vii ?

Simon reuși să se arate surprins, apoi îl bătu pe Colton pe spate.

– Auzisem un zvon că încă ai mai fi aici, bătrâne.

– Nu am nici un motiv să plec. Colton se întoarse spre Julia, concentrându-și atenția asupra ei cu un interes ce nu depășea granița politeții. Văd că nu ești singur. Te rog, fă-ne prezentările.

– Desigur. Colton, inimitabila doamnă Juliet Leighton. Juliet, acest pierde-vară este cel mai vechi prieten al meu, ducele de Colton.

Ea făcu o plecăciune adâncă și privi pe sub gene cum soțul ei îi admiră decolteul șocant de adânc al rochiei, din care pieptul ei cărnos amenința să iasă cu totul, din clipă în clipă.

– Doamnă Leighton, reputația vă precedă, spuse ducele în timp ce ea se ridică. Am auzit doar laude la adresa frumuseții

și a inteligenței domniei voastre. Se spune că țineți întreaga Londră în mână.

Julia se bucură să audă că zvonurile pe care le răspândiseră ajunseseră la urechile soțului ei.

– Poate nu chiar întreaga Londră, Excelență. Dar câțiva norocoși au simțit într-adevăr atingerea mâinii mele.

El ridică dintr-o sprânceană neagră și zâmbi atât de provocator, încât o femeie mai slabă de înger s-ar fi topit.

– Winchester, încep să te invidiez, șopti Colton fără să își ia ochii fumurii de la ea.

– Ar fi și cazul. Sunt complet căzut în mrejele doamnei Leighton.

Zâmbetul lui Simon făcu extrem de clară natura relației lor.

– Mă flatați, replică Julia pe cel mai cochet ton posibil. Simon, dragule, te rog să mă lași singură cu Excelența Sa pentru câteva clipe. Fii amabil și adu-mi niște șampanie.

Simon îi lansă Juliei o privire de amorezat care în alte circumstanțe ar fi făcut-o să râdă.

– Aș face orice pentru tine, iubirea mea.

El plecă pentru a o lăsa pe Julia singură cu soțul ei, pe care nu îl mai văzuse de opt ani.

Privindu-l pe bărbatul care exercita o asemenea putere asupra ei chiar și de la o distanță atât de mare, se gândi că ar trebui să fie amuțită. Dar, ținând cont de strălucirea înfierbântată din privirea lui Colton și de felul atent în care o studia, Julia știa că ea deținea controlul acum.

– Excelență, spuse ea, apoi se apropie cu îndrăzneală și îl luă de mână. Am senzația că ne-am cunoaște deja.

Julia îl conduse către ușile terasei.

– Da?

El se strecură cu ușurință printre celelalte cupluri și își așeză palma mare pe talia ei când ajunseră în întunericul răcoros.

– Dacă ne-am fi cunoscut, sunt ferm convins că aș fi ținut minte, doamnă Leighton.

– Oh, spuneți-mi Juliet, vă rog. Toți prietenii buni îmi spun așa.

– Atunci, și tu trebuie să îmi spui Nick. Nu mi-a plăcut niciodată titlul meu.

Înalt şi subţire, se sprijini de balustrada terasei. Peisajul era o porţiune de canal surprinzător de curată. Văzut de aproape, era şi mai chipeş. Avea umerii laţi, iar pe sub hainele lui bine croite i se putea ghici forţa. Brusc, ea se simţi... vie şi agitată în prezenţa lui ademenitoare. Nici nu era de mirare că soţul ei devenise un crai înrăit.

– Dacă insişti, Nick, spuse ea încet, observând cum el îi studia buzele. Aşadar, vom fi prieteni?

– În mod evident, sper că da. Expresia lui se îndulci când îi zâmbi cuceritor, iar ei i se înmuiară genunchii, puterea acestui mic gest al lui încălzindu-i tot corpul. Juliet, îţi place Veneţia?

– E un loc foarte frumos. Sunt pentru prima oară aici şi recunosc că nu este cum m-am aşteptat. Mâncarea este minunată şi oamenii sunt prietenoşi şi pasionali. Dar tu? Eşti aici de mult timp?

– Cam de trei ani. Înainte am fost la Viena, Köln, Paris...

– Şi ai de gând să te întorci cândva în frumoasa noastră Anglie?

Chipul lui se tensionă puţin.

– Nu. N-am de gând să mă întorc. Nu mă aşteaptă nimic acolo.

Furia, fierbinte şi puternică, înflori în pieptul ei. Cum îndrăznea? Nu îl aştepta nimic acolo, nici măcar *soţia* lui? Deşi o mânca palma să îl plesnească, Julia se forţă să aibă o expresie curtenitoare şi îşi coborî tonul pentru a suna ca o şoaptă răguşită:

– Norocul meu că te-am întâlnit aici.

– Într-adevăr. Tocmai începusem să cred că Veneţia devine plictisitoare. Îl cunoşti de mult pe Winchester?

– Nu, nu de mult. Dar mi-a vorbit despre tine. Am înţeles că sunteţi prieteni de foarte mult timp.

– Aşa este. De când eram la Eton, de fapt. Am...

– Poftim, iubito.

Simon apăru cu un pahar de şampanie.

– Ia spune-mi, Winchester, ce ai mai făcut în ultimii doi ani? spuse ducele.

„Doi ani!" Juliei i se tăie răsuflarea şi aproape că se înecă bând şampanie. Simon îl văzuse pe soţul ei acum doi ani? Dacă nu ar fi fost Colton aici, i-ar fi dat lui Simon un şut sănătos în picior pentru că nu îi spusese asta.

– Sunt foarte bine. Dar tu?

– Mă simt bine aici, răspunse relaxat Colton. Veneţienii sunt destul de plăcuţi, în ciuda resentimentelor trezite de prezenţa austriacă. Mă gândeam totuşi să călătoresc la St. Petersburg anul viitor.

– Au trecut deja opt ani. Nu crezi că este destul timp...

– Nu o spune. Vocea lui Colton deveni tăioasă, şi expresia i se întunecă. După ultima noastră ceartă, credeam că ai renunţat să mă mai baţi la cap să mă întorc.

– Dar totuşi, Colt. Soţia ta merită să...

– Ah, vrei să spui pionul tatălui meu? Colton îşi îndreptă poziţia corpului. Încetează chiar acum, continuă el. Nu mă face să regret că te-am informat unde anume mă aflu în toţi aceşti ani.

„Pion? Ce Doamne iartă-mă?" Julia abia aştepta să fie singură cu Simon, pentru a-i cere nişte lămuriri. Simon ridică mâinile în semn de predare.

– Nu vreau să mă cert cu tine. Cu atât mai puţin în faţa unei femei atât de frumoase. O cuprinse pe Julia peste umeri şi o strânse pentru a o încuraja.

Purtând o mască de politeţe, ea se concentră asupra ducelui.

– Excelenţă, avem de gând să mergem la spectacolul *Tancredi* de la La Fenice, poimâine-seară. Aţi dori să ne însoţiţi?

– De fapt, aveam deja de gând să merg, răspunse Colton, postura lui fiind din nou relaxată. M-aş simţi onorat dacă v-aţi alătura grupului din loja mea.

Julia încercă să pară surprinsă, deşi îi cunoştea deja planul. Valetul lui Simon o convinsese pe una dintre servitoarele ducelui să le furnizeze informaţii despre activităţile sociale zilnice ale lui Colton. Avea să se mai întâlnească întâmplător de câteva ori cu doamna Leighton.

– Ar fi minunat, Excelenţă. Abia aştept.

Nicholas Francis Seaton, al şaptelea duce de Colton, privi discret de la locul său la masa de cărţi cum Winchester şi doamna Leighton se îndepărtau. De când se întorsese de pe terasă, nu reuşise să-şi ia ochii de la fermecătoarea companioană a prietenului său în timp ce aceasta îi vrăjise pe toţi ceilalţi bărbaţi din încăpere.

Era pricepută. Cea mai bună, dacă dădea crezare zvonurilor despre prezența de spirit, farmecul, inteligența și pasiunea ei. Dar Nick nu avusese niciodată încredere în zvonuri. Mai ales după ce viața lui fusese distrusă de bârfe și insinuări, ceea ce îl forțase să își părăsească țara și căminul.

Nu, Nick era mult mai interesat să descopere personal talentele femeii.

Dacă ar fi fost să își închipuie cum ar arăta femeia perfectă, aceea ar fi delicioasa doamnă Leighton. Pielea ei de alabastru și ochii limpezi și albaștri, părul ei roșcat, trăsăturile delicate și formele apetisante erau aranjate și puse în evidență pentru a o avantaja. La naiba, era de-a dreptul o zeiță. Rochia cu decolteu adânc abia îi ținea sânii generoși în frâu, iar Nick putea să jure că reușise să vadă o areolă oacheșă.

Iar zâmbetul ei... Gura ei tachina și tenta, cu colțurile buzelor ușor ridicate și misterioase. Îl implorau pe un bărbat să le atingă cu limba, în speranța că aveau un gust măcar pe jumătate la fel de delicios pe cât arătau. Văzuse o sută de zâmbete feminine îmbietoare, dar nici unul nu fusese atât de fermecător precum cel al doamnei Leighton. Aproape că păruse amuzată în timp ce flirta cu el.

Nici nu era de mirare că Winchester părea atât de ciudat de înnebunit după ea. Multe femei săriseră din patul lui Winchester în al lui, și invers. Dar tandrețea cu care Simon o privise pe doamna Leighton în această seară fusese surprinzătoare. Așa că Nick trebuia să își dea seama de sentimentele lui Winchester pentru această femeie înainte să facă vreo mișcare. Deși ea flirtase cu el pe ascuns, nu avea de gând să îl jignească pe unul dintre puținii bărbați care îi mai erau prieteni.

Trei sferturi de oră mai târziu, își aruncă pe masă cărțile. Fusese o seară profitabilă și se simțea obosit. Pierduse prea multe nopți în ultimul timp. Își luă câștigurile și plecă.

Odată ajuns pe stradă, valetul lui Nick și autointitulatul său paznic Fitzpatrick ieși din umbre.

– Bună seara, Excelență.

– Dumnezeule, Fitz! Nu-mi mai spune așa.

– Faptul că nu vreți să auziți asta nu înseamnă că nu sunteți, răspunse Fitz cu vocea lui răgușită și cu accent irlandez, în timp ce îl conduse către gondolă.

Nick bombăni o înjurătură, iar Fitz râse. Știa că Fitz avea să folosească mereu titlul nobiliar, indiferent de câte ori îi spusese irlandezului să nu facă asta.

Cu șapte ani în urmă, Nick îl salvase pe bărbatul gigantic într-o bătaie urâtă de pe o alee dosnică din Dublin. Doi ticăloși îl imobilizaseră pe Fitz în timp ce un al treilea îi tăia fața. Nick îi recunoscuse pe toți drept hoți locali, așa că intervenise pentru a echilibra balanța. Pe atunci, Nick era nerăbdător să se implice în orice bătaie găsea, iar el și Fitz scăpaseră ușor de cei trei nelegiuiți. Din păcate, Fitz fusese rănit grav în iureșul bătăliei, iar cicatricile acelea le purta și acum.

Fitz era de părere că Nick îi salvase viața. De atunci, se atașase de duce, iar Nick înțelesese că era mai simplu să îl angajeze decât să încerce să scape de el. Irlandezul fusese valetul lui Nick pentru început, dar se părea că era urmărit de probleme peste tot. Fitz își asumase rolul de a avea grijă de siguranța lui Nick și îi plătise datoria salvându-i de multe ori viața.

Trecură de un colț și ajunseră pe strada aproape goală și puțin luminată. Doi bărbați se apropiară, iar Fitz își vârî mâna în haină, pregătit să scoată pistolul ascuns la talia pantalonilor. Însă bărbații continuară să discute aprins și trecură pe lângă ei. Fitz se relaxă, și își continuară drumul spre apă.

– Ești prea îngrijorat, îi spuse Nick. Nu ne-am mai bătut cu nimeni de opt luni.

– Au fost trei atacuri separate în curs de doi ani. Ca să nu mai vorbim despre încurcătura din Viena. Poate ar trebui să fiți *mai* îngrijorat, Excelență.

Această discuție îi era foarte familiară, și Nick știa că nu avea cum să îl convingă pe Fitz că pericolul nu îl urmărea. Urcă în gondolă.

– De câte ori trebuie să îmi salvezi nefericita viață până ai să înțelegi că nu merită efortul?

„Odraslă ingrată și lipsită de merite", îi trânti în minte vocea tatălui său. Nick ignoră amintirea, așa cum făcuse de atâtea ori.

– Ai putea avea o viață comodă în patria ta, Fitz. Este o prostie să trăiești în exil din cauza mea.

Fitz se așeză în spate, lângă gondolier.

– Mi-ați salvat viața. Am să rămân lângă dumneavoastră până când îmi achit datoria sau până când nu mai aveți nevoie de mine.

Era inutil să îl contrazică, așa că Nick se lăsă pe spate și privi cum pluteau în jur celelalte gondole.

– L-am văzut cumva pe prietenul dumneavoastră, Lord Winchester, ieșind cu câteva minute înainte?

– Da, răspunse Nick.

– Frumoasă femeie avea la braț.

Nick aproape că zâmbi. Doamna Leighton era mult mai mult decât o ușuratică oarecare.

– Află unde stau, bine? Aș vrea să îi trimit un bilet mâine lui Winchester. „Poate și o mică atenție pentru doamna Leighton."

– Doi ani! L-ai văzut acum *doi ani* și nu mi-ai spus nimic? Julia își dădu jos mănușile și le aruncă pe banca din *felze*, fiind deja în gondola lor. Jaluzelele erau trase, și singura lampă din interiorul cabinei făcea o lumină gălbuie. Era prea nervoasă să stea jos, dar nu avu de ales în spațiul limitat. Cum ai putut să ții un asemenea secret față de mine, Simon?

Barca se îndepărtă de doc în vreme ce el se așeză lângă ea.

– Nu aveam nici un motiv să îți spun. Am venit la Veneția și am încercat să îl conving să se întoarcă împreună cu mine. I-am spus despre tine. Te-am lăudat chiar, dar nu l-am putut convinge. M-am temut că te-ai simți jignită dacă ai afla. În timp ce Julia se gândea la asta, el continuă: Singurul motiv pentru care am adus vorba despre asta în această seară este pentru ca tu să știi cu ce te confrunți când vine vorba despre Colton.

– Ce a vrut să spună când m-a făcut pionul tatălui său? Un pion folosit cu ce scop, mai exact?

Simon oftă.

– În ochii lui, tu ești femeia cu care l-a însurat tatăl lui fără să țină cont de dorințele lui. După cum ți-am mai spus, el a fost fiul dat uitării până când i-a murit fratele. Iar când a devenit

moștenitorul, tatăl lui Colton era disperat să îl treacă în rândul lumii, să îl facă responsabil. În ochii lui Colt, tu nu ești decât încă o încercare a tatălui său de a-l obliga să îi dea ascultare. Simon își întinse picioarele lungi și continuă: Dar știi și tu cât de bine a mers acel plan. Nu a plecat la Paris imediat ce și-a rostit jurămintele?

Ba da, și asta o duruse. Deși își putea imagina cât de manipulat se simțise Colton, Julia trebuia să rămână concentrată asupra planului: un plan despre care Simon nu știa chiar tot.

– Ei bine, este interesat de doamna Leighton. După ce îl atrag, pot petrece timp cu el ca femeie, nu ca soția lui. Atunci o să îmi pot satisface curiozitățile în privința soțului meu, minți ea.

– Să-i apere Dumnezeu pe bărbați de femei inteligente, bombăni Simon căscând. Julia, nu sunt prea sigur că apropierea aceasta de Pearl Kelly ți-a făcut prea mult bine. Înainte nu erai atât de... îndrăzneață.

– Nu am avut de ales. M-am săturat să aștept întrebându-mă dacă Nick se va întoarce sau nu. M-am săturat de milă, de batjocură și de bârfe. Soția cea inocentă a Ducelui Depravat: ar fi rizibil dacă ar fi vorba despre altcineva. Am discutat despre asta, Simon. Ar trebui să pot măcar să îl cunosc pe bărbatul cu care sunt măritată. Să văd dacă ne potrivim.

– Ah, acum este „Nick" deci?

Gondola se opri, iar Simon se ridică și îi întinse mâna. Păși pe doc și apoi spre scările de la *palazzo*-ul închiriat de ei.

– El a insistat, spuse ea. Ți-am zis că era interesat de mine.

– Sigur că este interesat. Ar fi prost să nu fie, iar Colton nu e prost. După cum ți-am mai spus, sunt cu totul de acord cu acest plan. Colton și-a ignorat responsabilitățile pentru mult prea mult timp.

Când ajunseseră aici, făcuseră rost de câțiva servitori, și nimeni nu bănuia că ei nu ar fi fost cine pretindeau a fi. Din câte știau servitorii, cei trei erau bogatul lord englez care călătorea împreună cu amanta lui și cu companioana acesteia. Julia, Simon și Theodora, mătușa ei, depuneau eforturi mari să mențină această impresie oricând nu aveau convingerea că erau singuri.

Odată intrați, Simon îi dădu jos pelerina și i-o înmână lacheului. Mătușa Theo apăru în ușa salonului.

– Ați dori vreunul un pahar de vin?

Ținând cont de buclele rebele din coafura mătușii ei, Julia bănui că ea era pe la al doilea sau al treilea pahar.

– Da, cred că am să beau unul. Tu, dragule?

Îi zâmbi seducător lui Simon, pentru a o vedea servitorii care se învârteau în jurul lor.

– Condu-mă, iubita mea, răspunse el ușor, arătând spre ușă.

– Și cum a decurs seara? întrebă Theo în timp ce își așeză silueta rotundă pe divan. Mătușii ei îi plăceau foarte mult vinul și prăjiturile, și nu trecea o zi să nu guste măcar una din ele.

– Productiv, răspunse Julia închizând ușa în urma ei. Simon, adu-mi și mie un pahar de orice bei tu. Vinul de Xeres îmi face greață.

Se așeză pe scaun față în față cu mătușa ei. Simon îi întinse un pahar, iar Julia sorbi o înghițitură. Își dădu seama plină de recunoștință că era un vin de Bordeaux și mai sorbi o dată.

– Of, mătușă Theo, spuse Julia oftând. Nu ți-ar fi venit să crezi cum era petrecerea aceasta. Dacă aș spune „șocantă", ar fi mult prea puțin. Cât sunt de libertine aceste femei! Cu siguranță este o cu totul altă lume decât Almack.

– O astfel de libertate nu durează mult când frumusețea pălește sau sponsorul tău se plictisește de tine. Și cât îți riști sănătatea! Theo o amenință pe Julia cu degetul. Să nu le invidiezi. Duc o viață grea, plină de nesiguranță și dezaprobare.

– Dar au totuși destul de multă putere. Pearl a avut relații cu doi duci, un conte, un viconte și un prinț al Bavariei. A primit două rente pe viață, și n-are decât treizeci și unu de ani.

– Julia, nu fi naivă, spuse Simon. Nu orice femeie poate fi Pearl Kelly.

– Ai cunoscut-o? întrebă Julia.

– Da, am întâlnit-o o dată la grădinile Vauxhall. Am fost cu un grup într-o seară acolo la masă, iar ea îl însoțea pe Lord Oxley. Este inteligentă și ageră, recunoscu el. Poate nu doar să poarte o conversație, ci și să asculte. Iar Pearl poate face un bărbat să aibă impresia că orice spune el este important, ceea ce în cazul lui

Oxley nu ar fi fost nici mai mult, nici mai puțin decât un miracol. Dar este extrem de scumpă.

– Și pun pariu că merită fiecare bancnotă și bijuterie pe care le primește, dacă și jumătate din ce mi-a spus ea este adevărat.

– Aproape că mi-e milă de bietul tău soț, comentă Simon.

Julia se încruntă. Colton nu merita milă. Bărbatul era un nemernic. Și o lăsase complet la mila vărului său trișor și libidinos. Vru să îl contrazică, dar Simon ridică o mână.

– Am spus „aproape". Nimeni nu cunoaște mai bine ca mine nefericirea pe care ai îndurat-o în acești ultimi ani. Colt merită să plătească pentru ce a făcut, cu vârf și îndesat. Dar se pare că ești pe cale să îți atingi scopul.

– Oh, slavă cerului! spuse Theo și își lovi pulpa. Atunci cât timp crezi că mai trebuie să stăm în Veneția?

– Nu prea mult. Pot pune pariu că nu prea mult, răspunse Julia zâmbind cu viclenie.

– Ei bine, eu am plecat. Mai știu despre câteva petreceri ce au loc în această seară și la care vreau să ajung, desigur, fără supravegherea doamnei Leighton.

Julia ridică mâna.

– Nu este nevoie să spui mai multe. Îți dorim succes, nu-i așa, mătușă Theo?

Theo, așa trăsnită cum era, încuviință din cap, buclele ei brunete sărind cu entuziasm.

– Desigur. Închin în cinstea vinului, a femeilor și a muzicii, milord.

Simon făcu o plecăciune elaborată și plecă.

– Crezi că planul acesta va funcționa? întrebă Theo când rămaseră singure.

– Trebuie. Încă am coșmaruri de la ultima vizită a lui Templeton.

După ce o informase, din nou, de următoarea reducere a stipendiului ei lunar, grotescul ăla de bărbat lăsase să se înțeleagă ce servicii ar putea Julia să îi ofere pentru diferență. Și prin servicii nu se referise la cârpit haine. Gândul la un act intim cu Templeton, cu ochii lui negri și mici, cu fruntea asudată și cu atitudinea

înjositoare îi întorcea stomacul pe dos. „Naiba să îl ia pe Colton că m-a pus în această situație."

– Of, cât mi-aș dori să mai fi trăit tata!

– Fratele meu l-ar fi târât acasă de perciuni pe ducele tău până acum, asta e clar.

Julia râse.

– Poate. Oricum, Templeton nu ar mai fi reprezentat o problemă. Știu că tata considera că o căsătorie cu un duce este un lucru minunat pentru fiica lui, dar îmi place să cred că s-ar fi răzgândit dacă ar fi știut câte necazuri îmi aduce.

– Necazul este că ducele tău își ignoră responsabilitățile acasă. Te-a lăsat să te descurci singură timp de opt ani. Și nici măcar nu ți-a transmis o dată o vorbă! Theo ridică nasul cu dispreț. Și s-a spălat pe mâini de grija averii. Crede că toți administratorii sunt onești? Știi bine că Templeton îl plătește pe omul lui Colton ca să îi urmeze lui ordinele.

– Lui Colton nu îi pasă. Chiar el mi-a spus că nu are de gând să se întoarcă vreodată în Anglia. Deci *ceva* trebuia să facem. După cum bine știi, ultimele noastre bijuterii s-au dus pentru a o plăti pe Pearl și pentru a achita garderoba doamnei Leighton. Abia ne mai ajung fondurile să trăim până la primăvară.

– Eu tot cred că puteam să îi cerem ajutorul lui Winchester. Sau poate lordului tău Wyndham.

Julia se zbârli.

– Știi că nu îi putem cere unui alt bărbat să ne întrețină la infinit. Și nu este lordul meu deloc. Ți-am spus că am flirtat cu Wyndham doar în speranța că îl va face pe Colton să se întoarcă la Londra. Dar fie soțul meu nu a auzit zvonurile, fie nu i-a păsat că ar fi încornorat, pentru că nu a funcționat.

– Așadar, dacă lui Colton nu îi pasă că ar fi încornorat...

– Tot nu aș putea să o fac. Colton ar ști că nu este copilul lui, și nu pot risca să spună asta cuiva. Dacă s-ar afla, copilul meu ar fi un paria. Nu, Colton trebuie să fie tatăl copilului meu. Și, când am să fiu gravidă, ne vom întoarce la Londra și am să îi scriu soțului meu, explicându-i ce am făcut.

Tăcură amândouă, gândindu-se la reacția ducelui la o asemenea scrisoare, iar ceasul bătu tare și ritmic, umplând cu sunetul său camera.

– Oare va recunoaște Colton copilul? întrebă mătușa ei și bău din vinul de Xeres.

Julia se încruntă.

– De ce să nu-l recunoască? Orice bărbat își dorește un urmaș.

– Ei bine, și dacă o să faci o fetiță?

– Atunci am să o iubesc cu ferocitate – din închisoarea datornicilor.

Capitolul 2

Pentru a-i atrage atenția, fii și seducătoare, și inocentă. Majoritatea bărbaților își doresc o prostituată inocentă până la urmă.

Domnișoara Pearl Kelly către ducesa de Colton

Ducele de Colton merse în pas alert către Piazza San Marco, sărind peste bălțile mari rămase în urma inundației ce avusese loc mai devreme săptămâna aceasta. În această perioadă a anului, Veneția avea parte de *aqua alta*, însemnând că părțile mai joase ale orașului erau adesea sub apă din cauza ploilor copioase. Apa din oraș și din jurul său era ceva natural aici.

Nick merse mai departe pe partea dreaptă prin Piazza și intră la Florian. Îl văzu pe Winchester imediat, așezat la o masă mai în spate în cafeneaua aglomerată. Winchester se ridică și îl bătu pe umăr pe Nick.

– M-am bucurat al naiba să primesc biletul de la tine. A trecut prea mult timp.

– Chiar așa, prietene. Bărbații se așezară, iar Nick își puse o ceașcă de cafea din cafetiera de pe masă. Recunosc că m-ai surprins aseară.

– Da? Pare într-adevăr remarcabil că sunt în Veneția de două săptămâni și nu ne întâlnirăm. Dar am fost totuși destul de ocupat.

– Ah, cu doamna Leighton a ta, vrei să spui? Este drăguță.

Nick știa că „drăguță" era un cuvânt departe de realitate. „Superbă" și „încântătoare" erau descrieri mult mai potrivite.

– Este doar o situație de moment. Nimeni nu o poate păstra prea mult lângă el. Nici nu îți poți imagina câte i-am promis pentru a o convinge să călătorească alături de mine de data aceasta. Și, chiar și așa, mă tem că am să fiu înlocuit imediat cum ajungem la Londra, dacă nu mai devreme.

– Este o femeie de afaceri foarte abilă, nu?

Winchester încuviință.

– Abilă și nemiloasă. Nici nu mai are nevoie de atâtea eforturi. Are averea ei deja și își poate alege iubiții pentru orice motiv dorește ea.

– Și care au fost motivele ei când te-a ales pe tine?

– În afară de reputația mea ca amant, vrei să spui?

Nick pufni, și Winchester râse.

– I-am promis că stăm în Veneția oricât de mult vrea. Asta, plus o multitudine de bijuterii; suficient de multe încât să facă și o prințesă să se simtă timorată.

Nick spera ca Juliet să rămână în Veneția suficient de mult cât să se cunoască mai bine. Se simțise atras de ea seara trecută, și era sigur că și ea de el, ținând cont de cum flirtase. Dar nu avea de gând să își jignească unul dintre cei mai vechi prieteni pentru asta.

– Dar dacă își găsește pe altcineva în Veneția?

Winchester ridică din umeri și luă o gură de cafea.

– Nu pot spune că m-ar surprinde, spuse privindu-l pe Nick cu subînțeles. Ei bine, cred că ai de gând să îmi strici manevrele. Colton, ce urât din partea ta!

În ciuda tonului glumeț al lui Winchester, Nick ținu să îl lămurească:

– Doar dacă îmi permiți tu. Ești unul dintre foarte puținii care mi-au rămas alături în acești ultimi ani. Doamna Leighton este

interesantă, dar nu merită să stricăm o prietenie de douăzeci de ani pentru ea.

Winchester păru a nu se simți în largul lui pentru o clipă, fapt care îl nedumeri pe Nick. Poate că toți acești ani petrecuți în străinătate îl făcuseră mai sentimental decât era cuvenit în bătrâna și scorțoasa Anglie.

Vru să își ceară scuze, dar Winchester ridică mâna.

– Nu mă supăr dacă pui ochii pe ea, Colt. Nu ar fi prima femeie pe care aș pierde-o din cauza ta. Dar motivele pentru care își alege ea un iubit o privesc. Nu aș putea să o țin lângă mine, cum nu poți ține nici vântul în loc.

– Ce poetic, spuse Nick răutăcios. Devii tot mai elocvent la bătrânețe.

– Ținând cont că tu ești cu câteva luni mai mare decât mine, nu aș face asemenea comentarii despre vârstă. Oricum, dacă ai de gând să îi faci curte Julietei mele, îndrăznesc să spun că ar fi cazul să îi caut o înlocuitoare. Cum sunt femeile în Veneția?

– Numeroase, răspunse Nick rânjind. Talentate. Frumoase. Îi fugi mintea la Francesca. Până acum câteva luni, îi fusese amantă pentru aproape un an. Avea tenul măsliniu, păr negru, picioare lungi, un temperament focos, pe măsura lui. Era o luptă aprigă pentru a deține controlul când se culca cu ea. Pline de elan, continuă Nick. Nu au nimic în comun cu englezoaicele.

– Nu te grăbi să dai această sentință. Există o anume femeie din Anglia care este în toate acele feluri.

– Poate voi avea ocazia să fac comparația. Există un domn Leighton?

– Nu. A murit acum mulți ani, lăsând biata femeie săracă lipită. Dar are ceva de spiță nobilă. Tatăl ei era văr cu contele de Killbourne, cred. Apoi Winchester deveni serios, și Nick se pregăti mental. Colt, mă simt nevoit prin prisma prieteniei mele cu soția ta ca măcar...

– Ajunge. Nu am vorbit deja despre asta aseară? Am...

– Lasă-mă să vorbesc! Winchester trânti ceașca de cafea pe masă. O să vină o zi când poate ai să regreți că te-ai purtat așa urât cu acea femeie. Chiar și acum, craii îi dau târcoale precum

lupii la oi. Se va sătura să te aştepte, şi Dumnezeu să te ajute când se va întâmpla asta, Colt.

Nick ignoră vagul sentiment de vinovăţie stârnit de cuvintele lui Winchester. Îşi aminti că soţia lui nu era decât un instrument de control al tatălui său. „Mai bună ca ea nu o să găseşti niciodată, odraslă ingrată. Crezi că meriţi mai mult, băiete?" Nick nu avea de gând să facă nimic din ce dorise tatăl lui, chiar dacă nemernicul acela arogant murise de mult. Îşi reprimă mohorârea şi furia din piept cu ajutorul experienţei şi a capacităţii exersate de autocontrol şi luă o gură de cafea, calm.

– E şi mai bine dacă soţia mea îşi găseşte pe altcineva. Nu vreau nici un moştenitor, şi nu am să fac pe ducele şi soţul cuviincios. Excelenţa Sa poate să facă orice vrea. Ce naiba, femeia este o ducesă care nu are un soţ care să îi îngrădească libertatea. De ce s-ar plânge?

Winchester bătu cu degetele în masă, semn clar că răspunsul lui Nick îl enervă.

– O cheamă Julia, Colt. Este o persoană reală, vie, şi nu are nici o vină pentru ce s-a întâmplat. Ştiu că îl învinuieşti pe tatăl tău, dar o faci pe ea să sufere, şi nu ai nici un motiv. Dacă nu vrei să trăieşti în Anglia, cheam-o. Adu-o aici.

O parte din Nick acceptă logica din acele cuvinte, dar partea mai mare din el, cea furioasă, voia să îi pedepsească pe toţi cei care aveau legătură cu familia lui, inclusiv pe femeia care îl luase de bărbat. Oricum, de ce l-ar vrea o femeie delicată şi bine-crescută pe el, un bărbat mai familiarizat cu bordelurile decât cu sălile de bal? Doamne, fusese atât de tânără şi de frumoasă, de inocentă, în ziua nunţii lor... Cum ar putea pângări o fată atât de pură, când el îşi împinsese propriul frate să...

Nick opri brusc acel gând. Nu, era mai bine pentru soţia lui să îşi găsească un tânăr cu titlu care să ştie să fie grijuliu, un iubit respectuos.

– Nu am să o chem şi nu am să-mi cer scuze pentru asta. Dacă chiar îi eşti prieten, am încredere că îi vei spune ce ţi-am zis. Să îşi găsească fericirea în altă parte, pentru că lângă mine nu are cum.

Winchester se sprijini de spătar şi îşi încrucişă braţele peste piept.

– Bine. Dar faci o greşeală.

Nick îşi privi prietenul cu atenţie.

– Ai cumva sentimente pentru soţia mea? Eşti ciudat de preocupat de fericirea ei. Cum Winchester se făcu roşu la faţă, Nick adăugă: Nu simt nimic pentru acea femeie. Dar, dacă tu simţi ceva, te asigur că asta nu ne-ar afecta prietenia. De fapt, ar explica de ce eşti atât de hotărât să mă trimiţi înapoi în Anglia.

– Nu tânjesc după Julia. Ăla e rolul lui Wyndham.

Nick ridică din sprâncene la această informaţie, dar nu spuse nimic. Winchester continuă:

– Dar nu crezi că a trecut destul timp? De la scandal, vreau să spun. Ce naiba, au trecut opt ani, Colton. Şi să-l văd pe Templeton dându-se drept duce... Iisuse Hristoase, ce dezgustător!

Nick clătină din cap.

– Toată Londra crede că mi-am sedus cumnata, ceea ce l-a făcut pe fratele meu să se înfurie atât de rău încât să cadă de pe cal şi să-şi rupă gâtul. Asta, peste toate prostiile cu Ducele Depravat, asigură faptul că înalta societate nu mă va ierta niciodată.

– Porecla este dreaptă, doar am văzut chiar eu mare parte din depravările tinereţii tale. Eticheta a devenit amuzantă pentru ziare când ai căpătat titlul. Apoi adăugă mai încet: Dar, Colt, ştim amândoi ce s-a întâmplat de fapt când a murit fratele tău.

„Şi port crucea acelor evenimente în fiecare zi."

– Asta nu schimbă nimic. Şi, până la urmă, atâta timp cât respiră mama mea, tu îţi pierzi timpul cu acest subiect.

Ducesa văduvă merita la fel de mult, dacă nu mai mult, din furia lui Nick. Până la urmă, ea avusese grijă ca doar fratele lui să fie dus în salon pentru a fi inspectat de părinţii lor. „Nicholas nu are maniere şi nu merită numele de Seaton. Doar Harry poate să coboare la ora solicitată. Nimeni altcineva."

Din acel moment, Nick se hotărâse că nu avea nevoie de familia lui. Iar faptul că moştenise titlul nu schimba cu nimic situaţia.

– Animalele care îşi mănâncă puii au mai multe instincte materne decât femeia aceea, bombăni Winchester. Am văzut-o de curând. S-a uitat urât la mine din partea cealaltă a camerei.

– Nemulţumirea ei este cauzată de vechea noastră prietenie, cu certitudine, când aproape toţi ceilalţi au avut bunul-simţ

să mă ignore. Te rog să inventezi cele mai teribil de senzaționale povești despre mine și ai grijă să i le spui ducesei văduve data viitoare când o vezi. Mă tem că locația mea curentă este prea departe de Londra ca să audă altfel despre depravarea mea.

– În legătură cu această depravare, interveni Winchester. Dacă lucrurile avansează cu Juliet, ai să fii... atent cu ea, da?

– Atent?

Nick se încruntă. Ce anume îl îngrijora pe Winchester? Dacă doamna Leighton era atât de talentată pe cât o sugerau zvonurile, bănuia că se putea descurca cu orice bărbat.

Winchester flutură din mână.

– Știi ce vreau să spun.

– Nu, nu știu. Nu am nici cea mai vagă idee ce vrei să spui.

– Chiar dacă pare... umblată, este o bună actriță. Toate femeile în situația ei sunt, de fapt, preciză el. Nu aș vrea să o văd rănită.

Ceva era ciudat. Nick simți asta până în străfundurile ființei lui. Poate că Winchester chiar avea sentimente pentru Juliet, sentimente pe care doamna Leighton nu le avea pentru el. Până la urmă, prietenul lui nu ar fi fost primul bărbat care se îndrăgostea de o curtezană. Spre exemplu, Fox și doamna Armistead a lui.

– Dacă ai prefera să nu...

– Nu, îl întrerupse Winchester. Vreau doar ca viitorul ei protector să fie la fel de... generos cu ea cum am fost eu.

– Atunci nu ai de ce să te temi. Am să fiu extrem de amabil și de generos, dacă mă va dori.

– Încă nu am cunoscut o femeie care să îți reziste, Colt, chiar și înainte de a deveni duce. Dar doamna Leighton se va hotărî singură.

În seara următoare, Julia și Simon intrară în loja ducelui din La Fenice. Interiorul teatrului de operă era luxos, cu arhitectura lui nobilă, dar simplă. Interiorul aurit era înconjurat de loji private pentru spectatorii cei mai înstăriți, iar stalul oferea multe locuri pentru cei mai puțin avuți.

Loja lui Colton, deși mare, era aglomerată: erau cel puțin șase bărbați și tot atâtea femei. Nevoia de a-l căuta pe soțul ei fu inutilă, căci apăru el imediat lângă ea.

– Doamnă Leighton, o salută ducele, iar ea făcu o reverență. El îi admiră rochia albă de satin brodată, cu *bandeau* argintiu și mantia verde smarald. Cât de încântătoare sunteți în această seară!

Putea să spună și ea același lucru despre el. Ducele purta frac și pantaloni negri, vestă albă cu un singur rând de nasturi, care îi scotea în evidență trunchiul subțire. Lavaliera lui ca omătul, împăturită într-o serie de noduri complicate sub fața lui proaspăt bărbierită, contrasta puternic cu trăsăturile lui întunecate. Când o văzu privindu-l, îi zâmbi intim și jucăuș, ca și cum ei doi aveau o glumă numai a lor. Respirația ei deveni mai rapidă în ciuda dorinței sale de a rămâne neafectată.

– Bună seara, Excelență.

Nick îl salută pe Simon și apoi făcu prezentările cu restul celor prezenți. Erau doi ambasadori, unul fost și altul curent, un conte rus, un pictor venețian și un actor francez. Deși femeile erau foarte frumoase, îți puteai da seama după rochii și atitudine că nici una nu era o soție. Ei bine, nici una în afara ei, se gândi ea.

Nick îi conduse către scaune. Julia profită de ocazie pentru a încerca să așeze o șuviță de păr ce îi căzuse pe frunte. Fiorella, tânăra pe care o luase drept cameristă, nu era la fel de pricepută la aranjarea părului cum era Meg în Londra. În seara aceasta, Fiorella ridicase părul roșcat și des al Juliei într-o serie de bucle artistice și îl prinsese cu o bandă argintie. Dar o șuviță încăpățânată nu voise să se supună, iar acum atârna atât de jos, încât aproape că îi acoperea ochiul drept. Neavând nici o speranță să își aranjeze coafura singură, Juliei nu îi rămase decât să ignore problema.

Când se așezară, nu o miră deloc să vadă că stătea între Nick și Simon. De cealaltă parte a lui Simon era un scaun gol, dar curând fu ocupat de o actriță venețiană foarte frumoasă. Nick se relaxă în scaunul lui și își lipi exteriorul piciorului de genunchiul Juliei. Ea ridică binoclul să privească publicul și îi porunci inimii să încetinească ritmul alert al bătăilor.

– V-au plăcut florile, doamnă Leighton?

În ziua precedentă, Nick îi trimisese un buchet mare de trandafiri albi, aranjați cu grijă într-o vază colorată făcută din sticlă

de Murano. Era un aranjament uimitor. Biletul lui fusese concis şi inteligent: „Pentru prietenie".

O parte din ea era atât de supărată din pricina acelui gest, încât îi venea să urle la el ca o apucată. Nu se obosise să îi trimită soţiei pe care o avea de opt ani nici măcar un bilețel, dar se grăbise să facă un gest de apreciere pentru o femeie pe care o cunoştea de mai puţin de douăzeci şi patru de ore. Julia îşi înăbuşi indignarea şi amărăciunea pentru a-şi aminti ce rol juca şi din ce motiv apelase la aşa ceva. În seara aceasta, scopul era să flirteze, asigurându-se astfel de interesul ducelui faţă de farmecele ei.

– Au fost minunate, Excelenţă. Sunteţi foarte generos, răspunse ea, privindu-l provocator pe sub gene.

– Mă tem că aveţi standarde înalte, doamnă Leighton. Până la urmă, am înţeles că o dată i-aţi trimis înapoi un colier lui Wellington pentru că avea un număr impar de diamante, nu unul par.

Julia se muşcă de interiorul obrazului ca să nu izbucnească în râs. Acea poveste era contribuţia mătuşii Theo la legenda doamnei Leighton.

– Of, povestea aceea este obositoare. Nu am făcut aşa ceva. Julia ridică binoclul din nou pentru a privi publicul cu seninătate. L-am trimis înapoi pentru că era urât, adăugă ea.

Nick izbucni în râs pentru o clipă.

– Ei bine, am să depun eforturi să fiu mai exigent cu cadourile mele.

– Vor mai fi cadouri, Excelenţă?

Intenţionase ca replica ei să sune jucăuş şi ca un flirt, dar vocea ei o trădă, şi vorbi pe ton răguşit şi intim. Pleoapele lui deveniră grele şi se apropie.

– Orice doriţi va fi al dumneavoastră, doamnă Leighton.

Julia nu putu împiedica fiorul ce îi străbătu întregul corp. Graţie instrucţiunilor oferite de către Pearl, promisiunea senzuală din cuvintele lui nu trecu neobservată. Deşi ştia exact ce anume voia el de la ea, nu putea decât să se bucure că Nick nici nu bănuia ce anume voia *ea* de la *el*.

Muzica începu, şi astfel nu mai fu nevoită să răspundă.

Cu piciorul soţului ei atât de aproape de al ei, orice efort de a se concentra asupra operei eroice a lui Rossini se dovedi inutil.

Profită de *ocazie* pentru a se mai gândi la planul ei. Pentru început, trebuia să îi stârnească interesul lui Colton. Apoi, să înscenează o despărţire de Simon în public. Colton urma să o curteze şi, după câteva zile, ea avea să îi dea voie să o cucerească. Tot ce mai rămânea era să se angajeze în activităţi vechi precum lumea – şi cât de des posibil.

Julia avea emoţii, dar nu era speriată. Pearl îi povestise ce anume avea să se întâmple, plus metode pentru a spori plăcerea unui bărbat. Învăţase şi despre plăcerea ei, în ciuda jenei iniţiale, pentru că Pearl susţinuse că o curtezană atât de renumită precum doamna Leighton ar avea grijă ca ambii parteneri să se bucure de experienţă. Dar Julia nu fusese pregătită pentru ce putea simţi stând lângă acest bărbat seducător şi arătos, soţul ei, în timp ce căldura radiată de coapsa lui musculoasă îi încălzea piciorul prin straturile de haine. Corpul lui bine proporţionat era atât de aproape, umerii lor se atingeau uşor şi totul în corpul ei pulsa în ritmul bătăilor inimii. Nu se aşteptase să fie atât de atrasă de el. O ignorase atât de mult timp, încât acumulase o cantitate impresionantă de resentimente la adresa lui. Dar acele sentimente dispăreau rapid sub efectul prezenţei lui atât de puternice.

Luptându-se cu ideea că îl *plăcea*, Julia se întrebă dacă asta i-ar face scopul mai uşor sau mai greu de atins.

Până la urmă, nici nu conta. Templeton trebuia să fie oprit, şi nu putea face asta decât dând naştere moştenitorului lui Colton. Se hotărî să îl tenteze puţin. Trebuia totuşi să îl seducă pe acest bărbat. Julia lăsă binoclul să îi scape printre degete, ajungând pe covorul de pe podea, între ei, aterizând acolo cu zgomot.

– Of, şopti ea.

Ducele se întoarse către ea, ridicând întrebător dintr-o sprânceană neagră.

– Excelenţă, se pare că mi-a scăpat binoclul. Sunteţi amabil...?

Nick îşi înclină politicos capul înainte de a se apleca şi a căuta cu degetele în semiîntuneric binoclul ei de operă. Julia aşteptă o clipă, apoi ridică poalele rochiei şi ale jupei până la jumătatea pulpei. Îşi mişcă uşor piciorul spre el, fiind răsplătită pentru eforturile ei când vârfurile degetelor lui atinseră glezna ei acoperită de ciorapi.

Lui i se tensionară umerii, ca şi cum ar fi fost surprins, dar apoi ea îi simţi mâna alunecând extrem de încet înspre spatele genunchiul ei, atingerea lui simţindu-se fierbinte prin ciorapul de mătase. Nu se putu abţine şi trase brusc aer în piept. Când ajunse la spatele genunchiului ei, degetele lui rămaseră acolo o clipă, desenând modele delicate pe pielea sensibilă. Julia închise ochii şi se muşcă de buză, încercând să se stăpânească. Ceva fierbinte şi plin de dorinţă se descătuşă în partea de jos a pântecului ei, o senzaţie despre care ea bănuia că era dorinţă pură pentru soţul ei.

El nu păru deloc grăbit să îşi retragă mâna, şi Julia nu era prea sigură că mai putea rezista prea mult fără să geamă de pură încântare.

– Îl vedeţi, Excelenţă? şopti.

El îşi luă mâna şi o secundă mai târziu se ridică.

– Binoclul dumneavoastră, doamnă Leighton.

– Vă mulţumesc, murmură ea şi acceptă binoclul din mâna lui.

– Oricând, răspunse el, vocea lui răguşită dând foarte clar de înţeles ce voia să spună.

Obrajii ei se îmbujorară dintr-odată, şi se bucură că erau luminile atât de slabe încât să îi ascundă culoarea. Încercă să se calmeze pe restul parcursului primului act.

Chiar înainte să înceapă actul al doilea, Nick se aplecă înspre ea din nou, şi mirosul lui deja familiar de lămâie şi mosc îi gâdilă nasul.

– Aş putea să vă conduc acasă mai târziu, doamnă Leighton?

– Simon mă va conduce acasă. Şi, oricât de *săritor* aţi fost în această seară, nu îmi caut alt partener de pat, Excelenţă.

– Oh, nu. Este mult prea devreme să devenim amanţi. Se apropie de urechea ei, respiraţia lui caldă gâdilându-i pielea. Când ai să fii a mea în sfârşit, Juliet, când te voi avea în sfârşit dezbrăcată sub mine, amintirea oricărui alt bărbat cu care ai mai fost va fi dată uitării. Te vei gândi doar la mine... şi mă vei implora să te fac a mea.

Tot aerul îi părăsi pieptul dintr-odată. Un fior de dorinţă o traversă, atât de puternic, încât genunchii ei s-ar fi înmuiat dacă ar fi stat în picioare. Acest bărbat era dracul împielitat, tot ce era întunecos şi interzis şi tot ce lipsea din viaţa ei.

Iar ea era complet depăşită de situaţie.

Încercă să găsească vreo replică inteligentă, dar nu reuşi. Asta până când îi veniră în minte nişte cuvinte pe care le auzise de la Pearl cu câteva luni în urmă:

– Mă întreb dacă într-adevăr aveţi priceperea necesară pentru a vă susţine aroganţa.

Ochii lui se încinseră precum argintul topit.

– Dacă am găsi vreun colţişor ferit, v-aş demonstra cu mare bucurie ce abilităţi am, până să se termine spectacolul. Până la urmă, este corect să ştiţi cu ce v-aţi alege.

Menţionarea acelui colţişor ferit veni pentru ea ca un duş rece. Câte colţişoare şi câte femei erau în trecutul lui? Cu siguranţă avusese aventuri în tot felul de clădiri, de la Paris până în Pisa. Dar îşi jucă în continuare rolul.

– *Un colţişor ferit?* Nu vă credeam atât de neoriginal.

Intenţionase să îl jignească, dar el îi făcu cu ochiul.

– Atunci abia aştept să vă arăt cât pot să fiu de creativ.

După spectacol, întregul grup merse către o cafenea din apropiere. Simon o însoţi între locaţii, dar, odată ajunşi, Nick manevră cu dibăcie locurile pe scaune astfel încât ei doi să stea împreună. Simon ajunse în celălalt capăt al mesei, lângă Veronica, companioana lui de la operă.

Mulţimea de după operă era animată şi vorbăreaţă, iar parfumul cafelei umplea spaţiul. Julia comandă cafea simplă, iar Nick ceru un *caffè corretto*, cafea cu un pic de grappa.

Simţi privirea lui Nick, intensă şi întunecoasă, aţintită asupra ei de parcă urma să o mănânce, în timp ce ea discuta cu amanta unui pictor local. Pielea ei se înfioră, cuprinsă de o senzaţie de mâncărime şi de fiori pentru că se ştia privită. Pearl Kelly o instruise pe Julia să nu piardă nici o şansă de a-şi scoate în evidenţă atuurile, şi de vreme ce Nick o privea... Îşi lăsă degetele să alunece sub şiragul lung şi dublu de perle de la gâtul ei şi îl frământă în mână, în timp ce vorbea trăgând uşor sferele fine înainte şi înapoi pe sânii ei expuşi de decolteu.

Îl simţi pe Nick apropiindu-se de ea, cu gura lângă urechea ei.

– Oh, ce n-aş da să fiu o perlă în clipa aceasta.

Julia se uită la el pe sub gene.

– Chiar așa? Nu aș fi crezut că v-ați dori să fiți ceva atât de... mic, Excelență.

El îi zâmbi strengărește, vocea lui fiind un murmur răgușit:

– Nu am spus nimic despre dimensiune.

Din fericire, le veniră băuturile chiar atunci. Julia se prefăcu ocupată adăugând frișcă și zahăr la cafeaua ei, bucuroasă că se putea concentra la altceva în afară de soțul ei.

După ce grupul își primi băuturile, Nick se întoarse către Julia.

– Ei bine, doamnă Leighton, ce părere aveți despre opera lui Rossini din această seară?

– Extraordinară, răspunse ea, și toate privirile se ațintiră asupra ei. Mult mai matură decât operele sale mai timpurii, și esența perfectă a belcantoului. Este o încercare solicitantă a abilităților mezzosopranei, care trebuie să aibă agilitate vocală și rezistență pentru a menține rolul. Mi-a plăcut mai ales *Di tanti palpiti*, deși cred că finalul poveștii mai trebuie lucrat puțin.

Nimeni nu spuse nimic. O linguriță se lovi de o farfurioară pe undeva. Julia sorbi ușor din cafea, bucurându-se de uimirea generată de răspunsul ei. Nu ar recunoaște asta niciodată, dar își pusese în ordine gândurile de când căzuse cortina, sperând să îl impresioneze pe duce.

– Mai trebuie lucrat puțin? întrebă cineva de mai departe de la masă.

Julia încuviință.

– Este prea trist. Ar fi mai bine pentru Rossini dacă Tancredi ar afla de inocența iubitei și s-ar întoarce acasă încununat de victorie. Nu sunteți de acord, Excelență?

Se uită în fugă spre Simon, care îi făcu cu ochiul în semn de încurajare.

– Ba da. Nick se lăsă pe spate pe scaun. Deși o astfel de variantă nu s-ar potrivi cu povestea lui Voltaire, de la care pornește.

– Ținând cont că Voltaire este mort, nu cred că ar trebui să ne facem griji în privința nemulțumirii lui cu privire la anumite libertăți.

Julia zâmbi, neputând să își ascundă încântarea provocată de schimbul de replici.

– Ei bine, libertățile îi sunt foarte familiare lui Colton, spuse ambasadorul Angliei în Austria, Lord Lanceford, din celălalt capăt al mesei.

Tot grupul râse.

– Chiar așa. Până la urmă, cum altfel să câștigi porecla de Ducele Depravat? se întrebă Julia cu voce tare.

– Nu mi-am permis niciodată libertăți, șopti Nick doar pentru ea. Mi s-au acordat întotdeauna de bunăvoie.

– Vă cred, răspunse ea. Nu vă văd corupând tinere domnițe.

– Tinerele domnițe mă plictisesc de moarte. Prefer să corup femei roșcate și obraznice, cu ochi albaștri și limpezi precum Mediterana.

– Ce gusturi... precise aveți, Excelență.

– Știu ce vreau, doamnă Leighton. Și vă vreau pe *dumneavoastră*. Dezbrăcată. Tremurând sub mine, strigându-mi numele.

Julia încercă să nu roșească, dar, având pielea atât de albă și limbajul lui fiind atât de colorat, simți cum căldura urcă dinspre gât în sus. Bău cafea și se rugă ca soțul ei să nu observe.

– Draga mea doamnă Leighton, începu Lanceford. Ce încântător este să vedem că o femeie cu o asemenea experiență precum dumneavoastră mai poate încă să roșească.

– Ah, mă tem că este doar combinația dintre cafeaua fierbinte și aerul cald, minți ea. Am să îmi revin în câteva clipe.

Riscă să arunce o privire către Colton și observă că o studia cu atenție, cu colțurile buzelor ridicate ușor, formând un zâmbet foarte subtil. Jenată, își mută privirea și încercă să fie atentă la ce spuneau ceilalți. Conversația se îndreptă spre politică, și Julia își pierdu concentrarea. Încercând să se gândească la orice altceva în afară de Nick, își imagină al treilea dormitor din căsuța ei din Mayfair. Ar fi o cameră minunată pentru fiul ei. Cum să o decoreze? Poate va picta pe pereți imagini cu cavaleri și prințese...

Julia simți brusc că i se mișcă poalele rochiei. Un picior mare își făcu loc sub material și se frecă de piciorul ei. Reținându-și un țipăt, Julia încercă să se îndepărteze, dar piciorul o urmă. Îl bănui imediat pe Nick, dar, când privi repede în jos, văzu că picioarele lui nu se mișcau. Când se uită din nou în sus, Lanceford îi prinse privirea și îi zâmbi șiret.

Julia își mii ochii pentru a-l face să înțeleagă ce părere avea despre avansurile lui. În loc să se retragă însă, Lanceford îndrăzni să vâre și mai mult piciorul și sub rochia ei. Așa că Julia făcu primul lucru care îi trecu prin minte: îl lovi în celălalt picior cât de tare putu.

– Ufff! mormăi Lanceford și își trase picioarele în partea lui de masă.

Toată lumea tăcu.

– Îmi cer scuze, spuse ambasadorul. O rană mai veche îmi face probleme.

Chipul lui Nick se întunecă, atenția lui fiind acum ațintită asupra lui Lanceford. Normal că soțul ei știa ce făcuse Lanceford. Probabil jucase și el același joc flirtând de nenumărate ori, ticălosul. Deși, în această clipă, Nick părea atât de nervos, încât nu puteai ști ce ar fi capabil să facă. Julia îl luă de mână și clătină ușor din cap pentru a-i da de înțeles că se descurcase ea cu Lanceford.

– Doamnă Leighton, ați făcut prietenie cu Sarah Siddons? întrebă Veronica, cu un accent puternic venețian. Aud multe povești despre talentul ei pe scenă.

Julia tuși pentru a-și acoperi suspinul. Dacă ea, o ducesă, s-ar asocia cu o actriță, chiar și una atât de faimoasă și de talentată precum doamna Siddons, ar ieși un mare scandal. Dar își aminti că Juliet Leighton nu era ducesă. Sorbi din cafea și se hotărî să răspundă diplomatic:

– Deși nu suntem prietene, am văzut-o jucând de multe ori. Este foarte talentată.

– Am auzit că s-a retras, comentă altă femeie de la masă.

– Da, așa este, deși s-a retras de multe ori, răspunse Julia și împinse șuvița neascultătoare din dreptul ochiului. Am fost la ultimul ei spectacol de adio, și nici măcar de pe locul meu în lojă nu am putut vedea vreun ochi uscat în sală.

– Aveți lojă la Covent Garden? întrebă Nick.

„Da, pe a ta", vru ea să răspundă.

– Desigur, Excelență. Cum altfel poți vedea și cum poți fi văzută în Londra?

– Doamna Leighton este o actriță destul de bună ea însăși. Îndrăznesc să spun că nu am văzut una mai bună, afirmă Simon.

Deși aflată în cealaltă parte a mesei, ea putu să vadă intenția necurată din ochii albaștri ai prietenului ei.

– Adevărat? Veronica se arătă interesată. Trebuie să îmi spuneți ce roluri jucați.

Julia fu surprinsă pentru un moment, și, înainte să poată glumi pe seama cuvintelor lui Simon, răspunse el în locul ei:

– Mi-ai plăcut mai ales în *Școala nevestelor*, a lui Molière.

Ea fu cât pe ce să scape ceașca din mână. Sigur că Simon profita de șansă pentru a glumi pe seama lecțiilor ei cu Pearl. Dacă ar fi fost mai aproape de ea, i-ar fi tras una.

– Da? Ce drăguț din partea ta, milord. Deși mie mi-a plăcut mai mult rolul din piesa lui mai nouă, *Femeile savante*.

Simon izbucni în râs. Toți ceilalți din grup părură nedumeriți, așa că Julia trecu ușor peste moment, revenind la Veronica.

– Dumneavoastră ce roluri v-au plăcut, domnișoară DiSano?

Veronica începu o explicație lungă despre cariera ei actoricească scurtă, iar Julia profită de ocazie pentru a se încrunta în direcția lui Simon și pentru a-și înclina ușor capul către ușă. Era de-ajuns pentru o seară. Între coafura ei încăpățânată, împunsăturile lui Simon, piciorul lui Lanceford și prezența impunătoare a lui Nick, era istovită. Simon încuviință ușor, și se ridicară amândoi.

Ceilalți bărbați se ridicară și ei, iar ea spuse grupului:

– Mi-a făcut plăcere compania dumneavoastră, dar mă tem că sunt prea obosită pentru a mai continua. Vă rog să vă distrați în continuare. Lord Winchester mă va conduce acasă.

Nick îi urmări pe cei doi plecând din cafenea. Nu-l invidiase niciodată pe Winchester mai mult decât în clipa aceasta. Fir-ar să fie, ce captivantă era doamna Leighton! Inteligentă, frumoasă, spirituală... Ce își mai poate dori un bărbat de la o femeie?

După plecarea ei, seara își pierdu farmecul. Chiar și când Veronica se așeză lângă el și îi șopti la ureche niște sugestii teribil de înflăcărate, mintea lui rămase concentrată asupra lui Juliet.

– Nu în seara aceasta, *cara*, îi răspunse Veronicăi.

În scurt timp, plecă și Nick. Fitz apăru lângă el aproape imediat.

– Cam devreme să mergeți acasă, remarcă prietenul lui când plecară.

– Oarecum. Nu era nici măcar ora unu, iar el de obicei ajungea acasă mai târziu de trei. Seara a devenit plictisitoare, adăugă.

– Când a plecat doamna, prietena dumneavoastră, vreți să spuneți.

– Da, deşi nu este a mea. Încă.

În seara aceasta străzile Veneției erau animate. Soldați, femei îmbrăcate cu gust, prostituate şi domni se plimbau în seara răcoroasă şi ceţoasă. Fitz arătă spre o stradă lăturalnică.

– Barca este acolo, Excelență.

– Dacă îți dublez salariul, te pot face să nu îmi mai spui aşa?

Fitz râse.

– Nu.

– Ce pacoste! bombăni Nick, nefiind sigur dacă se referea la titlul lui sau chiar la Fitz.

Probabil la ambele.

Ajunseră în sfârşit la barcă şi se aşezară amândoi cu uşurință. Tăcură preț de câteva clipe, în timp ce gondola se depărtă de chei. Gondolierul navigă pe canalul îngust şi manevră gondola pe lângă altele în noaptea venețiană întunecoasă. Nick privi către apele negre şi lucioase şi se gândi cum să o cucerească pe doamna Leighton. Îi plăcea vânătoarea. Şi cucerise nenumărate femei de-a lungul anilor, deci trebuia să fie destul de uşor. Dar doamna Leighton nu era precum celelalte femei, asta era clar.

– Doamna vă place, zise Fitz.

Nick îl privi.

– Ce te face să spui asta?

El ridică dintr-un umăr masiv.

– I se citeşte în priviri. M-am uitat pe geam. Trăgea cu ochiul la dumneavoastră când nu erați atent.

Această veste era interesantă.

– Trebuie să fiu atent. După cum ştii, a venit la Veneția cu Winchester.

– I-am văzut împreună. Nu sunt amanți – sau nu mai sunt acum.

Nick ridică din sprâncene.

– Cum poți fi atât de sigur?

Dacă această informație ar fi reală, nu ar avea nici o ezitare să încerce să o seducă.

– A stat departe de el, abia dacă l-a ținut de braț. Când au mers împreună, nu şi-au zâmbit şi nu şi-au şoptit nimic. Se uita la el prietenește, nu cum vă priveşte pe dumneavoastră.

Nick avea să afle singur, dar de obicei Fitz avea dreptate în astfel de chestiuni.

Doamna Leighton nu mai avea nici o şansă să scape.

Capitolul 3

Să nu faci niciodată ceea ce se aşteaptă să faci. Trebuie să îl surprinzi, ca să îi menții interesul.

Domnişoara Pearl Kelly către ducesa de Colton

În dimineața următoare, Julia şi mătuşa Theo erau deja în camera pentru micul dejun când coborî Simon.

Îi făcu cu ochiul Juliei, apoi fluieră mergând spre bufet pentru a-şi lua pe farfurie ouă şi o felie din prăjitura cu migdale pe care o făcea zilnic bucătarul lor. Înainte de a se aşeza la masă, îi făcu servitorului din apropiere semn să plece.

– Simon, eşti agasant de binedispus în această dimineață, comentă Julia când cei trei rămaseră singuri. Are cumva legătură cu frumoasa Veronica? Am observat că ai ieşit din nou aseară, după ce m-ai condus pe mine acasă.

– Ar fi urât din partea mea, ca gentleman, să discut despre asta în prezența unor doamne, răspunse evaziv Simon în timp ce îşi puse cafea. Dar trebuie să îmi amintesc să îi mulțumesc lui Colton că ne-a făcut cunoştință. Femeile din Veneția sunt exact cum le-a descris el – ba chiar mai mult.

Julia miji ochii şi lovi masa cu vârful unghiilor. Îşi putea imagina ce ar avea Nick de spus despre venețience, ținând cont

că probabil se destrăbălase cu orice femeie care se arătase dispusă. Probabil chiar de două ori cu fiecare.

Își spuse că nu îi păsa. Avea nevoie de un singur lucru de la soțul ei, și, odată ce obținea asta, el putea să se întoarcă la ușuraticele lui și la destrăbălări.

– Frumos din partea lui că a aranjat locurile de așa manieră încât să fiți unul lângă celălalt, spuse Simon.

– Unul lângă celălalt? întrebă Theo.

– Și la teatru, și după aceea, la cafenea, explică Julia. Planul meu progresează frumos.

– Excelent! zise Theo bătând din palme.

Lacheul lor, Sergio, bătu la ușă, intră, apoi îi întinse Juliei un bilet.

– *Signora* Leighton, ați primit flori.

– Flori, din nou! Ducele tău este îndrăgostit, declară Theo. Spune-ne și nouă, te rog, ce scrie în bilet.

Julia se uită peste bilet și suspină.

– Mulțumesc, Sergio. Le voi lua imediat.

Lacheul plecă, și Julia aruncă biletul.

– Florile sunt de la ambasador, Lord Lanceford.

Simon râse.

– Ah, doamna Leighton are încă un admirator.

– Nu mai râde, nătângule. Nu este amuzant. Omul a încercat aseară la cafenea să-și vâre piciorul sub fusta mea – sau, mă rog, sub fusta doamnei Leighton.

Theo oftă.

– Sper că i-ai tras una!

Julia încuviință.

– Așa am făcut. Tare. Colton aproape că a sărit peste masă să îl strangureze.

– Am bănuit eu când Lanceford a țipat brusc de durere, observă Simon. Dar, înainte de a arunca florile acestea la gunoi, te-ai putea folosi de ele pentru a face o anume persoană geloasă.

Julia se relaxă pe scaun și își sorbi ceaiul. Oare avea Simon dreptate? Ar fi Nick gelos?

– Ce năstrușnic! Bună idee. Am să pun florile de la Lanceford lângă ușa de la intrare.

– Ei bine, abia aștept să văd ce va trimite Colton astăzi, spuse Theo punând unt pe o felie de prăjitură cu migdale. Florile și vaza de ieri au fost uimitoare, dar bănuiesc că va trimite bijuterii. Rubine, poate?

– Smaralde, își dădu Simon cu presupusul.

Julia își dădu ochii peste cap.

– De unde știți voi că va trimite ceva?

– După ce v-am văzut aseară, îndrăznesc să spun că nu ți-ar refuza nimic din ce ai putea să îi ceri în această clipă. Deci dacă vrei o bijuterie care să îți amintească de Colton în timpul lungilor nopți reci din Londra, doamna Leighton nu trebuie decât să arunce un indiciu sau două, spuse Simon ridicând din umeri.

Ideea nu era rea. Doamne, dacă nu reușea să rămână gravidă, un colier cu diamante ar fi putut să le întrețină, deși modest, pe ea și pe mătușa Theo pentru o perioadă. Dar după aceea? Amanetarea bijuteriilor era un ajutor limitat. Nu, avea nevoie de garanții mai solide în privința viitorului ei. Un fiu ar însemna libertate financiară și încheierea amestecului lui Templeton.

Plus că o parte din ea era încântată de ideea de a avea un copil. O viață micuță adusă pe lume pentru a fi îngrijită și iubită. Ar urma picnicuri, povești și jocuri... Și cum Colton probabil că nu intenționa să se poarte ca un tată adevărat, Julia avea de gând să iubească ea copilul lor atât de mult încât să nici nu simtă lipsa lui.

După-amiaza, mai târziu, Julia și mătușa ei citeau lângă foc în sufrageria de la etajul doi. Era un spațiu vesel, cu ferestre mari cu vedere la canal. Cu geamurile deschise, puteai auzi cum bat clopotele de la Campanile di San Marco.

Sergio ciocăni la ușă și intră.

– *Signora* Leighton, aveți un oaspete.

Îi întinse o carte de vizită. Julia presupuse că era Nick, dar fu surprinsă când citi numele.

– Condu-l sus, *per favore*, Sergio. Când lacheul plecă, Julia se întoarse către Theo. *Signore* Marcellino, de la bijuteria Marcellino și Fiii.

Theo făcu ochii mari.

– Eram sigură că vor fi bijuterii. Şi de la Marcellino! Te vor invidia toate femeile din Londra.

– Şşşt, şopti Julia. Poate intra din clipă în clipă.

Fu condus înăuntru un bărbat scund, mai în vârstă, cu părul cenuşiu. Era îmbrăcat impecabil şi avea o valiză neagră, pe care o aşeză pe podea pentru a se apleca asupra mâinii Juliei.

– *Signora* Leighton. Sunt încântat să vă cunosc. Sper că nu vă deranjez, nu?

– Nu, *signore*. Eu şi mătuşa mea petreceam o după-amiază liniştită cu cărţile noastre. Să cer nişte ceai?

Julia se întoarse să îl cheme pe Sergio, dar Marcellino o opri.

– *Signora*, dacă sunteţi de acord, aş prefera să trecem direct la treabă.

Ridică valiza şi o aşeză pe masă, apoi îi făcu semn să se aşeze pe canapea. Marcellino deschise valiza şi dezvălui atât de multe pietre strălucitoare, încât aproape că simţi că o ustură ochii privindu-le. Julia abia mai putu să respire. Erau diamante, rubine, camee sculptate fin şi fixate în aur, toate aranjate în coliere orbitoare, brăţări şi cercei.

– *Signore!* exclamă, punând o mână în dreptul inimii. Ce lucruri magnifice aţi adus!

Marcellino îşi umflă pieptul de mândrie.

– Am venit în numele Excelenţei Sale, ducele de Colton. Excelenţa Sa a ales trei seturi de bijuterii superbe şi m-a rugat să vi le aduc, ca să vă hotărâţi. Cred că s-a temut să nu facă vreo... gafă, cum spuneţi voi englezii.

Mătuşa ei se aşeză pe canapea şi o înghionti pe Julia să se mute mai încolo.

– Cerule! exclamă şi o strânse de mână pe Julia. Cum vei putea să alegi? Sunt toate splendide.

– Dacă îmi permiteţi, zise Marcellino. Luă o oglindă mică din valiza lui. *Signora* le poate proba pe toate şi să se hotărască apoi care îi plac.

– Ah, nu, răspunse Theo clătinând din cap. Vei avea nevoie de o oglindă mult mai mare. Îi spun lui Sergio să aducă una.

Se ridică şi se grăbi către şnurul clopoţelului. Julia nu reuşi decât să privească, fascinată de bijuteriile din faţa ei. Nick nu era

prost că îi oferea alternative. Era un gest flatant şi extravagant. „Da, un gest pentru o curtezană", îi aminti soţia din ea. Dar femeia din ea era oricum uimită.

– Mai întâi diamantele, cred, zise Theo, care revenise acum pe canapea.

Julia încuviinţă către *signore* Marcellino.

– Da, să începem cu diamantele. Bijutierul zâmbi. Luă un colier plin de diamante. Era o piatră mare, galbenă, în formă de lacrimă în mijloc, cu pietricele mai mici şi albe de jur împrejur. Acest colier conţine mai mult de treizeci de diamante, spuse el închizând colierul la gâtul ei. Piatra din mijloc este diamant galben, care este destul de rar.

Greutatea bijuteriei era scandalos de plăcută în jurul gâtului ei, cu diamantul cel mai mare situat exact deasupra decolteului. Julia îşi puse repede brăţara şi cerceii, pentru a vedea rezultatul. Se ridică şi merse către locul în care pusese Sergio oglinda cea mare, adusă din camera ei.

I se tăie răsuflarea când se văzu. Nu purtase niciodată ceva atât de extravagant. Nici măcar bijuteriile pe care le împrumutase de la Pearl nu puteau concura cu acest set. Se roti puţin şi studie pietrele. Cine era această femeie, împodobită într-un mod atât de luxos? Era prea mult. Nu putea accepta aceste bijuterii. Un cadou în semn de apreciere era una, dar să accepte un dar atât de generos o făcea să se simtă prea stridentă.

Şi totuşi, erau atât de frumoase. Atinse pietrele cu adoraţie şi oftă pentru că avea o conştiinţă atât de vocală astăzi.

– Nu, îmi pare rău, *signore*. Nu mi se potrivesc.

Merse înapoi spre canapea, unde Theo rămăsese cu gura căscată.

– Nu ţi se potrivesc? Draga mea, acele bijuterii i s-ar potrivi şi unei femei moarte. Nu ar trebui decât să aibă gât şi două urechi.

– Nu, mătuşă Theo. Bijuteriile sunt mai frumoase decât pot fi descrise în cuvinte, dar nu mi se potrivesc. Îi zâmbi lui Marcellino. Acum poate probez rubinele?

Aproape la fel de îndrăzneţ precum cel cu diamante, colierul cu rubine avea câteva pietre sângerii, înconjurate de mici diamante

care atârnau delicat în jurul gâtului ei. Dar văzându-şi imaginea în oglindă, se simţi la fel de stânjenită. Nu le putea accepta.

– Sunt minunate, *signore* Marcellino. Dar mă tem că nici rubinele nu mi potrivesc.

Julia nu se obosi să se uite spre Theo de vreme ce uimirea ei era aproape palpabilă.

Odată ce puse rubinele înapoi în valiză, Julia studie minunatele camee.

– Încercăm cu ultimul set?

Marcellino scoase colierul, ca ea să poată vedea detaliile cameei. Onixul alb fusese sculptat cu delicateţe pentru e reprezenta capul unei femei romane. Deasupra avea o ghirlandă de flori, făcută din onix negru, ce se împletea cu părul femeii. Cameea era fixată într-o ramă de diamante micuţe şi era pusă pe un lanţ subţire de aur. Marcellino spuse că realizase bijuteria un bărbat foarte talentat pe nume Pistrucci, care lucra la Roma.

– Este unicat, spuse Marcellino, pentru că Pistrucci nu făcea niciodată de două ori aceeaşi bijuterie.

Julia ştiu că şi le doreşte imediat ce îşi puse colierul şi cerceii, chiar înainte de a se uita în oglindă. Acestea nu erau nici cele mai scumpe, nici cele mai îndrăzneţe, dar i se potriveau. Simple, clasice şi unice. Şi totuşi... ce însemna dacă le accepta?

Atinse cameea cu o strângere de inimă. Of, dacă darul ar fi fost din partea unui soţ pentru soţia lui! Înainte să se poată răzgândi, se ridică şi dădu înapoi colierul.

– Vă mulţumesc pentru timpul şi răbdarea acordate în această după-amiază. Orice femeie ar fi onorată să accepte oricare dintre aceste bijuterii, dar trebuie să refuz oferta generoasă a Excelenţei Sale, *signore* Marcellino.

Theo suspină, dar Julia o ignoră. Marcellino ridică din sprâncene, şi fruntea lui se acoperi cu brobonele fine de transpiraţie.

– *Signora*, sunteţi sigură? Excelenţa Sa a fost foarte insistent...

Juliei îi păru rău de el.

– Înţeleg, *signore*, şi îmi cer scuze pentru orice neplăcere ar putea provoca asta clientului dumneavoastră. Dar mă tem că trebuie să insist şi eu.

El făcu o plecăciune.

– Desigur, *signora*.

Îşi luă valiza şi plecă. Mătuşa Theo se ridică brusc de pe canapea, cu o mână la piept, de parcă o luase un junghi.

– Cerule, am nevoie de un pahar de vin de Xeres!

După ce îşi turnă, clătină din cap.

– Pearl ar fi foarte dezamăgită de tine.

Julia oftă.

– Ştiu. Dar trebuie să trăiesc cu alegerile pe care le fac.

– Asta contează, atunci. Theo îşi sorbi băutura şi se aşeză înapoi pe canapea. Cum o să îi explici refuzul tău lui Colton? Nici o dezmăţată întreagă la minte nu ar refuza bijuterii.

Strâmbă din nas.

– Nu ştiu ce îi voi spune. Nu mi se părea corect să le accept. Ştiu că este greu de înţeles, dar... Nu le-aş putea purta cu mândrie. Iar Colton va trebui să accepte asta. Sinceră să fiu, ar trebui să îmi şi mulţumească, tocmai l-am scutit de o mare cheltuială.

– Bărbaţii sunt foarte mândri, o avertiză mătuşa ei.

– Ei bine, am şi eu mândria mea. O să afle şi Colton cât de curând.

O oră mai târziu, bătu cineva la uşă exact când Theo şi Julia îşi puneau ceai. Sergio intră şi îi întinse Juliei o carte de vizită.

– O vizită, *signora*.

Juliei i se ridică stomacul în piept. Putea oare să fie Colton? Se uită la cartea de vizită şi se încruntă.

– Condu-l sus, Sergio, *per favore*.

Lacheul încuviinţă, şi Julia se întoarse către mătuşa ei.

– Este Lanceford. Şi, dacă îndrăzneşti să mă laşi singură cu el, am să torn toată băutura din *palazzo* în canal, până la ultima picătură, şopti.

Theo făcu ochii mari, oripilată de ameninţare. Se aşeză mai comod în fotoliu, şi cele două femei aşteptară în linişte până când apăru Lanceford în uşă. Julia se ridică şi făcu o reverenţă.

– Milord ambasador, ce surpriză. Beţi un ceai cu noi?

Lanceford, un bărbat greoi cu puţin păr brunet pieptănat peste ţeasta în plin proces de chelire, se uită neliniştit înspre Theo. Era evident că sperase să o prindă pe Julia singură.

– Bună ziua, doamnă Leighton. Mulțumesc, mi-ar plăcea un ceai.

Julia îi făcu cunoștință cu Theo, apoi Lanceford se așeză pe scaun, față în față cu Julia. Ea îi puse ceai, apoi adăugă lapte și zahăr, cum ceru el. Când se așezară comod, el spuse:

– Am văzut violetele de la mine puse la intrare. Mă simt flatat că le-ați acordat o asemenea importanță.

Julia înghiți cu noduri.

– Sunt foarte frumoase, și a fost un gest amabil. V-a plăcut spectacolul de aseară?

El încuviință.

– Da. Deși nu mi-aș fi putu exprima gândurile atât de elocvent pe cât ați făcut-o dumneavoastră, doamnă Leighton. Astăzi afirmația dumneavoastră a circulat în toată Veneția. Lanceford se uită din nou către Theo și își drese vocea. Doamnă Leighton, aș dori să discutăm despre posibilitatea de a petrece mai mult împreună... singuri.

Ar fi trebuit să fie pregătită pentru ceva atât de îndrăzneț, dar fu luată complet pe nepregătite. Gândurile îi fugiră prin minte în vreme ce încerca să se decidă ce era de făcut.

– Milord ambasador, deși ideea este flatantă...

Sergio intră pe ușă, întrerupând discuția.

– *Signora*, ducele de...

Colton trecu pe lângă lacheu, cu fața lui chipeșă încordată și mohorâtă. Cu părul negru bătut de vânt și cu hainele răvășite, Nick părea că fugise prin toată Veneția pentru a ajunge la ea. Se opri brusc și miji ochii când îl văzu pe Lanceford întins confortabil în fotoliu.

Lacheul rămase înmărmurit și își frământă mâinile lângă ușă, nesigur ce să facă în privința ducelui care nu așteptase să fie anunțat.

Juliei i se făcu milă de el. Se ridică și spuse:

– *Grazie*, Sergio. Te poți retrage.

Julia fu surprinsă când și mătușa Theo se ridică.

– Cred că am să plec și eu, spuse mătușa ei zâmbind ca un îngeraș în timp ce se grăbi spre ușă.

Nick se apropie, și Julia făcu o reverență grațioasă.

– Excelență. Ce minunat că ne acompaniați în această după-amiază.

Nick încercă să zâmbească, deși zâmbetul nu ajunse și în privire.

– Doamnă Leighton. Făcu o plecăciune înspre mâna ei, apoi se întoarse spre ambasador. Lanceford.

Ducele acceptă locul lui Theo, și toți se așezară.

– Doriți ceai, Excelență?

Încuviință, și, odată ce îl servi, se așternu o liniște incomodă. Julia nu prea știa ce să spună. Nick părea gata să se repeadă asupra lui Lanceford, iar acesta din urmă se tot foia sub privirea furioasă a ducelui.

– Sunteți de mult timp în Veneția, Lord Lanceford? întrebă ea, neinteresată de răspuns, dar disperată să spună totuși *ceva*.

– De trei luni. Mai stau doar șase săptămâni, apoi trebuie să mă întorc în Austria.

– Ținând cont că mai stați atât de puțin timp în Veneția, nu am vrea să vă reținem de la treburile cu certitudine importante pe care le mai aveți.

Nick sorbi din ceai și se uită voios la Lanceford.

– Da, ei bine, bombăni Lanceford și își așeză ceașca de ceai pe masă. Doamnă Leighton, faptul că v-am văzut mi-a luminat ziua.

Julia ignoră zgomotul înfundat ce veni dinspre Nick și îl chemă pe Sergio.

– Vă mulțumesc pentru flori, domnule.

El deschise gura pentru a mai spune ceva, însă văzu expresia amenințătoare a lui Nick și tăcu. Sergio veni pentru a-l conduce pe Lanceford și închise ușa în urma lor.

Nu dură mult până când Nick își începu discursul.

– Ce fior al nebuniei te-a cuprins de ai refuzat o avere regească în bijuterii? începu el în timp ce ea se așeză la loc. Ți-am oferit opțiuni, ce Dumnezeu! Ți-am trimis cele mai frumoase bijuterii din Veneția. Te rog să îmi explici cum anume ți-am jignit firea sensibilă cu un astfel de cadou generos pentru a-ți arăta cât te stimez.

Julia oftă în sinea ei. Cum putea să îi explice? Orice femeie ar fi fost nebună să refuze un asemenea cadou, darămite una care făcea afaceri cu plăcerea şi lăcomia.

– Bijuteriile erau minunate, Colton...

– Nick, o corectă.

– Foarte bine, Nick. Opţiunile oferite nu m-au jignit – şi nici gestul. Dar abia dacă ne cunoaştem, şi o astfel de generozitate ar schimba cu certitudine echilibrul delicat al relaţiei noastre.

El clipi.

– Am auzit fiecare cuvinţel, şi totuşi nu pricep. În caz că nu ţi-ai dat seama, chiar asta încerc: să schimb echilibrul delicat al relaţiei noastre. Pufni şi îşi încrucişă braţele peste piept, ca un băiețel bosumflat că nu obţinuse ce voia. Jur că mă debusolezi de fiecare dată. Acum mă chemi mai aproape, în clipa următoare mă îndepărtezi. Eşti mai rea decât o virgină căutătoare de averi.

Fusese, desigur, o glumă, aşa că ea se forţă să râdă, deşi observaţia lui o duru. Nu era chiar departe de adevăr.

– Nick, vorbeşti prostii. Julia îşi mai puse nişte ceai. Cu certitudine nu sunt virgină şi nici nu îţi vânez averea. Nu trebuie să mă impresionezi cu cadouri luxoase. Gusturile mele sunt... simple.

– Încă nu am întâlnit o femeie căreia să nu îi placă lucrurile scumpe.

Înclinându-se pentru a-i umple încet ceaşca, îi oferi o vedere îndelungă către sânii ei, care mai că se revărsau peste marginea decolteului. Când duse înapoi ceainicul spre tavă, observă cu satisfacţie că ochii lui se închiseseră la culoare.

– Poate că v-aţi găsit un adversar pe măsură, Excelenţă.

Îşi luă ceaşca şi se aşeză comod pe canapea. El îi zâmbi seducător, făcând-o să rămână pentru o clipă fără suflare.

– Poate că da, doamnă Leighton.

Nick se relaxă şi îşi întinse picioarele lungi în faţă, încrucişând în dreptul gleznelor cizmele pe care le avea în picioare.

– M-am mirat să îl găsesc pe Lanceford în vizită. Urmează să îţi fie şi el prieten, să înţeleg?

Ea abia îşi reţinu un fior.

– Nu. Lord Lanceford este un bărbat bine, dar nu pentru mine.

– Mai aştepţi alţi oaspeţi în această după-amiază?

Ea se încruntă, nedumerită, şi puse ceaşca pe farfuriuţă.

– Nu. De ce?

– Pentru că mă gândesc să încui uşa, să vin pe canapea şi să te sărut până nu mai ştii de tine. Sincer să fiu, numai la asta mă gândesc de când am intrat în cameră.

Îl privi parcă hipnotizată cum aşeză cu grijă ceaşca pe masă. Cu o graţie naturală, se ridică de pe scaun şi se mută pe canapea, corpul lui mare şi subţire apropiindu-se tot mai mult. Ridică o mână pentru a o mângâia uşor cu dosul palmei pe obraz, apoi înfăşură o buclă roşcată în jurul unui deget.

Simpla atingere îi trimise un fior de-a lungul şirei spinării. Respiraţia îi deveni rapidă şi precipitată, şi se temu că Nick avea să-i simtă emoţiile. Dar nu se putea abţine. Erau singuri într-un spaţiu închis, căldura trupului lui învăluind-o şi ameţind-o. Deşi se dădea drept o femeie experimentată, de fapt era fecioară.

Dar ăsta era un lucru pe care Nick nu trebuia să îl bănuiască. Trebuia să rămână stăpână pe ea, să continue cu păcăleala... şi să mai flirteze cu el puţin. Îşi umezi buza de jos, vârful limbii ei alunecând dintr-un colţ în celălalt al gurii.

– Trebuie să vă previn, sunt extrem de greu de cucerit.

Privirea lui rămase aţintită asupra gurii ei timp îndelung.

– Prefer provocările. Şi, din moment ce ai o situaţie financiară stabilă, atunci am de gând să te tentez în alte feluri.

Îşi plimbă încet degetul pe braţul ei, iar ea simţi furnicături pe unde o atinse. Când ajunse la palma ei, o ridică şi o întoarse, apoi se aplecă pentru a-şi lipi buzele calde de ea. Continuă prin a o săruta uşor pe podul palmei, fără pic de grabă. Inima Juliei îi bătea puternic în piept, şi totul în corpul ei părea să fi devenit lichid.

Aşa avea de gând să o seducă? Dacă da, îi ieşea de minune. Înghiţi în sec şi încercă să rămână concentrată.

– Ai de gând să îmi dai câteva lecţii în ceea ce priveşte depravarea, nu-i aşa?

– Trebuie să mă ridic la înălţimea poreclei mele, şopti el, privind-o în ochi în timp ce buzele lui alunecară pe pielea ei sensibilă de la încheietura mâinii.

Se îndepărtă, dar o ținu de mână în continuare și-și întrepătrunse degetele cu ale ei.

– Mă faci curios, Juliet. Nu l-am mai văzut pe Winchester atât de căzut în mrejele unei femei, cel puțin cât timp am stat în Londra. Iar poveștile care circulă despre tine sunt extrem de picante, aproape ca și cum ar fi fost inventate. Dar apoi te-am întâlnit, și ai un aer de inocență atât de incredibil de seducător.

Julia făcu ochii mari, dar, înainte de a răspunde, el continuă:

– Simt față de tine o... atracție pe care nu am mai simțit-o pentru nici o altă femeie. Sunt intrigat.

Cerule, ce șarmant putea să fie soțul ei! Încercă să păstreze atitudinea relaxată, deși limba ei părea uscată de dorință.

– Intrigat? Și eu care speram să fii interesat. Sau, și mai bine, nebun după mine.

– Ah, dar sunt și în toate aceste moduri. O mângâie pe obraz cu tandrețe. Prietenia noastră nu te va pune într-o situație dificilă cu Winchester, nu? o întrebă.

– Nu sunt proprietatea nimănui. Am luxul de a-mi controla destinul. Eu și Lord Winchester nu ne refuzăm șansa de a avea mai mulți... prieteni.

– Atunci este mai înțelegător decât mine. Nick se aplecă, iar gura lui ajunse periculos de aproape de a ei. Pentru că eu te vreau toată doar pentru mine.

Se mută pentru a-și apropia buzele de ale ei, tandru, dulce, de parcă o testa. Când ea se relaxă și îi răspunse la sărut, zâmbi. Mâinile lui se strecurară în părul ei, ținând-o captivă în timp ce o sărută mai cu foc. Deși tremura toată pe dinăuntru – Doamne, primul ei sărut adevărat! –, trebuia să fie îndrăzneață, pentru a-l convinge pe Nick că era o curtezană experimentată. Dacă se arăta ezitantă sau timidă, planul ei avea să dea greș. Își sprijini mâinile pe umerii lui și se apropie, presându-și sânii de pieptul lui. Își deschise buzele ușor, iar el profită imediat, îmbrățișând-o, și limba lui alunecă ușor în gura ei.

Era fantastic. Sălbatic și totuși controlat cu iscusință, sărutul fu mai mult decât își imaginase ea vreodată. Sânii i se umflară, cu sfârcurile acum întărite pe sub haine, furnicând-o când se freca de pieptul lui puternic. Respirațiile lor se amestecară în timp

ce limbile continuară să se dueleze, iar gustul lui, de ceai și mirodenii, amenință să o copleșească. Era atât de mult, și totuși nu de-ajuns. Julia gemu în gura lui fără să se poată abține.

– Doamne! Ai un gust mult mai bun decât mi-aș fi putut imagina, șopti el, și gura lui coborî din nou spre a ei, buzele lui cucerind-o posesiv și cu nevoie pură. Limba lui alunecă înăuntru, masând și mângâind, provocând-o. Sărutul continuă la nesfârșit, până ce amândoi respirau rapid și aspru în liniștea camerei.

Pearl îi explicase în detaliu ce se întâmplă între un bărbat și o femeie. Totuși, era o diferență enormă între cunoaștere și experimentare. Julia nu își dăduse seama că inima ei avea să bată cu o intensitate amețitoare; că zona dintre picioarele ei avea să pulseze dureroasă, cu o disperare diferită de orice mai simțise ea vreodată. Corpul ei se împinse înspre al lui, nerăbdător, căutând mai mult, sperând să aline dorința intensă.

Nick îi atinse sânul umflat, mângâind și masând, împingându-l în sus pentru a dezgoli și mai mult din trupul ei prin decolteul adânc. Ea nu protestă când el trase în jos de rochie, eliberând sfârcurile dureros de tari. Apoi gura lui ajunse acolo, limba lui mângâind sfârcul întărit înainte de a trage de el cu buzele. Senzația intensă îi traversă trupul, și gemu. Asta îl făcu să sugă și mai tare, și unghiile ei se afundară în umerii lui în timp ce se agăță de el.

Dădu drumul sânului ei și își ridică privirea.

– Dacă nu ne oprim, am să te iau chiar aici, pe canapeaua asta nenorocită.

Nick părea la fel de înfierbântat ca ea, cu respirația îngreunată și cu ochii plini de dorință. Deși îl voia, înnebunită de dorință, acum nu era nici momentul, nici locul.

– Ceea ce ar șoca pe oricine ar intra pe ușă.

Se forță să se îndepărteze de el și cu mâinile tremurânde își rearanjă hainele.

El își sprijini capul de spătarul canapelei.

– Dă-mi voie să te distrez în această seară. Trebuie să te văd.

Ușa se deschise larg, și apăru Simon.

– Colton! Am auzit că ești aici.

Zâmbind amical, Simon veni și îi sărută mâna Juliei.

– Draga mea, spuse el privind-o tandru înainte de a se aşeza pe unul dintre scaunele libere.

Nu dădu nici un semn cum că înţelesese ce anume tocmai întrerupsese. Nick încuviinţă sec.

– Winchester.

Simon o studie, cu chipul marcat de îngrijorare.

– Draga mea, ai fost ocupată cu mulţi oaspeţi în după-amiaza aceasta? Pari obosită. Nu aş vrea să fii prea obosită pentru cină.

– Cina? întrebă Nick.

– Da. Aici, diseară. Nu te-a invitat Juliet?

Julia se strădui să îşi ascundă şocul. Nu plănuiseră nici o cină pentru acea seară, lucru pe care Simon îl ştia foarte bine. Ce punea la cale?

O priviră amândoi întrebător.

– Da, Excelenţă, reuşi ea să spună. Am fi onoraţi dacă aţi participa.

Capitolul 4

Toţi bărbaţii se cred irezistibili. Copleşeşte-l cu entuziasmul tău şi te va crede cea mai abilă amantă.

Domnişoara Pearl Kelly către ducesa de Colton

– Cină cu invitaţi, Simon? întrebă Julia imediat ce rămaseră singuri. Ce plan nebunesc pui la cale?

– Mătuşa ta mi-a spus cum ţi-ai petrecut după-amiaza. După ce mi-am revenit din şocul provocat de vestea că ai refuzat bijuteriile, m-am gândit că ar trebui să punem în scenă despărţirea noastră şi să-l scutim pe Colton de chinuri. Îşi atinse barba, căzut pe gânduri. Deşi trebuie să recunosc că îmi place să îl văd pe Colt chinuindu-se.

– Şi cum să aranjez eu detaliile unei cine cu invitaţi în – se uită la ceas – trei ore?

El flutură din mână.

– Totul este pus la punct, Jules. Am invitat câţiva oameni, şi Theo a vorbit cu servitorii. Tot ce trebuie să faci tu este să joci în continuare rolul frumoasei şi fermecătoarei doamne Leighton.

– Îmi vine să te omor uneori, bombăni ea. Să mă pui aşa în faţa faptului împlinit în prezenţa lui Colton!

– Ţine nervii pentru mai târziu. Poţi să strigi la mine diseară, în faţa oaspeţilor noştri.

Zâmbi şi se ridică, întorcându-se să plece.

– Aşteaptă, Simon. Trebuie să te întreb ceva. De unde are Nick atâţia bani cât să îi ofere doamnei Leighton bijuteriile scumpe pe care le-am văzut astăzi? Nu aş fi crezut că a ţinut legătura cu bancherii moştenirii Colton.

– Nu a ţinut. Colt nu vrea nimic de la familia lui. Nu a luat bani din moştenire de când a plecat din Anglia. Nu ai observat cât a câştigat seara trecută la jocurile de cărţi? Colton se întreţine din ce câştigă. Şi se descurcă destul de bine.

– Are sens, ţinând cont de ceea ce ştiu despre situaţia averii familiei lui, spuse ea, întorcându-se pentru a se uita pe fereastră.

Înrăit al jocurilor de noroc şi destrăbălat. Chiar că avea noroc în ceea ce îl privea pe soţul ei.

Simon se uită la ea nedumerit.

– Stai puţin, ce înseamnă asta? Ce anume este în neregulă cu finanţele familiei Colton?

– Nu ştiu sigur. Nu ştiu decât ce îmi spune Templeton – şi că mi-a scăzut stipendiul până la aproape nimic.

Ochii albaştri ai lui Simon licăriră cu o lumină sinistră.

– Moşia face aproape şaizeci de mii de lire pe an. Şi el îţi micşorează stipendiul? Îşi strânse pumnii. Doamne, o să-l omor! adăugă.

Şaizeci de mii de lire? Habar nu avea... Totuşi, banii nu însemnau nimic dacă ea nu putea ajunge la ei.

– Simon, ce poţi face tu? Am fost să vorbesc cu ducesa văduvă, care m-a privit de parcă eram ceva ce i s-a lipit de talpă când a mers în spatele unui cal. Cred că Templeton îl mituieşte pe administratorul averii ducale, dar nu am dovezi. Singurul care poate

face ceva este Nick, care a spus în repetate rânduri că nu îl interesează ce se întâmplă cu mine şi cu averea.

– Îl omor, bombăni Simon din nou.

– Nu îl poți omorî pe Templeton, deşi ar merita-o.

– Nu pe Templeton, deşi am eu grijă şi de el. Mă refer la Colton, nemernicul egoist.

– Nu, te rog. Rezolv eu situația, Simon.

El îşi trecu mâna peste față.

– De ce nu mi-ai cerut ajutorul? Ştii că ți-aş fi dat bani.

– Nu pot lua banii tăi. Ştii că, dacă ar fi fost vorba despre un împrumut pe termen scurt, i-aş fi cerut. Dar nu poți să ne întreții pe mine şi pe Theo pentru restul vieților noastre. Ce ar însemna asta?

– De cât timp stau lucrurile aşa?

Ea ridică din umeri, mimând o nonşalanță pe care nu o simțea.

– De puțin mai mult de trei ani.

Simon se împletici către un scaun.

– Abia acum mi-am dat seama. Jocul, păcăleala aceasta a ta. Mi-ai spus că scopul este să îl găseşti pe Colton, să îți satisfaci curiozitatea în privința soțului tău. Dar nu are nici o legătură cu asta. Este vorba despre bani. Vrei să îi forțezi mâna lui Templeton. Dar cum? Se încruntă. Dacă sperai să obții îndeajuns de multe nimicuri de la Nick însuşi, de ce ai refuzat bijuteriile?

– Nu este vorba despre nimicuri.

Nu voise să îi spună în acest mod, dar se gândi că era mai bine să fie sinceră.

– Am de gând să rămân gravidă. Cu Nick. Singurul mod de a obține un strop de putere este să dau naştere moştenitorului lui Colton.

Simon se făcu palid şi se lăsă pe spate pe scaun.

– Doamne sfinte!

Julia nu se aşteptase la o reacție atât de extremă.

– Simon...

El ridică o mână pentru a o face să tacă, aşa că nu mai spuse ce avea de gând. El închise ochii şi îşi masă fruntea timp îndelung.

– Nu voi spune nimic pentru a-ți încurca planul. De aceea nu mi-ai mărturisit, nu? Când Julia nu răspunse, el se ridică şi strigă:

Colton are noroc dacă nu şi-o ia de la mine până la finalul serii. Şi poți fi sigură că o să mă interesez ce face Templeton când ajungem înapoi în Anglia.

El oftă şi îşi trecu mâinile peste față. Simon nu se enerva prea uşor, dar ținea supărarea când era provocat. Julia nu avea idee cum avea să afecteze această informație prietenia lui cu Colton.

– Simon, o să meargă planul. Sunt sigură.

El nu părea convins.

– Îmi pare rău că nu ai avut suficientă încredere în mine cât să îmi spui despre asta, Jules.

Stomacul ei se strânse. Simon îi fusese un prieten de nădejde, şi nu dorise să îl rănească.

– Am încredere în tine. Dar nu ne putem descurca noi doi cu asta. Nick a creat mare parte din această încurcătură, deci ar fi cazul să îndrepte lucrurile – chiar şi fără ştirea lui.

Din punctul lui Nick de vedere, cina din seara asta era un adevărat iad. Din clipa în care ajunsese acolo, nimic nu decurse aşa cum ar fi trebuit. Winchester era în mod vizibil supărat pe el, privirea prietenului său fiind dură precum sticla de câte ori dădea cu ochii de Nick. Dar Nick nu avea idee de ce. Mai mult decât atât, Winchester se răstise la el toată seara, şi, sincer să fie, Nick se cam săturase de atâta dușmănie la adresa lui, fără vreun motiv evident.

Doamna Leighton cea vivace şi fermecătoare de la operă încă nu îşi făcuse apariția. Juliet era închistată, vioiciunea ei părea forțată, de parcă simțea animozitatea dintre el şi Winchester. Îi privea pe amândoi cu neliniște, făcând eforturi să mențină o conversație plăcută pe durata cinei. O văzu în repetate rânduri privindu-l cu reproş pe Winchester când prietenul lui spunea câte ceva.

Veronica stătea lângă Winchester, şi cei doi flirtară fără nici o jenă toată seara. Nick se întrebă pentru o clipă dacă nu cumva prezența celeilalte femei era cauza stării ciudate a lui Juliet. Dar îşi aminti că ea spusese că relația ei cu Winchester nu îi împiedica să aibă alți... prieteni. Aşadar, ce se petrecea?

Deşi ceilalţi invitaţi îi erau cunoscuţi, nici unul nu îi era prieten. Bancherul renumit, care deţinea o mare flotă de comerţ cu mărfuri, şi avocatul bogat făceau parte dintr-o clasă mult mai respectabilă a societăţii veneţiene decât degeneraţii cu care socializa Nick de obicei. Măcar doamnele prezente erau mai pe gustul lui Nick: o curtezană, o actriţă, o balerină şi o văduvă. Ah, Dumnezeu să apere femeile plăcerilor neruşinate.

Furculiţa lui Juliet se lovi de farfurie, surprinzând tot grupul.

– Simon, m-ai auzit? M-am cam săturat să mă tot repet în seara asta.

Nick îl privi pe Winchester dezlipindu-şi ochii de decolteul Veronicăi pentru a o privi plictisit pe doamna Leighton.

– Îmi cer scuze, draga mea. Ce spuneai?

– Nu contează.

Juliet se întoarse către Nick, care stătea la dreapta ei.

– Excelenţă, v-aţi plimbat prin împrejurimile Veneţiei de când sunteţi aici?

– Puţin, şopti el, fascinat de lumina lumânărilor care dansa pe buzele ei roz.

Îşi aminti că o sărutase în acea după-amiază şi abia se abţinu să nu o atingă chiar acum, în toiul cinei.

– Am auzit că insula Torcello este minunată, zise ea, prinzându-şi buza de jos între dinţi şi muşcând-o uşor, de parcă ştia exact la ce se gândea el.

Bărbăţia lui începu să se întărească, şi Nick se forţă să priveasca altceva decât gura ei, ca să nu se facă de râs la masă.

– Este. Catedrala are nişte mozaicuri fabuloase. Aş fi onorat dacă mi-aţi permite să vă însoţesc acolo oricât de curând doriţi. Poate mâine?

– Poate, răspunse ea evaziv.

– Draga mea, interveni Winchester, ţi-am promis că te duc la cumpărături, dacă îţi aduci aminte.

– Nu va fi nevoie, Simon.

Juliet puse cuţitul şi furculiţa pe farfurie, semn că terminase de mâncat.

Puţin mai târziu, domnii se realăturară doamnelor în sufragerie. De pe locul lui de pe canapea, Nick se bucură de un pahar

de grappa şi îl privi pe Winchester cum o trase pe Juliet deoparte, lângă fereastră, pentru o conversaţie privată.

Veronica se aşeză lângă el pe canapea.

– Cred că sunt probleme în *paradiso*, şopti ea, arătând către cuplu, care acum purta o discuţie aprinsă, dar pe tonuri joase.

Winchester părea să o roage pe Juliet, care clătina din cap. Nick îi văzu buzele formând cuvintele „S-a terminat, Simon" şi îşi ţinu răsuflarea. Putea fi adevărat?

Juliet se întoarse să plece, dar Winchester o prinse de braţ pentru a o ţine pe loc. Juliet se uită urât la el, îndeajuns de urât cât să facă până şi o bărbăţie să se ofilească. Era o căutătură superioară, plină de încredere, demnă de o ducesă. Nick fu impresionat şi al naibii de bucuros că nu lui îi era adresată o astfel de privire. Winchester îi dădu drumul imediat, iar Juliet traversă cu graţie camera şi începu o conversaţie cu alţi oaspeţi.

Winchester se grăbi către canapea. Ignorându-l pe Nick, îi întinse braţul Veronicăi.

– Domnişoară DiSano, aţi vrea să mă însoţiţi? Se pare că nu mai este nevoie de mine ca gazdă în această seară.

Cei doi plecară, fără să mai spună nici un cuvânt. Uimit, Nick se minună de impolitetea lui Winchester şi de faptul că Juliet nu mai părea legată de vechiul lui prieten. Deşi îl asigurase de contrariu, poate că pe Winchester îl deranjase că Nick îi făcea curte doamnei Leighton. Oare avansurile lui îi îndepărtaseră pe Winchester şi pe Juliet? Nick voia să îl caute pe Winchester a doua zi şi să lămurească totul.

Dar deocamdată... deocamdată voia să petreacă puţin timp cu femeia la care se gândea de câteva zile. Simţind o fierbinţeală la ceafă, îşi ridică privirea şi o văzu pe Juliet păşind către el, legănând uşor din şolduri, cu un zâmbet secretos pe chip. Decolteul adânc al rochiei ei de culoarea safirului scotea în evidenţă globii sânilor ei mari, carnea moale săltând la fiecare pas. Dorinţa îi trecu prin stomac şi apoi coborî direct în bărbăţie. Fir-ar să fie, ce captivantă era! Abia aştepta să o aibă.

Se ridică.

– Se pare că ţi-ai pierdut gazda în această seară.

Ea oftă, părând prea puţin deranjată de acest fapt.

– Sărmanul Simon. Este greu pentru unii bărbați să accepte inevitabilul, nu credeți, Excelență?

Nick se aplecă spre urechea ei. Mirosea delicios, a gardenii și a raze de soare.

– Aș putea spune același lucru și despre unele femei, doamnă Leighton.

Auzi cum ea își ținu răsuflarea și simți o mare satisfacție. Nu mai avea mult de așteptat până când picioarele ei aveau să se strângă în jurul șoldurilor lui, în timp ce el se afunda în căldura ei dulce. O conduse mai departe de grup, unde nu puteau fi auziți. Lângă fereastră, se așeză între ea și ceilalți invitați.

– Încheiem cu joaca asta dintre noi în seara asta? Să vedem câtă plăcere putem simți împreună? Ce îți pot oferi ca să te ademenesc? Nu bijuterii, asta e clar. Bani, poate? Sau o partidă de sex cum nu ai mai experimentat până acum?

Ea se înroși de la gât în sus, pielea ei căpătând un roz frumos.

– Ah, oare mă înșală privirea? Cât îmi place să te văd roșind, Juliet. Mă întreb dacă sfârcurile tale au aceeași culoare. Ce gust vor avea când le voi trage în gura mea și le voi dezmierda cu vârful limbii?

La baza gâtului ei, pulsul bătea puternic și rapid, dovadă clară a dorinței ei. El nu se putu abține și spori chinul pentru amândoi.

– Ai vrea să simți cum mă întăresc doar pentru că stau atât de aproape de tine? Să auzi suferința bărbăției mele la gândul de a se afunda în adâncul tău umed și strâmt?

Privirea ei deveni încețoșată, și un geamăt șoptit îi scăpă printre buze. Nick zâmbi.

– Hai cu mine, la *palazzo*-ul meu, *tesorina*. Hai să ardem împreună.

Ea încuviință scurt și apoi își drese vocea.

– Imediat ce pleacă invitații.

Fără a-i mai aștepta replica, ea trecu pe lângă el și se întoarse la oaspeții săi. În mod incredibil, bărbăția lui deveni și mai tare. Trebuia să rămână aici, cu fața la fereastră, până când avea să fie în stare să se întoarcă din nou cu fața.

*

Julia se simți ușor buimacă în timp ce gondola ei se apropia de *palazzo*-ul ducelui. În seara aceasta, avea să își seducă soțul dându-se drept altcineva. Dacă îi descoperea minciuna? În cazul ăsta, planul ei avea să dea greș, viitorul ei avea să devină cel puțin periculos, iar Nick avea probabil să o azvârle în cel mai apropiat canal. Îi apăru în minte imaginea lui Templeton și respiră adânc. Julia nu avea să devină niciodată, nici în ruptul capului, amanta acelui bărbat. Mai bine ar muri de foame.

Nu avea altă variantă decât să continue cu planul ei.

O strategie pe care o pusese la punct în mai mult de cinci luni, timp în care se documentase, plănuise și ascultase. Găsise un răspuns pentru aproape toate îndoielile pe care i le prezentase mătușa Theo.

Prima preocupare a mătușii Theo fusese concepția, pentru că Nick ar fi putut aduce în discuție acest lucru. Pearl spusese că multe curtezane nu puteau avea copii, rezultat al prea multor avorturi, iar Julia plănuia să îi spună ceva de genul acesta lui Nick, în speranța că el nu avea să insiste cu întrebările. Dar, dacă nu o credea sau se temea de boli, Julia avea în poșetă câteva prezervative, fiecare dintre ele găurite cu atenție la vârf, pentru a crea o găurică prin care să iasă sămânța lui.

Theo adusese apoi vorba despre fecioria ei. Cum putea Julia să explice sângele? Pearl credea că erau șanse ca fecioria Juliei să fi dispărut ca urmare a vârstei, dar Julia nu putea ști cu certitudine. Pearl spusese să folosească un falus de lemn pentru a se asigura că nu mai era fecioară, dar Julia nu îndrăznise.

Când vasul ei se apropie de cheiul reședinței lui Nick, se rugă în minte ca Nick să nu observe dacă avea să sângereze. Păcat că nu puteau face dragoste în canal, unde sângele s-ar spăla.

Măcar dorința nu avea să fie o problemă. Nu încăpea îndoială că Julia îl dorea. Felul în care o săruta... mirosul lui... chiar și felul în care mergea o făceau să uite motivele pentru care ar trebui să îl urască. Soțul ei era ademenitor și o făcea să tânjească după lucruri despre care știa că nu aveau să fie niciodată ale ei.

Iar ce spusese mai devreme în cursul serii... Doamne, abia reușise să nu se topească toată la picioarele lui. Pășind pe chei, văzu un bărbat masiv ieșind din umbre.

– Bună seara, doamnă Leighton. Eu sunt Fitzpatrick, valetul Excelenței Sale. Ducele m-a rugat să vă conduc înăuntru.

Valetul lui? Julia își mască uimirea și spuse:

– Mă bucur să vă cunosc, domnule Fitzpatrick. Conduceți-mă, vă rog.

– Fitz e de-ajuns, zise el înainte de a se întoarce.

Îl studie pe valetul lui Colton în timp ce continuă să meargă. Masiv și corpolent, Fitz era cu siguranță un bărbat pe care ai fi dorit să îl eviți pe o stradă lăturalnică. Avea cumva o cicatrice de-a lungul feței? Prezența lui Fitz nu era de ajutor pentru nervii ei și-așa zdruncinați. De ce ar avea ducele nevoie de un servitor atât de corpolent și de impunător?

Julia se îmbărbătă. O adevărată dezmățată s-ar pregăti să îl cucerească pe duce, numărând în liniște câte șiraguri de perle avea de gând să cumpere cu banii lui, nu s-ar gândi la valetul lui. Doamna Leighton trebuia să fie fermecătoare, să flirteze și să fie haioasă. „Concentrează-te", își făcu observație în sinea ei.

Fitz deschise ușa și se dădu la o parte pentru a-i da ei voie să intre. Ea trecu pragul și îl văzu pe Nick coborând scările. Era atât de chipeș, încât Julia aproape că împietri. Părul lui brunet era umed și pieptănat pe spate, scoțând în evidență liniile rafinate ale pomeților. Nu purta vestă, lavalieră sau sacou. Trunchiul lui subțire era acoperit de o cămașă de olandă albă, fină, care lăsa să se vadă un petic din părul de pe piept. Pantalonii și pantofii lui erau negri, făcându-l să pară ireal de înalt și puternic.

Iar zâmbetul triumfător și intim era plin de promisiuni carnale. Julia tremură ușor când îi întinse mantaua ei lui Fitz.

– Draga mea doamnă Leighton, spuse Nick când ajunse la ultima treaptă. Se apropia să îi sărute obrazul. Frumusețea ta îmi taie răsuflarea, șopti el, cu voce răgușită și joasă. O luă de mână. Vino cu mine!

Nick o ținu aproape în timp ce urcară scările. Ei i se înmuiară puțin genunchii și abia se abținu să nu se întoarcă și să o ia la fugă. Dar ajunsese prea departe și avea prea multe de pierdut pentru a da bir cu fugiții acum.

Urcară scările în liniște și în sfârșit ajunseră la etajul de sus, unde Nick deschise larg o ușă ce ducea în dormitorul lui. „Pot face

asta. Și nu îmi va afla secretul." Își repetă asta din nou și din nou, pentru a-și face curaj. Dincolo de o masă micuță cu două scaune, era patul lui. Patul lui enorm. Se împletici puțin, și el o prinse de braț, ajutând-o să-și recapete echilibrul.

– M-am gândit că poate vrei să bem ceva înainte, zise el. Îți plac migdalele? Undeva nu departe de aici fac un lichior delicios, foarte aromat.

Julia încuviință și se așeză. Nick umplu câte un pahar micuț cu lichior pentru fiecare și îi întinse unul. I se așeză în față, fără a-și dezlipi privirea de la chipul ei. Picioarele lui lungi erau acum întinse în față.

– Ei bine?

Ea luă o înghițitură și fu surprinsă de aroma dulce.

– Este bun, răspunse, înclinând paharul, să mai ia o gură.

Deși postura lui era relaxată, îi simțea nerăbdarea în încleștarea maxilarului, în linia încordată a umerilor. Era o felină sălbatică și mare care aștepta cu răbdare să o atace. Gândul o îngrozea și o încânta.

Ochii cenușii, cu pleoapele pe jumătate căzute, îi studiară chipul.

– Ai emoții?

Julia clătină din cap, deși inima îi bătea foarte repede.

– Nu, minți ea. Sunt doar curioasă.

Goli restul paharului, și fierbințeala i se răspândi în tot corpul. Emoțiile începură să se risipească, și căldură blândă a băuturii îi dădu curaj.

– Ei bine, în acest caz, trebuie să îți satisfacem curiozitatea.

El îi întinse mâna. Ea se ridică și se duse în fața scaunului lui, îi luă paharul din mână și îl puse pe masă.

Înainte să mai apuce să facă vreun gest, el o prinse de mijloc și o trase în poala lui. Își înfășură un braț strâns în jurul taliei ei, imobilizând-o, în timp ce mâna cealaltă se furișă în părul ei. Fețele lor erau aproape, atât de aproape, încât ea îi simțea respirația, devenită acum la fel de precipitată ca a ei. Simțea erecția lui sub ea, tare și nerăbdătoare chiar și prin straturile de haine dintre ei. Dovada dorinței lui o încântă. O încurajă. Îl privi cutezătoare, fremătând toată, și așteptă.

Privirea lui încețoșată se ațintì asupra gurii ei. Fără să își dea seama, scoase vârful limbii să își umezească buzele, iar el o strânse mai tare.

– Vrăjitoareo, șopti și se aplecă să îi acopere gura cu a lui.

Din clipa în care buzele lui le capturară pe ale ei, dorința clocotindă dintre ei explodă cu sălbăticie. Apoi el o sărută mai adânc, întorcându-i ușor capul pentru a schimba unghiul, permițându-i limbii lui să alunece înăuntru, și camera începu să se învârtă cu ea. Își înfipse unghiile în umerii lui Nick, încercând să reziste în fața asaltului de senzații.

O cuceri și o mângâie, limba lui fierbinte și udă precum catifeaua atingând-o pe a ei, iar ea nu se putu concentra decât asupra sărutului lui. Nu mai exista nimic în afara acestui bărbat al naibii de șarmant și a gurii lui pricepute. Își frecă sânii umflați de dorință de pieptul lui puternic, încercând cu disperare să-și aline durerea.

Mâna lui Nick trecu peste genunchiul ei, sub rochie, în susul ciorapilor, până când ajunse la pielea coapselor ei. Își trecu degetele pe acolo, direct pe pielea ei, dansând și provocând, în timp ce gura lui continuă să îi îmbete simțurile. Se încinsese toată și știa că, dacă o atingea acolo, avea să o descopere fierbinte și udă. Când încercase ea să își exploreze corpul nu simțise așa ceva. Nu, ce simțea acum era mult mai mult, mai mult decât ar fi crezut posibil. Și totuși, nu era de-ajuns.

Șoldurile ei se unduiră înspre degetele lui exploratoare, căutând, implorându-l. Nick își mută buzele pe gâtul ei, mușcând ușor și sărutând pielea sensibilă.

– Mă gândisem să te fac să mă implori, îi șopti la ureche în timp ce mâna lui se mută mai sus. Dar adevărul este că mai am puțin și mă așez în genunchi și îți promit orice numai să mă lași să te ating.

– Atinge-mă, te rog, răspunse ea, strângându-l și mai tare.

Degetele lui ajunseră între picioarele ei și alunecară între pliurile ei ude, pentru a-i găsi căldura, iar ea gemu. Atingerea lui fu blândă, exact acolo unde avea ea cea mai mare nevoie.

– Ești atât de udă pentru mine, șopti el. Spune-mi numele. Spune cine te-a făcut să fii atât de fierbinte și de udă, Juliet.

Vârful degetului său desenă cercuri pe nodul ei sensibil, mângâindu-l și făcând dorința ei să capete proporții alarmante. Stând în poala lui cu fusta ridicată în jurul taliei, Julia deschise larg picioarele acoperite de ciorapi, incapabilă să îi reziste. Nu îi mai păsa de cât de destrăbălată părea.

– Spune, draga mea, îi ceru el.

– Nick, gemu ea, apoi trase brusc aer în piept când un deget al lui alunecă înăuntrul ei.

O sărută, apăsat și adânc, și limba lui o găsi pe a ei. Julia abia mai putea să gândească, aproape că nu mai respira în timp ce el o atâța, degetul lui intrând și ieșind din ea pentru a-i intensifica plăcerea. Își dezlipi gura de a lui și își lăsă capul pe spate în timp ce plăcerea sporea.

– Doamne, cât ești de strâmtă, murmură el aproape de gâtul ei. Adăugă încă un deget, lărgind-o, pregătind-o. Nu mai pot aștepta nici măcar o clipă.

O apucă de mijloc și o ridică făcând-o să îl încalece, fierbințeala ei ajungând exact deasupra erecției lui. Julia îl apucă de umeri și se pregăti, prea pierdută pentru a face altceva decât să încerce să respire în timp ce Nick întinse mâna între ei pentru a-și desface nasturii de la pantaloni.

Înainte să mai apuce să se gândească la ceva, bărbăția lui fu eliberată și îi atinse intrarea. Ținu baza cu o mână și coborî șoldurile ei cu cealaltă, plăcerea amestecându-se cu durerea în timp ce își făcu loc în corpul ei.

Înjură strângând din dinți, cu fruntea acoperită de transpirație.

– Atât de strâmtă. Atât de bine. E atât de al naibii de bine.

Pe măsură ce el se afunda, Julia încercă să se relaxeze. Știa că, dacă se încorda, el nu avea să poată intra prea ușor. Și ultimul lucru pe care și-l dorea era ca el să își dea seama că era prima oară pentru ea. Inspirând cu calm, își coborî mâinile pe pieptul lui, simțind mușchii puternici sub cămașa subțire, pentru a-și distrage atenția de la durerea tot mai mare dintre picioarele ei.

Pearl o sfătuise să o facă rapid, ca bărbăția lui să o străpungă cât mai repede posibil. În acest fel, poate că Nick nu avea să-și dea seama de realitate. Așa că îl apucă de umeri și trase aer în piept pentru a-și face curaj, și Julia își coborî șoldurile cât de tare putu,

așezându-se cu totul pe el. Durerea o săgetă când intră cu totul în ea, dar încercă să mascheze asta cu un geamăt ce spera să pară de plăcere.

Nick nu păru a băga de seamă. Gemu și el, își lăsă capul pe spate și o strânse de șolduri.

– Oh, la naiba, Juliet. Ce încerci să faci din mine?

Doamne, ce *duruse!* Dar trecuse, iar el nu observase. Julia simți un val de triumf, un răcnet de putere feminină stârnit de această reușită. Acum durerea dispărea, așa cum spusese Pearl că avea să se întâmple, și începu să simtă ceva nou și ciudat, senzația de a fi delicios de plină. Își mișcă șoldurile, și plăcerea reverberă în interiorul ei când bărbăția lui Nick se retrase și apoi se afundă la loc înăuntrul ei.

– Oh, da, gemu el, ținând ochii închiși și radiind plăcere. Călărește-mă, *tesorina.*

Julia se ridică și coborî iar, dorind cu disperare să simtă din nou plăcerea amețitoare. Șoldurile ei se mișcară pentru ca mădularul lui să intre adânc. La început, el îi ghidă mișcările, ajutând-o să se miște înainte și înapoi, și plăcerea crescu imediat ce înteți ritmul. Mâinile lui alunecară în sus pe spatele ei, până la chingile rochiei, și curând desfăcu partea de sus, astfel încât doar cămășuța să îi acopere sânii.

Mereu o deranjase pieptul ei generos. Croitorii se plânseseră mereu că erau nevoiți să schimbe modelul rochiilor în partea de sus pentru a i-l acoperi. Iar Julia invidiase mereu siluetele femeilor subțiri, cu pieptul plat, care aveau un aer atât de regal în rochiile lor cu talie înaltă. În comparație cu ele, ea se simțea greoaie și șleampătă, purtând mereu un șal pentru a-și face decolteul decent.

Dar Julia nu ar fi schimbat nimic la corpul ei în clipa aceasta, când Nick părea că o soarbe din priviri după ce îi scoase cămășuța pentru a-i vedea sânii dezgoliți. Privirea lui fierbinte și adoratoare o înfierbântă, și sfârcurile îi deveniră dureros de întărite. Își arcui spatele și șoldurile ei se mișcară din nou deasupra mădularului său, ceea ce îi stârni valuri de extaz prin tot corpul. Mâinile lui îi acoperiră sânii.

– Ești ca o zeiță ieșită din adâncurile visurilor mele, șopti el înainte să ia un sfârc în gură.

Buzele lui traseră de un sfârc, și senzația îi explodă în stomac și îi coborî în pântece. Șoldurile ei se mișcară mai repede din proprie inițiativă, iar trupul ei fu încântat de plăcerea oferită de gura și de mădularul lui. Nick își folosi limba pentru a dezmierda sfârcul, apoi se mută la celălalt pentru a-i acorda aceeași atenție. Julia simți cum i se contractă mușchii, nervii ei devenind tot mai încordați pe măsură ce plăcerea se intensifica. El continua să o tragă de sfârc cu buzele, iar ea își afundă degetele în părul lui pentru a-l ține acolo. De fiecare dată când gura lui sugea, plăcerea ei creștea, șoldurile ei mișcându-se tot mai rapid, până când simți că avea să moară. Era prea minunat.

Nick strecură mâna între ei și se folosi de degetul mare pentru a-i atinge zona sensibilă. O dată, de două ori, și apoi explodă, o explozie fierbinte ce se extinse în interiorul ei.

– Nick! gemu, numele lui lungit în timp ce corpul ei zvâcni în jurul lui.

Abia sesiză când el o apucă de șolduri și preluă controlul, coborând-o înspre el cu o forță aproape violentă. Deveni țeapăn, un geamăt ieșind parcă din adâncul pieptului său, iar el tremură și își vărsă sămânța înăuntrul ei.

Ea își coborî capul pe umărul lui, fără suflare și transpirată. Doamne, fusese mai bine decât orice descriere a lui Pearl. Nici nu era de mirare că bărbații făceau asta oricând aveau ocazia.

– Dumnezeule, gâfâi Nick. Nu mi-am imaginat că te voi avea prima oară pe un scaun. Îi îndepărtă părul de pe chip cu o mângâiere tandră. Nu știu ce m-a apucat. Probabil mă crezi un nemernic.

Ea aproape că zâmbi. Da, știa că era un mare nemernic – dar nu pentru motivele la care se gândea el.

– Cred că ai fost luat de val în aceeași măsură ca mine, șopti ea.

Trebuia să se ridice, să se spele și să verifice dacă îi cursese sânge, dar deocamdată nu se putea mișca. Nick era încă în ea, iar Julia voia să prelungească momentul cât mai mult.

Mâinile lui mari o mângâiară pe spate, iar ea se relaxă în brațele lui. Tocmai făcuse dragoste cu propriul soț. Ideea părea atât

de ridicolă, încât Julia își înăbuși un râset. Și fusese magnific. De fapt, abia aștepta să repete isprava.

El se foi, încercând să se miște de sub ea.

– Stai, *cara*. Dă-mi voie să iau o cârpă să te șterg.

Julia încremeni. Nu putea face asta, pentru că ar fi putut vedea sânge pe oricare dintre ei.

– Nu, nu. Te rog, Excelență, gânguri către el și îl împinse înapoi pe scaun. Închide ochii și relaxează-te. Dă-mi voie să te curăț eu.

Îl sărută ușor, sperând să îl convingă.

– Știi că îmi urăsc titlul, șopti el, iar genele îi coborâră ușor. Dar slavă cerului că nu vrei să mă ridic, pentru că nu sunt sigur că mă pot ține pe picioare pentru moment.

Ea îl sărută din nou, incapabilă să se abțină, apoi se ridică și își trase rochia să își acopere sânii. Vasul cu apă de spălat era în partea cealaltă a camerei, unde găsi și o cârpă și apă proaspătă. Asigurându-se că el ținea ochii închiși, se întoarse și verifică interiorul coapselor ei. Desigur, avea un firicel de sânge pe piele. Îl șterse repede pentru a scăpa de dovada virginității ei. Apoi spălă cârpa și se întoarse la Nick.

Stătea lățit pe scaun, îmbrăcat aproape complet, cu excepția bărbăției lui încă pe jumătate tari, și era cel mai frumos lucru pe care îl văzuse ea vreodată. Trăsăturile lui erau relaxate, expresia – mai puțin controlată. Părul lui negru era ciufulit, și avea un aer mai destrăbălat, mai aproape de felul în care îl știa ea.

Îl curăță cu delicatețe, fascinată de schimbările bărbăției lui. Pearl îi arătase desene și insistase chiar ca Julia să țină în mână un falus de lemn. Dar asta era cu totul altceva. Acum, că nu mai era atât de tare ca înainte, pielea fină și roz era catifelată, dar surprinzător de fermă. În timp ce o șterse cu cârpa, se mișcă, întărindu-se din nou.

– Dacă te mai uiți la mine în acest fel, nu mai durează mult și vom ajunge din nou la ceea ce tocmai am făcut pe acest scaun.

Ea zâmbi și se ridică, apoi merse spre vasul cu apă pentru a pune cârpa înapoi. Pearl spusese că Julia ar putea avea dureri după prima experiență. Deocamdată nu simțea nici un efect neplăcut. Dar nu avea motive să se grăbească, se gândi Julia și se hotărî să îl facă să vorbească.

– Vino cu mine în pat, spuse, întinzându-i mâna.

Nick își vârî mădularul în pantaloni și închise câțiva nasturi. Îl privi cum se ridică și umplu din nou paharele. Îi întinse ei unul și o ajută să se suie în patul imens cu baldachin. Ea se așeză comod, iar el se aplecă, îi dădu jos încălțările și le așeză pe podea.

– Acum știu de ce părea Winchester atât de al naibii de îndrăgostit de câte ori vă vedeam împreună. Bău niște lichior și se întinse pe pat. Ești o femeie capabilă să fure sufletul unui bărbat.

Ea își mască zâmbetul cu paharul, luând o gură din el.

– Doar că se știe foarte bine că tu nu ai un suflet pe care să ți-l fur.

– Deci asta se spune despre mine?

– Printre altele. Încă mai ești subiect de discuție prin Londra, uneori. Am tot auzit despre tine de ceva timp.

El își puse paharul pe noptieră și se sprijini în cot.

– S-au spus foarte multe despre ducele de Colton cel depravat de-a lungul anilor. Spune-mi tu ce ai auzit, iar eu o să îți zic dacă este sau nu adevărat.

Nick își plimbă degetul lung și elegant pe clavicula ei, iar ea tresări.

– Că le-ai avut pe Lady Sherbourne și pe sora ei în pat, în același timp.

El zâmbi, dezgolindu-și dinții drepți și albi.

– Adevărat.

– Și împreună cu fratele lor.

Îi pieri zâmbetul.

– Fals.

– Ai avut două amante în același timp și le-ai ținut în case una lângă alta.

– Pentru a ține minte o singură adresă. Destul de convenabil, în opinia mea.

Nick se întinse și răsuci o șuviță din părul ei roșcat pe degetul său.

– Se zvonea că erai client fidel la bordelul Theresei Berkley, unde își practica asupra ta arta flagelării.

– Nu un client fidel, dar am fost de câteva ori, da. E o chestie care stârnește curiozitatea, înțelegi.

Încerca să o şocheze, dar Julia nu se lăsă.

– Soţia fratelui tău. Şi asta a fost adevărat?

Chipul frumos al lui Nick se întunecă pentru o clipă, înainte ca expresia lui obişnuită de nonşalanţă să revină.

– Of, draga mea. Asta vor să ştie toţi, nu? Fratele mai mic şi imoral a sedus-o pe soţia fratelui său mai mare, provocând atâta disperare, încât moştenitorul să aibă un accident fatal?

Îşi agăţă un deget de mâneca rochiei ei şi trase, dezgolind o parte din sânul ei drept. Materialul atârnă periculos – doar o respiraţie, şi sânul ei devenea liber.

– Informaţia aceasta costă, *tesorina.*

Capitolul 5

Îţi vor promite orice, la început.

Domnişoara Pearl Kelly către
ducesa de Colton

– La ce fel de preţ te-ai gândit? întrebă Juliet.

De parcă i-ar fi spus Nick vreodată. Ei sau oricui altcuiva. Fitz şi Winchester bănuiau amândoi adevărul, dar Nick nici nu confirmase, nici nu negase supoziţiile lor. Îşi trecu uşor mâna peste rotunjimea şoldului ei.

– Unul mai mare decât orice ai putea tu plăti.

Ea zâmbi, şi ochii îi licăriră, iar pieptul lui se încordă brusc. Nick readuse discuţia la ce îl preocupa, hotărât să ignore orice simţământ.

– Ne-am grăbit, şi nu am apucat să discutăm despre contraceptie. Aproape că ezit să întreb...

– Nu pot avea copii, răspunse ea repede.

– Îmi pare rău, replică el.

Deşi nu îşi dorise niciodată copii, ştia că multe femei îşi doreau. Juliet flutură din mână.

– Probabil este mai bine aşa.

Nick nu ştiu ce să spună, aşa că arătă spre părul ei.

– Pot să-l desfac?

Ea încuviinţă, întorcându-se astfel încât el să ajungă la agrafele ce îi ţineau prins bogatul şi minunatul păr roşcat. Scoase fiecare agrafă încet, torturându-se parcă înadins, apoi o aşeză pe noptieră şi trecu la următoarea. Când dădu jos ultima agrafă, îşi trecu mâinile prin şuviţele mătăsoase, urmărind cum focul strălucitor îi alunecă pe piele. Voia să simtă toată căldura aceea mătăsoasă pe coapse, în timp ce ea îl lua în gură adânc. Simpla idee făcu dorinţa să ardă în el, iar bărbăţia lui se trezi la viaţă.

O dorea dezbrăcată. Acum. Se aplecă să mângâie sânul ei cărnos care se vedea din decolteul adânc. La naiba, ce sâni avea... erau de-ajuns să facă un bărbat în toată firea să plângă de fericire. Nick ar fi putut să îi privească şi să îi atingă ore întregi.

– Dezbracă-te pentru mine.

Ea păru iniţial nedumerită, apoi îşi coborî genele. Reacţia ei era curioasă. Sigur i se mai ceruse asta până acum. Cu un corp atât de tentant, sigur era fantezia oricărui bărbat să o privească în timp ce se dezbrăca încet. Juliet era o combinaţie ciudată de îndrăzneală şi inocenţă, iar el găsi ambele aspecte foarte atractive.

Îşi umezi buzele cu vârful limbii ei roz.

– Vrei să priveşti în timp ce mă dezbrac?

El permise dorinţei fierbinţi să devină evidentă în privirea lui în timp ce îi sorbea din ochi trupul.

– Vreau asta mai mult decât am vrut ceva vreodată în viaţa mea.

Juliet deschise uşor gura şi expiră. El văzu cum se zbătea vena de la baza gâtului ei, semn că pulsul i se accelera, şi zâmbi. Măcar nu era doar el afectat.

Ea se ridică şi se mută la marginea patului, unde îşi puse paharul pe masă, ţinând de rochia desfăcută ca de un scut. Părul ei se revărsa până la jumătatea spatelui, o cascadă de un roşu strălucitor. El era deja tare, bărbăţia lui aproape explodându-i în pantaloni, iar ea nici măcar nu dăduse jos ceva.

Juliet se întoarse şi îşi feri privirea, de parcă s-ar fi ruşinat. Doamne, o femeie capabilă să pară atât de novice, deşi era atât

de experimentată, pur şi simplu îl termina. Îşi ridică braţele într-o mişcare lină, şi rochia îi căzu pe podea. Lui Nick i se uscă gura. Iisuse Hristoase, era de vis. Stătea acolo în picioare, cu jupa străvezie pe ea, o cămăşuţă de dantelă sumară, ciorapi şi corsetul scurt, iar el îi putea vedea formele aproape în întregime prin materialele transparente. Picioare lungi şi frumoase, talie îngustă, între coapsele ei un triunghi de păr deschis la culoare, stomacul plat... iar sânii ei cărnoşi scoşi atât de frumos în evidenţă. Abia aştepta să o guste.

Brusc, îi fu prea cald cu hainele pe el. Se ridică uşor şi îşi trase cămaşa peste cap, aruncând-o la picioarele ei, pe podea. Juliet ridică dintr-o sprânceană, privirea ei aţintindu-se acum asupra pieptului lui dezbrăcat.

– Aşa mai merge, zise ea.

El zâmbi larg şi se aşeză din nou pe perne.

– Îţi arăt mai mult când îmi arăţi şi *tu* mai mult.

Ea se muşcă de buză şi desfăcu chingile din faţă ale juponului. Piesa de îmbrăcăminte alunecă de pe ea şi căzu la pământ.

– Voi avea nevoie de ajutor cu şireturile corsetului, spuse ea, întorcându-se cu spatele la el.

Nick se mişcă dintr-odată cu o viteză de care nu se ştiuse capabil. Ridică perdeaua de păr roşcat, o apropie de nas şi inspiră adânc. Gardenii, se gândi, inhalând mirosul dulce. Înţelese că avea să asocieze pentru totdeauna mirosul acela cu ea.

Aranjându-i părul peste umăr, desfăcu rapid şi restul şi reveni la locul lui în pat.

Juliet lăsă corsetul să cadă pe podea, şi Nick se încordă din tot corpul pentru a se abţine să se repeadă la ea. Era minunată. Cupele de dantelă ale cămăşuţei ei nu ascundeau areolele oacheşe sau sfârcurile rozalii ale sânilor ei cărnoşi, abia cuprinşi de materialul delicat. „Ce chestii se născoceau pentru lenjeria de damă în timpurile astea..."

– Las-o pe tine, hârâi el, cu gâtul uscat. Vino încoace!

Neruşinata dădu din cap, arătând spre pantalonii lui.

– Pantalonii, Nicholas.

El oftă. Aşa merita dacă se culca cu o femeie atât de experimentată. Îşi deschise repede nasturii şi ridică şoldurile de pe pat

pentru a-şi scoate şi restul hainelor. Dezbrăcat şi vizibil excitat, se întinse din nou pe pat, încrucişându-şi braţele sub cap.

Culoarea ochilor ei deveni mai intensă când se uită la bărbăţia lui, ce se mărise şi îl apăsa în abdomen. Îşi depărtă uşor coapsele şi îşi luă mădularul în mână, frecând uşor în timp ce ea îl urmărea cu privirea. În doar câteva secunde, deveni mai lung şi mai gros. Pielea îi era sensibilă, nervii răspunzând la cea mai delicată atingere în timp ce se atingea.

Nick se strădui să menţină un ritm alene al mişcării mâinii, încordându-şi muşchii. Putea ajunge la orgasm foarte uşor. Putea termina doar privindu-i corpul atât de frumos.

– Urcă-te aici, Juliet. Abia aştept să te gust şi să mă guşti şi tu pe mine.

Ea se târî încet în pat, cămăşuţa ridicându-i-se şi dezgolindu-i coapsele albe, iar el încetă să se mai frece. Dacă nu se oprea, avea să explodeze. Juliet îşi trecu mâinile în sus pe picioarele lui, în timp ce se apropia, atingându-i pulpele cu vârfurile degetelor, până mai sus de genunchi. Se cuibări între picioarele lui, iar Nick se încordă tot, anticipând ce avea să urmeze.

– Şi eu abia aştept să vă gust, Excelenţă.

Când îşi coborî capul către bărbăţia lui, părul ei mătăsos şi roşcat acoperi partea de jos a trupului lui. El vru să îi spună din nou cât de mult îşi urăşte titlul, dar nu putu decât să geamă, pentru că ea îşi atinse limba de vârful membrului lui. Îl linse timid, şi asta făcu fiecare muşchi din corpul lui să se încordeze pentru a sta locului. Se strădui să nu se ridice, să nu o forţeze să îl înghită fierbinte şi adânc până când s-ar fi revărsat în gâtul ei. Răbdarea îi fu răsplătită când, apucându-l ferm cu o mână, gura ei alunecă peste vârful mădularului său, sugându-l cu atâta pricepere, încât Nick crezu că avea să leşine.

– Oh, Doamne! Da, *tesorina*. Suge-mă! Îşi încleştă mâinile în şuviţele mătăsoase de păr ce formau o perdea de foc în jurul feţei ei. Ia-mă în gură.

Ea începu să se mişte, plină de dorinţă şi de entuziasm. Nick nu mai putea respira, nu mai putea gândi, putea doar să se holbeze la ea. Buzele ei, roz şi cărnoase, se strânseră în jurul lui, iar sânii aproape i se revărsau din cămăşuţă de câte ori se ridica

şi cobora pe mădularul lui. Din nou şi din nou... ritmul perfect. În timp ce o privea atingându-l cu atâta îndemânare, plăcerea spori în tot corpul lui, făcându-i testiculele să se strângă, şi ştiu că nu avea să mai reziste mult.

Apoi se mişcă pentru a-şi trece uşor unghiile peste scrotul lui, şi Nick se pierdu. Simţi cum orgasmul erupe din străfundurile sufletului său. Ecoul strigătului său ricoşă de pereţi în timp ce ejacula adânc în gura ei, corpul lui tremurând de intensitatea orgasmului. Păru să dureze la nesfârşit, iar ea înghiţi tot ce îi oferi el, până când el se întinse pe spate, complet secătuit.

Ea îi dădu drumul şi se ridică pentru a se aşeza lângă el.

– Dumnezeule, gâfâi el, încercând să îşi vină în fire. S-ar putea să nu îmi mai revin niciodată.

Dacă ar fi fost mai puţin bărbat decât era, ar fi cedat dorinţei de a se întoarce pe partea cealaltă şi de a se culca. Dar voia cu disperare să o recompenseze în acelaşi mod, să îi simtă gustul orgasmului pe limbă. Se întoarse şi o mângâie pe obraz, făcând-o să se uite la el. Ochii ei albaştri luceau de excitaţie. O sărută, tandru, dar intens, simţind propriul gust sărat în gura ei. Ea îl strânse de umeri şi îi răspunse la sărut cu fervoare, limba ei devenind la fel de agresivă ca a lui. El fu cuprins de o satisfacţie sălbatică la gândul că dorinţa ei fusese accentuată de faptul că îi oferise lui plăcere.

Nick se ridică în fund. Juliet stătea lungită pe spate, cu părul ei mătăsos împrăştiat pe pernă precum o limbă de foc sub capul ei. El apucă marginile cămăşuţei ei cu ambele mâini şi trase, materialul subţire cedând cu uşurinţă. Ea suspină.

– O să îţi mai cumpăr zece astfel de cămăşuţe, îi promise el şi dădu la o parte fâşiile rupte.

Îi scoase ciorapii şi portjartierele, una câte una, dezvăluind privirii pielea moale şi catifelată a picioarelor ei.

Şi apoi, gata, era dezbrăcată. Dumnezeule din ceruri, era perfectă. Nu se mai simţise posesiv în privinţa unei femei, dar gândul că un alt bărbat s-ar bucura de ea aşa cum o făcea el – şi cum avea să o facă el – îl umplu de ceva ce nu putea fi descris decât ca gelozie. Se aplecă pentru a lua adânc în gură un sfârc întărit de excitaţie. Ea îşi înfipse mâinile în părul lui pentru a-l ţine acolo,

nu că ar fi avut de gând să plece. Îi mângâie celălalt sân şi o ciupi uşor de sfârc. Ea îl răsplăti cu un geamăt lung şi gutural.

Ceilalţi amanţi ai ei fuseseră mai aspri? Mai blânzi? În clipa asta, Nick ar fi fost oricum dorea ea. Simţi nevoia să îi ofere lui Juliet mai multă plăcere decât îi oferise oricare alt bărbat cu care mai fusese.

Mâna lui alunecă pe pielea fină a corpului ei, peste stomacul ei plat, către peticul intim de cârlionţi. Adora acea primă atingere a sexului unei femei, când puteai simţi excitaţia ei acumulată la intrare. Şi, oh... ce udă era Juliet! Udă şi fierbinte. Îşi afundă două degete în umezeala ei şi le mută mai sus pentru a atinge circular micul ghem dintre pliurile ei. Era încă umflat de la partida lor de mai devreme, dornic să fie atins.

– Oh, Nick! Da, şopti ea.

Juliet strânse în mâini cuvertura şi desfăcu mai larg picioarele.

Adora femeile care ştiau ce voiau.

Dar Nick avea alte planuri. Deşi dorea nespus să simtă orgasmul ei pe limbă, în timp ce îi striga numele şi se cutremura, avea nevoie să lungească acest moment, să o facă atât de nebună de dorinţă, încât să nu îl uite niciodată. Se aplecă pentru a-şi lua paharul de lichior de pe masă.

În ochii lui Juliet licări neliniştea. Nu ştia ce avea el de gând, iar lui Nick îi plăcea asta. În noaptea aceasta, avea să îi şteargă din memorie amintirile cu foştii ei amanţi, şi, dacă ea nu ştia la ce să se aştepte, era cu atât mai bine.

– Nick, ce..., spuse până când puţin lichior curse pe pieptul ei dezgolit.

Ea inspiră brusc, iar el se uită fascinat cum lichiorul de culoarea ambrei se furişă în jos între sânii ei, apoi se prelinse într-o parte. Cu corpul ei minunat întins în faţa lui ca pentru a se ospăta, el se aplecă pofticios şi îşi lipi limba de coastele ei, curăţând urma dulce de pe pielea ei cu gura. Aromele de migdale şi caise se amestecară cu cea a pielii ei fine, gustul şi textura ei sub limba lui – mai îmbătătoare decât orice lichior.

Linse mai departe, mai sus, până ajunse la partea de jos a sânului ei, udând uşor partea aceea moale şi rotunjită. În mod incredibil, bărbăţia lui se trezi la viaţă şi se îngroşă cu o dorinţă disperată

pe care doar această femeie o stârnea în el. Nu mai fusese atât de nesățios niciodată, dar Juliet îl făcea să se simtă la fel de excitat precum un băiețandru la prima lui femeie.

Îi mângâie valea dintre sâni cu sărutări umede, în sus spre stern, sărutare după sărutare, până când ea își arcui spatele și îl prinse strâns de cap. Încă nu o atinsese cu mâinile, iar ea era perfect conștientă de acest lucru. Încercă să îi orienteze gura către vârful rozaliu și întărit al unui sân, dar Nick se îndepărtă, hotărât să o necăjească.

Ridicându-se deasupra ei, își târî limba de-a lungul sternului ei, curățând urmele lipicioase de lichior. Ea gâfâi și se foi pe pat, iar el își impuse să aibă răbdare.

– Nick, te rog.

El o mușcă ușor de gâtul delicat.

Când ea încercă să întâmpine gura lui cu a ei, el se îndepărtă și o studie. Avea fața îmbujorată de pasiune și ochii închiși într-o dulce supunere, iar el nu mai văzuse o femeie mai frumoasă ca ea.

– Te rog, șopti ea, și răbdarea lui se termină când îi auzi ruga.

Turnă un fir lung și subțire de lichior pe corpul ei, până deasupra zonei ei pubiene. Ea tresări și tremură, iar Nick aruncă paharul pe podea, pe deplin concentrat acum asupra corpului ei gol.

Se aplecă și își trecu repede limba pe urma lichiorului, apoi se mută între picioarele ei fără să piardă timp. Aroma dulce și moscată a excitației ei se combină cu cea a migdalelor și a caiselor, și bărbăția lui se întări și mai mult.

– Vreau să te aud cum țipi, Juliet. Nu te abține, spuse el înainte de a-și coborî capul, limba lui trecând cutezătoare peste buzele ei.

Șoldurile ei se ridicară ca răspuns, iar el zâmbi. Avea de gând să se bucure de acest moment la fel de mult cât se bucura și ea.

Despărți pliurile umede folosindu-și degetele mari și suflă ușor. Apoi masă cu limba micul ghem de carne umflată, înconjurându-l cu limba ritmic, până când ea gemu sub el, se prinse strâns de cuvertură și respiră gâfâit. Doamne, putea face asta ore întregi. Dar voia să îi ofere mai mult, să o ducă mai adânc în extaz, așa că strecură un deget în gaura ei caldă și udă, apoi încă unul. Juliet se arcui de pe pat, îi strigă numele, și el înțelese că era aproape de orgasm.

Continuă să își folosească limba, ba chiar supse puțin, până când coapsele ei începură să tremure. Mușchii ei interni se strânseră în jurul degetelor lui, și ea înțepeni. El simți cum orgasmul reverberează în interiorul întregului ei corp, și Juliet strigă suficient de tare încât să se audă până la Roma.

Când se opri din tremurat, el nu se putu gândi decât că voia să o mai aibă o dată. Cu mădularul dureros de tare, se ridică în genunchi, o apucă de coapse și intră în ea cu totul dintr-o singură mișcare. Ea se încruntă și țipă.

El înlemni, ceața dorinței ridicându-se de pe mintea lui.

– Te doare?

Ea strângea tare din buze.

– Puțin, șopti. Dar...

El ieși ușor și o sărută pe obraz.

– Îmi pare rău, Juliet. Nu ar trebui să cer atât de multe în prima noastră noapte împreună. Iartă-mă.

– Eu trebuie să îmi cer scuze, Nick...

– Nu, *tesorina*. Se întoarse și o luă în brațe, ca să stea pe pieptul lui. Nu trebuie să îți ceri scuze. Și îți promit că te las să te odihnești dacă rămâi cu mine.

Lui Nick îi plăcea să o aibă alături, atât de moale și de caldă. De fapt, nici nu își putea aminti când se mai simțise atât de mulțumit.

Ca răspuns, ea se cuibări în brațele lui. Nick, cu zâmbetul pe buze, îi ascultă respirația încetinind în timp ce ea adormi.

În după-amiaza următoare, Sergio îi aduse Juliei un bilet.

– *Grazie*, spuse ea, luând hârtia.

Era de la Nick.

Dragă doamnă Leighton,

Îmi faci onoarea de a mă acompania la teatru în această seară? Mă tem că nu voi putea înțelege pe deplin piesa dacă nu ești și dumneata acolo să mă luminezi.

Al dumitale,

Nick

– Omul lui aşteaptă răspunsul? îl întrebă pe lacheu.

– Da, *signora*.

– Atunci stai o clipă.

Julia se ridică de pe canapea şi merse spre micul birou din colţul sufrageriei. Scrise un bilet scurt, spunându-i lui Nick că ar fi încântată să îl însoţească, aşa că să vină să o ia mai târziu.

Când lacheul plecă să ducă biletul, ea se întoarse spre mătuşa ei.

– Merg la teatru cu Colton în seara aceasta.

Theo zâmbi.

– Asta înseamnă că îţi petreci iar noaptea altundeva decât acasă?

– Poate, răspunse Julia, ignorând fiorul ce o străbătu când îşi imagină încă o noapte cu Nick.

Amintirile de când fusese cu el şi senzaţia de a-l avea în ea îi provocaseră bucurie în cele mai ciudate momente ale acestei zile. Iar felul în care linsese lichior de pe pielea ei... Oftă. Bărbatul acesta era delicios de imoral.

Se furişase din patul lui de dimineaţă, când ducele dormea dus. În acea clipă, părea mai uşor aşa, dar o parte din ea îşi dorea să fi rămas pentru a trăi mai multe experienţe imorale cu el.

Mătuşa ei o studie cu atenţie.

– Oricine îşi poate imagina ce aţi făcut voi doi noaptea trecută. Astăzi pur şi simplu străluceşti.

Julia simţi că roşeşte.

– Ba nu!

Theo pufăi.

– Draga mea, dacă ai părea mai relaxată decât pari, ai fi adormită. Presupun că nu mai trebuie să te întreb dacă zvonurile despre virilitatea soţului tău sunt exagerate.

Julia se încruntă. Nu voia să şi-l imagineze pe Nick culcându-se cu alte femei, femei precum doamna Leighton. Cu siguranţă femeile din trecutul lui erau mai frumoase şi mai abile decât ea, care era soţia neexperimentată pe care el nu dorea să o mai vadă vreodată. Furia bine-cunoscută pe care o purtase timp de opt ani şi resentimentele pe care le uitase cu câteva săruturi pasionale ieşiră toate la suprafaţă.

Lucrurile pe care le spusese şi le făcuse cu o seară în urmă erau atât de intime şi de personale. Oare făcuse şi discutase aceleaşi

lucruri cu toate femeile cu care se culcase? Sau era în firea bărbaţilor să se poarte atât de... tandru cu o femeie azi şi apoi să treacă la alta mâine? Şi lumea spunea despre femei că sunt fiinţe nestatornice!

Julia îşi masă fruntea. Nu era bine să înceapă să se văicărească. Venise la Veneţia pentru a-şi seduce soţul cel netrebnic. Faptul că era un netrebnic o ajuta să îşi atingă scopul. Şi reuşise deja. Curând avea să fie gravidă şi avea să plece şi să nu îl mai vadă niciodată. Nu o ajuta cu nimic să se gândească la lungul şir de femei dinaintea ei sau la cele ce aveau să îi urmeze.

Nu ar face decât să-şi umbrească astfel victoria. Chiar reuşise. Îşi *sedusese* soţul.

– Gândeşte-te, mătuşă Theo. Aş putea fi însărcinată chiar în această clipă. Îşi duse mâna la burtă. Crezi că voi fi o mamă bună? Nu ţin minte prea multe despre mama mea. Tu mi-ai fost mamă mai mult decât oricine altcineva.

– Vei fi o mamă excelentă. Iubitoare, plină de compasiune şi gata oricând să îşi apere copilul cu ferocitate. Orice femeie capabilă să facă asemenea eforturi pentru a obţine ceea ce îşi doreşte... Ai coloană vertebrală, Julia. Mama ta nu era atât de puternică.

– Cum aşa?

Theo vorbea foarte rar despre răposata marchiză. Ea murise dând naştere surorii mai mici a Juliei, când aceasta avea patru ani.

– Ai încăpăţânarea fratelui meu, tatăl tău. Mamei tale îi convenea să ia alţii decizii pentru ea, să urmeze dorinţele tatălui tău. Nu ştiu de ce, dar nu pot vedea mariajul ca fiind altfel decât un parteneriat între egali.

– Care mariaj? Colton nu îmi dă ocazia să fiu soţie.

– Poate că situaţia de acum este cel mai bun lucru, pentru amândoi.

Julia zâmbi, plină de afecţiune.

– Cum de ai devenit atât de înţeleaptă, mătuşă Theo?

– Un mariaj foarte scurt, cu un soţ care a avut bunul-simţ să moară tânăr.

Simon intră înainte ca Julia să apuce să răspundă.

– Bună ziua, doamnelor, salută el, aşezându-se pe un scaun. Privirea lui o întâlni pe a Juliei şi făcu o pauză, evaluând-o

cu atenție. Nu că aș vrea detalii, dar te rog spune-mi că nu ți-a făcut Colton vreun rău.

– Simon!

Julia simți cum se îmbujorează pentru a doua oară în doar câteva minute.

El ridică o mână.

– Jules, aș întreba și o soră același lucru, și exact asta simt în ceea ce te privește.

Oare faptul că nu mai era fecioară era atât de evident?

– Colton nu mi-a făcut nici un rău.

– Ei bine, dacă îți face, va trebui să îl omor. Se aplecă să își pună o ceașcă de ceai. M-a invitat la cină, se pare pentru a mă întreba despre ostilitatea de seara trecută. Încă nu m-am hotărât ce să-i spun.

– Simon, nu poți să fii supărat pe el din pricina situației mele financiare. Spune-i că erai gelos pe moment.

– Sau că te-ai prefăcut, pentru a-i aduce împreună pe el și pe doamna Leighton, interveni Theo. Lupta cu un inamic comun.

Simon nu spuse nimic, doar privi în ceașcă. Julia își dădu seama din încordarea maxilarului că își reprima furia.

– Te poți consola, Simon, cu gândul că planul meu funcționează. Iar Nick nu bănuiește nimic despre duplicitatea mea.

Din nou, nici o reacție. Julia schimbă subiectul.

– Eu și Colton mergem la teatru în seara aceasta. Vii și tu?

– Nu. Voi avea altceva de făcut în seara aceasta.

– Cu Veronica? întrebă Theo, amestecând în ceai.

Simon își dădu ochii peste cap.

– Nu mai există pic de intimitate într-o casă în care locuiesc două femei? Da, cu Veronica. Se aplecă ușor. Jules, ți-a spus Colton ceva despre tentativele de omor la adresa lui?

Julia clipi, simțind că o ia amețeala. Apucă mânerele scaunului pentru a-și menține echilibrul.

– Despre ce? Tentativele de omor? La adresa lui?

Simon încuviință.

– Am auzit niște zvonuri. Și nu doar în Veneția. Se pare că problemele îl urmăresc pe Colt oriunde se duce. Este unul dintre motivele pentru care are acel uriaș drept valet.

– Dar să îl ucidă? De ce? întrebă Theo.

– Nimeni nu știe sigur. Colton neagă asta, desigur. Se spune că a fost înjunghiat în Viena. Acum nu mai iese seara nicăieri fără să îl aibă pe Fitzpatrick alături.

„Înjunghiat", se gândi Julia îngrozită. Nu observase nici o cicatrice pe corpul lui. Dar fusese concentrată la alte lucruri aseară.

– Oricum, continuă Simon, ai grijă când ești cu el. Asigură-te că Fitzpatrick este prin preajmă dacă ieșiți seara. Nu mi-ar surâde ideea să fii rănită.

– Îndrăznesc să spun că nu mi-ar surâde nici mie, bombăni ea în timp ce mintea ei rumega această nouă informație.

De ce ar vrea cineva să îl ucidă pe Nick? Ei bine, cineva în afara soției pe care o ignorase timp de opt ani. Dar nu era ea... Deci cine încerca să îl omoare pe duce?

Julia își dădu seama că era ceva în neregulă abia la mijlocul primului act al piesei.

Da, când intraseră împreună, legendarul Duce Depravat și infama doamnă Leighton, toate privirile se îndreptaseră în direcția lor. Oamenii își întorseseră capul sau se ridicaseră de pe scaune pentru a vedea mai bine în loja lui Colton. Juliei i se păruse puțin neliniștitor, dar Nick nu se arătase deranjat.

Însă pe ea o neliniștea faptul că privirile erau îndreptate către ea în timpul piesei. Nu cu o atitudine ostilă, ci mai degrabă cu admirație. Femeile o studiau și discutau cu companioanele lor, mai concentrate asupra Juliei decât asupra scenei. Asta o cam scotea din sărite. Despre ce tot vorbeau?

Află la pauză, când Veronica și Simon apărură în lojă.

– Simon! zise Julia, ridicându-se să îl salute.

– Bună seara, doamnă Leighton. Colton. O țineți minte pe Veronica DiSano.

Veronica părea să aibă probleme cu coafura, silueta ei subțire fiind îmbrăcată perfect într-o rochie albastră luxuriantă. O șuviță lungă de păr brunet cădea peste fruntea frumoasei actrițe. Julia încercă să nu se holbeze în timp ce se salută cu femeia.

Julia se întoarse către Simon.

– Credeam că ai altă treabă în seara asta.

Simon își înclină capul către Veronica.

– Aveam, până a auzit ea că ai venit aici.

Pielea măslinie a Veronicăi deveni de un roșu întunecat.

– Ei bine... nu pot să fiu singura care nu va vorbi mâine despre rochia doamnei Leighton. Se întoarse către Julia și arătă spre păr. Ce credeți despre coafură? Toată lumea a început să o copieze. Doamnelor cer servitoarelor să le facă „părul Leighton".

Julia rămase cu gura căscată. Se uită repede în jur și observă că mai multe femei aveau această coafură bizară. Dumnezeule, doamna Leighton lansa o nouă modă.

– Sunt... flatată, reuși să spună și se uită la Simon, ai cărui ochi albaștri străluceau de amuzament.

– Se pare că doamna Leighton are niște adepte devotate, comentă el, abținându-se cu greu să nu râdă fățiș.

Nick își strecură mâna să o strângă de mijloc și să o tragă cât mai aproape de el. Cu cealaltă mână, o apucă de degete, le duse la buze și i le sărută, privirea lui cenușie și intensă străpungându-i sufletul.

– Pe deplin meritat, zise el. Și abia aștept să mă alătur și eu unei astfel de mulțimi.

– Ne vedem la Florian's după aceea? întrebă Simon.

Julia se uită la Nick, care era imposibil de chipeș și de ducal în impecabilele lui haine negre. Fusese atent și relaxat toată seara, dar, de fiecare dată când se uita la ea, foamea din ochii lui aproape că îi tăia răsuflarea. Bănuia că avea planuri precise pentru după piesă.

– Nu, nu cred, răspunse Nick, strângând-o mai tare de mijloc.

– Ei bine, atunci noi vă lăsăm. Bucurați-vă de restul piesei, spuse Simon înainte de a o lua pe Veronica de acolo.

Nick o conduse înapoi la locurile lor.

– Vii acasă cu mine, *tesorina*?

Dorința îi coborî de-a lungul șirei spinării. Julia își aminti fiecare clipă de seara trecută, cum o înnebunise cu atingerea lui. Era ca și cum o forță o atrăgea spre el, făcându-l irezistibil. Julia se îndoia că l-ar fi putut refuza, chiar dacă n-ar fi încercat să rămână gravidă. Încuviință fără cuvinte, neavând încredere în vocea ei.

El îi oferi un zâmbet leneș și plin de promisiuni.

– Poate ar trebui să plecăm mai devreme.

– Nick! șopti ea, îngrozită. Ne-ar vedea toți!

– De când ne pasă nouă de ce spune lumea?

Actorii urcară pe scenă, și sala teatrului se liniști. Buzele lui se apropiară de urechea ei.

– Aș putea să te am chiar aici în lojă. Să-mi bag mădularul în tine și să înnebunim amândoi de plăcere. Spune-mi doar că vrei.

Cuvintele lui făcură ca tot corpul ei să fie străbătut de căldură. Julia nu se îndoi nici măcar pentru o clipă că el chiar ar face asta. Dacă ea accepta, el avea să găsească o manieră de o face.

– Fii cuminte, Nicholas, reuși ea să spună.

– Mi-e foarte greu să fac asta în preajma ta. Mai ales când te văd în rochia aceasta.

Alesese o rochie de mătase de un albastru deosebit de viu, cu un decolteu aproape scandalos. La început, Julia nu dorise o rochie atât de îndrăzneață, dar Pearl bătuse din palme de fericire văzând rezultatele și insistase ca Julia să o păstreze. Măcar o aprecia și Nick.

– Mă bucur că ai observat, replică ea, neputându-se abține să zâmbească.

– Cum să nu observ? Toți bărbații din sală se întreabă când ți se vor revărsa sânii.

Îi luă mână acoperită de mănușă și o puse între picioarele lui, unde îi putea simți prin pantaloni erecția lungă și groasă.

„Oh, Doamne!" Brusc, nu mai putu să respire bine, și cu siguranță nu voia să își ia mâna de acolo. Julia își flexă degetele, mișcându-le ușor peste materialul fin. Membrul lui pulsă sub atingerea ei, și Nick gemu.

– Dacă nu iei mâna repede, situația va deveni cu adevărat jenantă.

Dar nu făcu nici un gest să o oprească, iar Julia interpretă asta ca încurajare. Își apăsă palma pe el și frecă de câteva ori.

– Juliet, mârâi Nick.

Își plecă în față capul și închise ochii. Ai fi crezut că dormea dacă nu vedeai cum îi zvâcneau mușchii maxilarului. Doamne,

ce frumos mai era! Julia se întoarse către scenă, încercând să își calmeze bătăile nebunești ale inimii.

Dar nu îl simțea decât pe Nick, tare și fierbinte, chiar și prin straturile de haine... Și abia putea sta jos străbătută de dorința ascuțită ce i se furișa sub rochie.

– Hai să mergem, șopti el pătimaș, trăgând-o pe Julia în picioare.

Înainte ca ea să priceapă ce se întâmpla, ieșiseră din lojă și mergeau spre scările către ieșire.

– Capa mea! protestă ea râzând în timp ce el aproape că o târa după el.

– Îți cumpăr alte zece, zise el înainte să o scoată în aerul răcoros al nopții venețiene.

Erau câțiva stropi de ploaie în aer, și luna făcea canalul să strălucească în lumina ei. Nick nu zise nimic în timp ce o conduse pe Juliet spre gondola lui. Dumnezeu să-l ajute, abia mai putea să gândească. Fermecătoarea neastâmpărată aproape că îl făcuse să își verse sămânța în pantaloni.

Da, el începuse jocul, punându-i mâna pe bărbăția lui, așteptându-se ca ea să-și tragă mâna. Dar îl surprinsese când continuase să-l atingă, înfierbântându-l mai mult decât crezuse că ar fi vreodată posibil.

Femeia era periculoasă.

Fitz ridicase din sprâncene când îi văzuse ieșind din teatru, de parcă ar fi știut motivul plecării precipitate. Dar lui Nick nu îi păsa. Fusese excitat toată seara, de când o văzuse în rochia aceea. Talie mică, piele catifelată, sâni voluptuoși... Juliet era păcatul întrupat într-o făptură aparent inocentă. Avea ceva cu totul diferit față de celelalte iubite ale lui. Simțea dorința de a o proteja, de parcă avea cumva nevoie de el. Era ridicol, de fapt, de vreme ce femeile de genul ei se mândreau cu cât de independente erau. Dar nu își putea alunga acel sentiment.

O ținu de mână când urcă în barcă și apoi sări și el înăuntru. Fitz îi urmă discret, și peste câteva secunde gondola se mișcă, legănându-se ușor pe apă.

Nick stătea lângă Julia în cabina întunecoasă. Mersul îl calmase puțin, așa că se hotărî să nu o dezbrace până nu o avea în pat. Ceea ce îi aminti...

– Am fost surprins să mă trezesc singur de dimineață, îi spuse.

– Îmi cer scuze. M-am gândit că ar fi mai ușor să plec înainte să te trezești. Ai fost dezamăgit?

– Desigur. Și aș fi fost destul de supărat dacă nu te-ar fi urmărit Fitz discret până acasă, ca apoi să mă asigure că ai ajuns bine. Ce-a fost în mintea ta, să pleci singură așa? Veneția poate fi la fel de periculoasă ca oricare alt oraș mare.

– Da, am auzit acum cât de periculoasă este pentru tine. De ce nu mi-ai spus că a atentat cineva la viața ta?

Chiar și în lumina slabă, se citea cu ușurință îngrijorarea în adâncurile ochilor ei albaștri.

Nu era obișnuit să aibă pe cineva care să își facă griji pentru el. Ei bine, Fitz își făcea griji... dar așa era Fitz. Era plătit să îi pese. Interesul lui Juliet pentru siguranța lui însă îl făcu pe Nick să se simtă stingher.

Ridică din umeri.

– Acum opt luni, am fost atacați de niște hoți. Fitz crede că atacul era parte dintr-un plan mai sinistru, dar eu cred că a fost doar un moment nefericit.

– Moment nefericit? pufni ea. Chiar crezi asta?

Femeia era inteligentă, asta era clar. Oricum, nu avea nevoie să augmenteze temeri sau neliniști cu privire la atacuri.

– Da, chiar cred. Și de ce discutăm despre asta, când am putea vorbi despre lucruri mai importante – spre exemplu, despre faptul că îmi doresc să petrec o săptămână cu tine în pat?

Ea râse de parcă ar fi spus o glumă, iar Nick se încruntă. Nu îl credea că o dorea numai pentru el? Nu fusese mai serios în viața lui.

– Nu glumesc, replică el pe un ton sec.

Ea ridică din sprâncene și îl privi cu atenție.

– Nick, ideea unei asemenea săptămâni este absurdă. Aș putea sta câteva zile, dar nu aș vrea să... te plictisesc.

– Riscul să se întâmple asta e foarte mic. Se aplecă și o sărută ușor pe buze. Chiar îndrăznesc să spun că o săptămână nu ar fi de-ajuns nici măcar pentru a-ți descoperi toate secretele.

Buzele lui se atinseră de ale ei, cu mai multă putere de data aceasta.

Ea se topi în brațele lui, deschizându-și gura fără să opună rezistență, și mădularul lui începu să se întărească. Sărutul deveni fierbinte, fiecare dintre ei încercând să îl devoreze pe celălalt. Îi consumă fiecare oftat și mic geamăt, delectându-se cu dovezile pasiunii ei.

Nici unul din ei nu observă că barca încetinise.

– Excelență, îl auzi pe Fitz spunând.

Nick se retrase și înjură încet. Era din nou excitat la culme și își lăsase haina la teatru. „Hristoase!"

Nu mai putea să iasă cu ea în public.

Fitz chicoti când Nick trecu pe lângă el, știind foarte bine de ce era Nick stingher. „Măgarul", se gândi el, lansându-i prietenului său o privire dușmănoasă înainte de a o ajuta pe Juliet să coboare din gondolă.

– Draga mea, îi zise lui Juliet. Cum se numește servitoarea ta?

– Fiorella. De ce vrei să...

Nick nu se obosi să îi răspundă. Nu voia să îi dea ocazia să îl contrazică.

– Fitz, du-te la domnișoara Fiorella. Doamna Leighton are nevoie să îi fie aduse aici haine pentru o săptămână. Va fi invitata noastră pentru următoarele șapte zile.

– Nick! suspină Juliet. Nu pot să...

– Du-te, zise Nick, grăbind-o pe doamna Leighton spre intrare. Du-te acum, Fitz, strigă peste umăr.

Fitz încuviință, și Nick era sigur că avea să rezolve ce-i ceruse. Doamne, simplul gând de-a o avea pe Juliet la mila lui timp de șapte zile... Începu să meargă puțin mai repede.

– Te rog să îi spui să îmi aducă și cosmeticele, și loțiunile! strigă Juliet peste umăr către Fitz, înainte de a ajunge la ușă.

– Nu ai nevoie de cosmetice cu mine, Juliet. Îndrăznesc să spun că nu vei avea nevoie nici de haine, dar m-am gândit că nu strică să fim prevăzători.

Se aplecă, își puse brațul în spatele genunchilor ei și o ridică.

– Mâine poți să trimiți un bilet pentru Winchester și mătușa ta, ca să le spui că stai cu mine săptămâna ce urmează.

– Nick, lasă-mă jos!

Ea își aruncă brațele în jurul gâtului lui și se ținu cu putere în timp ce el urcă scările.

– Peste șapte zile, doamnă Leighton. Până atunci, ești a mea.

Capitolul 6

Dacă este nevoie, permite-i un avantaj, dar pentru scurt timp. Dacă îl controlezi pe el, îți controlezi destinul.

Domnișoara Pearl Kelly către ducesa de Colton

Julia privi spre duce cu ochii mijiți.

– Ți se întâmplă des așa ceva? Să răpești femei?

O așezase pe pat și acum se grăbea să își dea jos mantaua.

– Nu mă poți ține aici șapte zile, Nick.

Se strădui să își înăbușe panica. Dacă nu avea loțiunea de păr, roșul avea să se transforme în blondul ei natural până la sfârșitul săptămânii. Și atunci Nick ar ști că a fost păcălit și probabil că l-ar pune pe Fitz să o arunce de pe cea mai apropiată stâncă din Veneția.

„Te rog, Fiorella."

Poate trebuia să îi trimită un bilet lui Theo, și mătușa ei putea să strecoare cumva loțiunea în reședința lui Nick, dacă era nevoie.

La așa ceva ajunsese – să caute subterfugii pentru loțiunea de păr?

Nu avea de ales. Dacă Nick îi descoperea identitatea, pierdea tot ce obținuse cu atât de mari eforturi. Rămânea fără copil. Rămânea fără bani. Și rămânea și fără soț, pentru că Nick nu ar mai fi vorbit cu ea niciodată.

– Nu, nu mi se întâmplă des. Nu am mai invitat nici o femeie aici nici măcar pentru o zi, darămite pentru şapte. Dar ştiu că îţi doreşti să fii aici, Juliet. Vesta lui Nick zbură de pe el. O ştii şi tu, o ştiu şi eu. De ce să ne negăm o plăcere de nestăvilit dacă nu îi face nici un rău nimănui şi este benefică pentru amândoi?

Urmă lavaliera.

– Nick.

Julia oftă, oscilând între a-şi susţine punctul de vedere şi a ceda. Înclina spre a doua variantă, ţinând cont că dorea să stea cu el. Nu numai că ar fi fost mai uşor să rămână însărcinată, dar îi plăcea compania lui. În ciuda reputaţiei sale, soţul ei putea să fie tandru şi dulce. În ziua precedentă, petrecută împreună, o ţinuse în braţe toată noaptea, aproape de el, de parcă îl îngrozea ideea de a-i da drumul.

Dar nu voia să aleagă alţii pentru ea.

O observă încruntată în timp ce îşi desfăcea nasturii de la pantaloni. Mâinile îi încremeniră şi căzură de-o parte şi de cealaltă a corpului său.

– Eşti chiar atât de nemulţumită de ideea de a sta aici?

Ea se ridică şi îşi coborî picioarele din pat.

– Nu sunt o valiză care poate fi transportată şi pusă unde ai tu chef, Nicholas. Lucrurile nu pot fi mereu doar cum vrei tu.

– Ştiu asta, răspunse tăios, iar sprâncenele negre se apropiară în semn de confuzie. Vrei să fii plătită? Pot...

– Sub nici o formă! Nu am lămurit deja problema aceasta? Nu vreau bani de la tine. Vreau să te gândeşti şi la sentimentele mele, nu doar la ale tale. Ştiu că eşti duce, dar nu eşti protectorul meu. Nu îmi mai dicta de parcă...

Îşi închise brusc gura. Fusese cât pe ce să spună „de parcă am fi căsătoriţi". Din fericire, se oprise la timp. Era complet nepotrivit să menţioneze un mariaj, din atât de multe puncte de vedere.

Nick se apropie. Îi înălţă capul cu un deget plasat sub bărbie, până când privirile li se întâlniră.

– Mi-ar plăcea foarte mult să stai cu mine. Nu pentru că te forţez, ci pentru că vrei tu. O mângâie pe maxilar cu degetul mare. Rămâi?

Sinceritatea lui o mişcă. Dar erau în joc şi alte lucruri în afară de mândria ei – loţiunea ei de păr, în special.

– Promite-mi că o să mă laşi să merg acasă oricând pe durata acestor şapte zile, zise ea.

El dădu să spună ceva, dar ea îl opri.

– Fără să mă întrebi de ce.

Nick făcu un pas în spate şi îşi trecu o mână prin păr.

– Dacă chiar nu vrei să stai, poţi să pleci. Nu am de gând să te ţin aici împotriva voinţei tale.

Julia clătină din cap.

– *Vreau* să rămân, Nick. Dar e posibil să apară un motiv, unul bun, pentru a merge înapoi la reşedinţa mea. Trebuie să ştiu că mă vei lăsa să plec şi nu mă vei întreba de ce atunci când mă întorc.

– Te vei întoarce?

– Da, mă voi întoarce. Timp de şapte nopţi şi oricâte zile pot. Îl luă de mână şi îl trase spre pat din nou. Vreau să fiu aici, Nick. Cu tine.

El zâmbi larg şi se aplecă să îi ofere un sărut dulce şi surprinzător de tandru.

– Îţi mulţumesc pentru înţelegere, şopti ea lângă gura lui.

– Îmi poţi mulţumi dezbrăcându-te, şopti el ca răspuns.

Julia râse şi îşi dădu jos încălţările. Nick îşi trase cămaşa peste cap. Îngenunche pe pat, dezbrăcat de la talie în sus, iar patul se adânci sub greutatea lui.

– Nu mai da jos nimic, *cara*. Dă-mi voie să te dezbrac eu, strat cu strat, ca pe cel mai frumos dar pe care l-am primit vreodată, până când ai să implori de sub mine. Se aplecă să sărute pielea sensibilă imediat de sub lobul urechii ei. De unde să încep? Ochii lui cenuşii erau întunecaţi şi arzători, ca argintul viu, în timp ce îi priveau corpul cu nesaţ. O mângâie uşor pe sâni cu încheietura mâinii. Hmm. Cred că o să încep cu partea la care am visat toată seara.

Julia se lăsă pe spate pe cuvertură, iar el o urmă, aplecându-se să se joace cu buzele pe clavicula ei. Ea închise ochii, încântată de sărutările tandre pe care le depunea pe pielea ei. Mirosea a săpun şi vag a lemn de santal.

Focul se aprinse peste tot pe unde o atinse gura lui. Julia simți cum anticiparea îi făcu sânii să se umfle.

– Întoarce-te, draga mea.

Julia se răsuci pe burtă, cu mâinile încrucișate sub cap. Aștepta răbdătoare ca Nick să înceapă să îi desfacă rochia.

Și apoi el încremeni, și un mârâit explodă din adâncul pieptului lui, iar ea nu își putu înăbuși zâmbetul. Îi găsise surpriza.

– Acesta este încă un răsfăț pentru mine, nebunatico?

Julia se răsuci pe spate, ținându-și rochia desfăcută peste sâni și ascunzând combinezonul stacojiu.

– Da, este. Și s-ar putea să te las să îl vezi, dacă ești foarte, foarte bun cu mine.

Privirea lui era aprigă și luminoasă, trăsăturile lui fiind accentuate de excitare.

– Aveam deja de gând să fiu foarte bun cu tine. Mă tem că va trebui să găsești altceva, *tesorina*.

– Dar dacă îți cer să fii foarte, foarte rău?

Buzele lui formară o jumătate de zâmbet sexy.

– Oh, sunt mai mult decât capabil de asta. Nu te mișca. Vreau să mă fac confortabil.

Nick se mișcă până când ajunse să se sprijine de tăblia patului, cu brațele încrucișate peste piept. „Ca un rege gata să treacă peste toate regulile", se gândi Julia amuzată.

Intensitatea concentrării lui îi dădu furnicături în timp ce se ridică. Ajunsă lângă pat, se opri și apoi dădu drumul rochiei. Aceasta căzu la podea cu un foșnet ușor, și Nick făcu ochii mari.

– Doamne, Dumnezeule, șopti el.

Partea de sus a combinezonului era făcută din satin stacojiu aprins și strâmtă, urcându-i sânii și scoțându-i în evidență. Avea două bretele foarte subțiri, roșii. Partea care îi acoperea abdomenul avea dantelă neagră, iar de acolo până la coapse era doar dantelă transparentă. De la buric în jos, materialul era aproape transparent de tot.

Julia se simțea incredibil de ridicol costumată așa. Combinezonul nu era nici practic, nici comod. Pearl insistase că nu avea nevoie de jupă, fapt ce sporea disconfortul Juliei. Însă dorința din privirea lui Nick făcu neplăcerea ușor de suportat. Julia se simți

sexy, o femeie care poate face orice și care poate avea pe oricine dorește. Puternică.

– Sugerez să porți asta dacă te hotărăști să seduci vreun om de stat și să îi afli secretele, zise el răgușit.

Ea trecu ușor cu buricul unui deget peste sâni.

– Și ai vreun secret care merită știut, Excelență?

– Îndrăznesc să spun că voi da în bâlbâială ca un netot dacă te așezi peste mădularul meu purtând asta.

Degetele lui deschiseră repede restul nasturilor de la pantaloni, și, după o mișcare de expert, deveni complet dezbrăcat.

Julia inspiră brusc. Nick nu era prea musculos, ci mlădios și subțire, dar era perfect proporționat și avea brațele, picioarele și pieptul acoperite cu păr negru. Avea o erecție impresionantă, tare, care urca înspre abdomen. Simți că se topește toată și se umezi între picioare.

El îndoi un deget.

– Vino încoace, *cara*.

Julia se urcă în pat grațios și se târî încet și provocator spre el. Inima îi bătea nebunește în piept, și fiecare parte din ea fremăta de anticipație. De data asta nu fu timidă; îl dorea cu disperare. Dureros de mult. Și sentimentul părea reciproc, ținând cont de faptul că Nick abia mai respira privind-o cum se apropia de el. Adora faptul că ea, o soție inocentă, poate să trezească o asemenea dorință feroce într-un bărbat atât de păcătos.

Mâinile lui o apucară de brațe când se apropie suficient și o trase peste el, capturându-i gura într-un sărut acerb. Corpurile lor continuară ce fusese întrerupt în gondolă. Se absorbiră reciproc, respirând sacadat, printre sărutări adânci și umede. Mâinile ei, care tremurau de dorință, îl atinseră peste tot pe unde putură ajunge. Avea unghiuri ascuțite și mușchi încordați, piele aspră masculină.

Nick îi așeză piciorul peste el, și ajunse jumătate pe pat, jumătate pe el, cu sânii presați de pieptul lui. O strânse de o fesă cu o mână în timp ce cu cealaltă îi mângâie un sân.

Apoi degetele lui alunecară spre sexul ei, unde o mângâie și o provocă fără încetare, părând că nu se grăbește să treacă la altceva. Ea întrerupse sărutul și își lipi buzele de gâtul lui, chinuindu-se

să facă față senzației delicioase ce o străbătu. El strecură două degete în ea și începu să le miște înainte și înapoi.

– Nick, șopti în timp ce strângea din degetele de la picioare, cufundată în dulcea agonie.

Își înfipse unghiile în pielea lui și nu putu decât să geamă în timp ce el îi dezmierdă corpul cu mișcări de maestru.

– Ești atât de udă pentru mine. Simte ce simt eu, *tesorina*. Uite cum răspunde corpul tău la atingerea mea. O întoarse pe spate și o apucă de mâna dreaptă. Simte, Juliet. Dă-mi voie să te privesc în timp ce îți oferi plăcere.

Îi ghidă mâna în jos, până când degetele ei atinseră umezeala propriul sex. Dădu să își retragă mâna de acolo, dar el o împiedică.

– Mi-ai cerut să fiu foarte rău, mai ții minte? Lasă-mă să te privesc, șopti el cu voce joasă și aspră.

Julia ezită, lingându-și buzele de emoție. Oare putea să facă ea ceva atât de necuviincios? Însă strălucirea din privirea lui Nick îi dădu încredere. Știu că și lui i-ar face tot atâta plăcere cât i-ar face și ei.

Ea se lăsă pe spate și începu să se mângâie îndrăzneț, închizând ochii în timp ce se supuse. Euforia îi traversă membrele, și își trecu degetele peste micuțul nod de nervi, atingându-l circular. Tremură și se mușcă de buză pentru a nu striga.

Pearl insistase ca Julia să învețe să-și ofere plăcere, să se familiarizeze cu propriul trup. Dar Julia nici nu visase vreodată că avea să facă asta în fața cuiva. Era o dovadă de depravare. Se simți cu adevărat destrăbălată fiindcă îi oferea un astfel de spectacol. Și asta făcea totul cu atât mai palpitant.

Își masă clitorisul, acum alunecos și umflat, torturându-se astfel până când abia mai putea respira. Buzele lui Nick găsiră sânul cărnos expus vederii, și gura lui mângâie pielea sensibilă. Faptul că știa că el o privea îi spori plăcerea, o făcu mai disperată. Degetele i se mișcară mai repede, fiecare atingere sporind presiunea ce creștea în ea.

El mârâi, un sunet pur masculin ce ieși din adâncul gâtului său.

– La naiba, cât ești de frumoasă! Nu mai pot aștepta.

Se lăsă pe spate și o trase peste el. Se așeză și dintr-o singură mișcare puternică intră în ea. Suspinară amândoi, mâinile lui încleștate pe șoldurile ei în timp ce respira adânc. Știa că el încerca să se controleze. Dar Julia nu voia ca el să se controleze. Își strânse mușchii interiori în jurul lui și apoi se mișcă puțin.

– Stai! Doamne, Juliet! O să...

Mâinile lui se înmuiară ușor, iar șoldurile ei începură să se miște așa cum îi arătase el prima oară când fuseseră împreună, ridicându-se pe mădularul lui și apoi alunecând până jos pe el. Mai tare. Mai repede. Imprimă un ritm hotărât, fără milă, oferind plăcere amândurora, și capul îi căzu pe spate de extaz. Era atât de plăcut să îl simtă... felul în care o umplea și îi mângâia interiorul sensibil. Nici nu își imaginase așa ceva. Iar acum nu își putea imagina să facă asta cu oricine altcineva.

Când mâinile lui îi găsiră sânii și frecară sfârcurile prin materialul furoului, simți un val de căldură în pântece și se pierdu.

– Nu mă pot abține, scrâșni el din dinți. Dumnezeu să mă ierte, dar trebuie să îmi dau drumul adânc în tine.

Corpul ei se încordă, și își simți orgasmul apropiindu-se. Se uită la Nick. Avea ochii închiși, maxilarul încleștat ca reacție la plăcerea intensă a apropierii lor. Ea îi făcuse asta, îl făcuse complet nebun după ea. Brusc, fu cutremurată de un orgasm orbitor. Își înfipse unghiile în pieptul lui, ținându-se și țipând în timp ce se zguduia.

– Oh, Doamne, da!

Corpul lui se ridică spre al ei, șoldurile tremurând intens când atinse și el apogeul. Avea fiecare mușchi încordat, și ea îi simți pulsațiile mădularului, fiorul dat de sămânța lui ce o umplea.

Ea se așeză pe pat lângă el, epuizată, în timp ce amândoi se chinuiau să respire. Oare fiecare contopire dintre ei avea să fie așa? Atât de înnebunitoare, de intensă?

El o trase mai aproape cu o mână.

– Doamne, femeie. Mă lași fără grai.

Julia nu putu decât să mormăie drept răspuns.

– Hai, *cara*. Dă-mi voie să dau asta jos de pe tine.

Aşteptă în timp ce el desfăcu şireturile ce ţineau combinezonul. Îl dădu jos de pe ea şi îl aruncă pe podea. Apoi o trase lângă el, cu spatele lipit de pieptul lui.

Ea căscă, înconjurată de căldura corpului său. El desenă leneş cu degetele un model pe şoldul ei gol şi stătu acolo tăcut mult timp, bucurându-se de atingerea lor.

– Povesteşte-mi despre domnul Leighton, zise Nick. Ai fost fericită cu el?

Ea se tensionă. Ce putea spune despre un bărbat fictiv? Julia se gândi la un soţ ideal şi hotărî să înceapă cu asta.

– A fost un bărbat bun. Blând. Nu era egoist sau crud. Şi îmi era fidel.

– Ei bine, e uşor de înţeles de ce, şopti Nick sărutându-i umărul. Pare că ştia ce noroc avea.

Pe Julia o încântă complimentul.

– Mulţumesc. Am fost fericiţi. Şi eu am fost atât de norocoasă.

– Se pare că sunt cumplit de gelos pe un bărbat mort.

– Nu mi te pot imagina gelos pe vreun bărbat, Excelenţă.

Mâna lui o plesni în joacă peste fund.

– Asta pentru că mi-ai folosit blestematul de titlu. Şi nu este o circumstanţă pe care o recunosc cu uşurinţă. Dar am senzaţia că ne cunoaştem de mult timp, deşi abia ne-am cunoscut. Mă simt destul de... ei bine... protector la adresa ta.

Ea zâmbi, şi bucuria provocată de declaraţia lui îi umplu pieptul. Dar apoi îşi aminti de situaţia în care se aflau, de păcăleala pe care o pusese la cale, şi mare parte din bucurie dispăru. Era la fel de tandru şi de sincer şi cu celelalte femei din viaţa lui?

Acest bărbat era soţul ei. Şi ea se simţea protectoare în privinţa lui, deşi acea emoţie nu ajutase cu nimic când el hoinărise prin Europa culcându-se în fiecare seară cu altă femeie. Pe durata călătoriei până aici, se pregătise să îl urască. Să îl păcălească, să obţină ce voia, să plece şi să uite de el când se termina totul. Să îl lase cu femeile lui în timp ce ea avea să-l crească pe fiul lor.

Dar nu se gândise că ar putea fi atât de seducător. Că ar putea-o face să uite totul prin cuvinte frumoase şi mângâieri tandre. Era mai înţelept să îşi bage bine în cap că era ceva temporar, era pur fizic.

Aşa că întrebă:

– Dar soţia ta?

El înlemni.

– Ce este cu ea? Vocea lui redevenise tensionată. Aproape că nici nu îmi este soţie.

– În ce sens?

– Mariajul nu a fost niciodată consumat. Şi nici nu va fi.

Sexul ei încă pulsa după ce făcuseră dragoste, disconfortul delicios dintre picioarele ei amintindu-i de cât era de falsă afirmaţia lui.

– Să înţeleg că este urâtă?

El oftă, fiind evident că nu se simţea în largul lui purtând această discuţie.

– Nu, era chiar frumoasă, din câte îmi aduc aminte. Blondă precum un înger. Dar tânără. Inocentă. Ne-am căsătorit când avea doar şaisprezece ani, şi am plecat imediat ce s-a terminat ceremonia.

– Atunci de ce nu te întorci? Nu eşti curios în legătură cu ea?

– Nu! se răsti el, întorcându-se pe spate. Nu sunt absolut deloc curios. Tatăl meu a ales-o pentru mine, m-a forţat să o iau de soţie cu un şantaj dibaci. Nu îi voi fi niciodată soţ.

Julia se abţinu să sublinieze că îi era soţ deja, fie că îi plăcea, fie că nu.

– Dar sigur vrei un moştenitor.

Nick râse, dar râsul păru sec şi lipsit de amuzament.

– Nu, cu certitudine nu doresc un mucos. Niciodată. Nu i-aş oferi această satisfacţie tatălui meu. Nu vreau ca linia Seaton să continue.

– Dar titlul tău nu este unul dintre cele mai vechi şi mai prestigioase? De ce...

– Un titlu pe care părinţii mei nu au dorit niciodată să îl am. Mi s-a spus destul de clar că nu eram suficient de bun pentru a duce mai departe numele familiei. Aşa că linia se va termina cu mine.

Slaba ei speranţă pentru un viitor împreună muri când îi auzi răspunsul vehement. Nu voia niciodată copii? Doamne, Nick avea să o urască mai târziu, când avea să afle ce făcuse.

Inspiră adânc şi se întoarse cu faţa la el. El se uita la tavan, posomorât. Puse o mână pe pieptul lui.

– Meriţi să fii fericit, Nick.

El nu spuse nimic vreme îndelungată, încât ea se temu că nici nu avea să răspundă. Apoi în sfârşit şopti:

– Există multe feluri de fericire. Ce te face să crezi că nu sunt fericit?

Julia se aplecă şi îl sărută uşor pe obraz. Îşi aşeză capul pe umărul lui şi îi mângâie părul moale şi cârlionţat de pe piept.

Dumnezeule, ce făcuse?

În dimineaţa următoare, Julia se trezi confuză în legătură cu locul în care se afla. Apoi îşi aminti. Reşedinţa lui Nick. Se întinse şi văzu locul gol de lângă ea. Nick lipsea, se trezise deja. O parte din ea se simţi dezamăgită.

O trezise cândva în timpul nopţii cu săruturi tandre şi cu atingeri fine, pentru a o ademeni. Împerecherea fusese dulce şi lentă, o ascensiune calmă şi senzuală înainte de o explozie ameţitoare de plăcere. Nick o ţinuse apoi în braţe, adormind cu capul pe pieptul ei.

Îl privise îndelung pe acest bărbat complicat care era atât de diferit faţă de ce îşi imaginase ea vreme de atâţia ani. Dar nu putea să se ataşeze emoţional. Da, era soţul ei, dar nu avea de gând să se comporte vreodată ca soţ – sau ca tată. În clipa în care avea să afle identitatea ei – şi că rămăsese însărcinată –, avea să o urască pentru totdeauna.

Şi, deşi Julia nu-l putea învinovăţi pentru asta, nu putea nici să renunţe. Doar aşa îşi putea asigura viitorul.

Cineva bătu la uşă. Julia trase cearşaful peste corpul ei gol.

– Da? spuse.

Fiorella băgă capul în cameră.

– *Signora*, sunteţi trează?

– Fiorella! strigă Julia, ridicându-se în fund. Ai venit. Nu mi-am dat seama că vei veni şi tu.

Fata intră în cameră.

– Ducele a promis că îmi dublează salariul pe săptămâna asta dacă vin, zise ea cu chipul strălucind de bucurie. Vă daţi seama? Ducele este foarte generos, nu?

Julia încuviinţă.

– Da, este. Mi-ai adus toate cremele şi loţiunile?

– Da, *signora*. Aţi vrea să faceţi baie în dimineaţa asta?

Julia aproape leşină de uşurare. Fiorella adusese vopseaua ei de păr.

– Da, te rog, Fiorella. Mulţumesc.

O oră mai târziu, mâncase deja un mic dejun uşor, făcuse baie şi se îmbrăcase. Avea părul prins într-un coc elegant şi purta o rochie de muselină verde cu dungi. Acum era pregătită îl întâlnească pe Nick.

Îl găsi făcând scrimă cu Fitz în sala de bal.

Era interesant de urmărit. Ambii bărbaţi erau fără cămăşi, trunchiurile lor dezgolite strălucind de transpiraţie în timp ce respirau greu din cauza efortului. Se învârteau şi parau pe un covor mare, sunetul floretelor lovindu-se având ecou în spaţiul larg. Fitz era mai mare şi mai musculos decât Nick, dar ducele era rapid. Reuşi să pareze încercările oarecum stângace ale lui Fitz de a-l ataca în timp ce strecură mici atacuri.

Nick se întoarse cu spatele la ea şi atunci o văzu: o cicatrice mare şi urâtă lângă umărul drept, locul unde fusese înjunghiat în Viena. I se întoarse stomacul pe dos. Doamne, Dumnezeule! Simon avusese dreptate.

Cineva încercase să îl *omoare* pe soţul ei.

Probabil scosese un sunet, pentru că bărbaţii se opriră şi se întoarseră spre uşă. Chipul frumos al lui Nick fu înseninat de un zâmbet, şi veni spre ea, muşchii lucioşi ai trunchiului său mişcându-se şi contractându-se în timp ce se apropia.

– Bună dimineaţa, draga mea.

– Bună dimineaţa. Nu mă lăsaţi să vă întrerup, zise ea uşor timidă.

– Aproape am terminat, oricum. Ia un loc şi priveşte-mă cum învinge acest mare blegoman, zise arătând cu floreta spre un scaun de lângă perete.

Fitz pufni. Nick o sărută scurt.

– Ca să am noroc, explică el, apoi se întoarse la oponentul lui.

Julia se relaxă pe scaun, bucuroasă să privească exercițiile. Era un spectacol splendid de virilitate și putere. Nick se mișca grațios, sigur pe el și pe abilitățile lui, pașii lui fiind hotărâți și rapizi. Mușchii brațelor și ai spatelui se încordau sub pielea lui umedă. Atacă, transpirația curgând pe trunchiul lui dezbrăcat, cu pantalonii negri strâmți pe coapsele puternice...

Se înfierbântă rapid, o reacție viscerală la acel spectacol. Partea de jos a trupului ei se încălzi, și simți furnicături amintindu-și cum alunecase peste trupul lui gol, cât de minunată fusese bărbăția lui tare în ea, lărgind-o. Doamne, voia să îl lingă peste tot, din cap până în picioare.

Julia nu se putea abține de la a-l dori cu ardoare, chiar și știind cât de mult avea să o urască, ținând cont că el nu voia să aibă vreodată copii. Nevoia de acest bărbat era ca un drog, pe care nu o putea controla.

Și nu își putu dezlipi privirea de la acea priveliște magnifică. Pielea ei se însufleți și începu să o furnice, în timp ce îl privea pândind și încovoindu-se. Julia se prinse bine de mânerele scaunului pentru a nu se năpusti asupra lui.

Nick o auzi pe Julia oftând. Se uită la ea și recunoscu imediat semnele excitației pe chipul ei. Pielea îmbujorată, buzele ușor depărtate, ochii luminoși și lucioși... Corpul lui răspunse pe măsură, vintrele lui încordându-se în timp ce sângele îi fugi către mădular.

Îl privea cu o intensitate scăpărătoare, ținând strâns mânerele scaunului, iar el o privi fix, incapabil să...

Brusc, ceva zbârnâi în aer, și Nick se trezi lungit pe spate, în vreme ce floreta lui Fitz era ațintită spre gâtul lui. La naiba! Nick lăsase garda jos, iar prietenul lui profitase de ocazie.

– Aveați de gând să mă învingeți, ai? zise Fitz retrăgându-se și întinzându-i o mână.

Nick înjură și se ridică ajutat de Fitz. Se strâmbă. Doamne, îl durea ca naiba umărul. Probabil aterizase pe el.

– Eram distras, bombăni.

– Categoric.

Fitz rânji, aplecându-și capul în direcția lui Juliet. Luă floretele de jos și cămașa lui, bombănind ceva în galică, apoi plecă.

Nick merse către Juliet, rămânând în mod voit fără cămașă pe el. Își depărtă ușor picioarele și rămase în fața ei cu brațele încrucișate.

Vârful limbii ei se ivi brusc, și își umezi buzele, tentându-l.

– Ți-am distras atenția, Excelență?

Pusese întrebarea cu inocență, dar se citea în ochii ei albaștri că știa răspunsul.

– Știi foarte bine că da, vrăjitoareo. Acum ce ai de gând să faci pentru a te revanșa față de mine?

Era curios să vadă la ce avea să recurgă nebunatica îndrăzneață. Mereu se înconjurase de femei atrase de satisfacția sexuală la fel de mult ca el, dar, oricât de minunate fuseseră acele întâlniri din trecut, Juliet le eclipsa categoric. Entuziasmul ei inocent, cunoștințele ei intime despre corpul masculin... Era ca și cum fusese învățată exact unde să îl atingă, cum să îl înnebunească.

Mâinile ei se îndreptară către nasturii pantalonilor lui și, zâmbind strengărește, îi deschise încet, fără grabă, unul câte unul, până când îl eliberă.

În câteva secunde, Nick uită complet de scrimă și de tot.

Următoarele câteva zile trecură repede. Nick nu ținea minte să se fi simțit vreodată mai satisfăcut sau mai mulțumit. El și Juliet erau ciudat de compatibili, chiar și în afara patului. Își petreceau aproape fiecare minut împreună, iar el nu se plictisise nici măcar o dată de prezența ei, așa cum se întâmplase cu alte femei, în trecut.

Știa la fel de multe despre literatură câte știa și el, dacă nu chiar mai mult. Era impresionant, ținând cont că el fusese obligat să învețe despre clasici la școală, iar ea îi citise pe cont propriu. Juliet știa și să cânte la pian, și făcea asta pentru el în fiecare seară după cină.

Voia să facă și el ceva special pentru ea înainte ca săptămâna să se termine. Se hotărî să o surprindă cu o excursie, amintindu-și că dorea să viziteze insula Torcello. Puteau petrece ultima dimineață vizitând insula și apoi să se bucure de un picnic. Spusese că avea

nevoie de mai mult timp pentru a fi gata în această dimineață, așa că Nick făcu aranjamentele necesare în timp ce aşteptă.

Când ea coborî, gondola era pregătită de plecare şi încărcată cu bagaje.

Ar fi putut fi oricare dintre doamnele care se plimbau pe Strand, cu părul ei roşcat şi bogat ondulat prins sus şi purtând o rochie albastră conservatoare. Însă i se strânse pieptul de emoție când îi zâmbi ştrengăreşte şi intim. Nu voia să simtă tandrețe pentru nici o femeie, evitase ani de zile încurcăturile romantice. Însă Juliet se strecurase cumva pe lângă barierele lui. Simțea... afecțiune pentru ea.

Oare o putea convinge să stea mai mult de o săptămână, cum se înțeleseseră? După ce ea coborî scările, el făcu o plecăciune.

– Doamnă, caleaşca vă aşteaptă.

– Caleaşca? întrebă ea.

Nick se îndreptă şi ridică din umeri.

– De fapt, gondola. Asta a fost tot ce am putut să fac. O luă de mână. Astăzi vom fi turişti şi ne vom plimba pe insula Torcello.

– Oh! oftă Juliet, ținându-se de el cu entuziasm. Chiar aşa?

El încuviință.

– Mi-am adus aminte că voiai să o explorezi. O să mergem şi la un picnic cât timp suntem acolo.

Curând erau pe apă, îndreptându-se spre nord, înspre insulele lagunare. El şi Juliet stăteau în *felze*-ul acoperit, în timp ce Fitz şi gondolierul erau afară, vorbind încet în timp ce barca îi legăna uşor.

– Cât durează să ajungem acolo? întrebă ea.

– Mai mult de o oră. Torcello este insula lagunară cea mai îndepărtată de Veneția. Este şi cea mai liniştită. Foarte puțini oameni locuiesc acolo.

– Ce vom face până ajungem?

Îl privi pe sub gene, iar Nick simți cum i se înfierbântă sângele.

– Păi, nu sunt prea sigur.

Se întoarse spre ea şi o mângâie cu vârful nasului imediat sub lobul urechii, căci descoperise cât de mult îi plăcea asta.

Ea oftă prelung şi îşi sprijini capul de spătar pentru a-i oferi acces neîngrădit.

– Ție ce ți-ar plăcea să facem până ajungem? şopti cu buzele aproape lipite de gâtul ei.

– Să discutăm despre politică? Încă nu ți-ai ocupat locul în Camera Lorzilor, dar sunt sigură că...

– Aş prefera să înot până la Torcello decât să discutăm despre politică. Mă tem că va trebui să vii cu o idee mai bună, draga mea.

Îşi plimbă buricele degetelor pe curba claviculei ei, pe pielea atât de moale şi de catifelată. Ea îl răsplăti cutremurându-se. Apropiindu-se, îşi plimbă buzele în jos pe gâtul ei, sărutând totul în cale. Mirosea minunat, a săpun şi a flori, şi se gândi să o guste peste tot.

– Hmm, oftă ea. Fără politică deci. Bârfe, atunci? Îți pot povesti tot ce s-a întâmplat recent prin Londra.

Mormăi şi continuă să o sărute pe gât, iar ea râse.

– Să îți recit o poezie ?

– Urăsc poeziile, bombăni el.

Ea râse din nou.

– Întâmplător, şi eu. Ei bine, atunci mai rămâne un singur lucru de făcut.

Mâna ei îi atinse coapsa şi alunecă uşor în sus, între picioarele lui. Bărbăția lui se întărea deja, şi el îşi ținu răsuflarea, aşteptând atingerea ei dulce.

– Să discutăm despre noi, continuă ea.

Nick se retrase, îngrozit.

– Să discutăm despre noi? Mâna lui țâşni şi o cuprinse pe după genunchi, pentru a-i aşeza picioarele în poala lui. Am o idee mult mai bună. De ce nu vorbeşti tu, iar eu am să mă simt bine cu corpul tău.

Îi ridică fusta şi jupa, apoi îşi plimbă degetele pe coapsa ei, în sus, până îi găsi căldura. Era delicios de udă, corpul ei fiind deja pregătit pentru el. Trase de timp dezmierdând, fără a se grăbi să îi curme suferința, în ciuda rugăminților ei. Avea să petreacă fiecare clipă din acest drum pentru a o înnebuni.

Mult mai târziu, când ajunseră la Torcello, Nick o ajută pe Juliet să se dea jos din gondolă. O adusese la extaz de două ori

în timpul drumului, şi ea spusese că nu se simţea sigură pe picioare. El nu îşi putea reţine zâmbetul.

– Ai putea să pari mai puţin încântat de tine, Excelenţă, bombăni ea luându-l de braţ.

– Dacă îmi mai zici „Excelenţă" o dată, te satisfac de trei ori pe drumul spre casă.

– Promiţi? replică ea, ochii ei albaştri privindu-l lacomi.

El râse.

– Fitz, strigă. Ne întoarce într-o oră şi jumătate pentru prânz.

Prietenul lui încuviinţă, şi Nick o conduse pe Juliet pe doc şi înspre insulă.

– Nu mi-am imaginat că te vei dovedi atât de nesăţioasă, doamnă Leighton.

– Te temi că nu vei putea să ţii pasul?

– Da, răspunse el cu exagerat de multă seriozitate, făcând-o să râdă. Îşi dădu seama că adora să o vadă râzând. Hai să ne oprim la catedrală prima oară, să vedem mozaicurile. O conduse către enormul turn cu clopot. După ce studiară mozaicurile şi urcară în vârful turnului, Nick îi spuse: Acum trebuie să stai pe Tronul lui Attila.

Îi arătă un scaun mare de piatră din curtea din spatele catedralei.

– Şi de ce ar trebui să stau acolo?

– Pentru că asta fac turiştii, draga mea. O conduse către scaun şi o ţinu de mână cât stătu jos. Localnicii spun că, dacă te aşezi pe Tronul lui Attila, te vei întoarce la Torcello cândva.

Îi ridică mâna spre gură şi o sărută pe interiorul încheieturii, exact unde se termina mănuşa. Ea îi zâmbi, şi el se surprinse zâmbindu-i înapoi, rânjind ca un idiot fără să îi pese de nimic altceva.

– Poate că mă vei aduce înapoi cândva, zise ea încet.

Nick nu ştiu cum să răspundă la o astfel de afirmaţie. Erau amândoi conştienţi de faptul că relaţia lor nu era permanentă, dar vocea ei avusese o notă ciudată de melancolie, şi la naiba dacă nu dorea să îi ofere acestei femei tot ce putea. Şi asta era cu adevărat periculos.

Se hotărî să ignore asta şi o ajută să se ridice.

– Acum, hai să mâncăm.

*

În timp ce plutiră înapoi spre Veneţia, Julia se gândi că restul excursiei fusese chiar plăcut. Făcuseră un picnic într-un *palazzo* vechi şi abandonat, după care Nick o posedase tandru pe pături. În ultimele câteva zile, făceau dragoste mai puţin frenetic, dar nu mai puţin intens. După ce îşi aranjaseră hainele, se mai plimbaseră puţin, ţinându-se de mână şi sărutându-se în timp ce explorau. Una peste alta, fusese o zi perfectă.

Odată ajunşi în gondolă, Nick se întinsese în *felze* cu capul în poala ei. Câteva minute mai târziu, adormise.

Julia îi dădu la o parte părul de pe frunte. În afară de ziua de azi, mai avea două zile cu el. Da, se mai puteau întâlni şi după aceea, însă deocamdată se bucura de faptul că era cu el zi şi noapte.

Chipul lui părea mai tânăr şi mai liniştit când dormea. Când era treaz, era ceva întunecos la el, o durere din tinereţe pe care nu putea sau nu îşi permitea să o uite. Asta îl făcea rece şi cinic. Dar era şi ceva dulce, tandreţea unui bărbat care nu cunoscuse niciodată dragostea, care tânjea după ea mai mult decât îşi dădea el seama.

Îl provocase să îi povestească despre copilăria lui în timp ce mâncaseră.

– Nu sunt multe de spus, de fapt, replicase el. Am petrecut-o alergând de ici, colo pe moşie, fugind de guvernanta mea oricând puteam. Apoi am mers la Eton şi nu m-am întors decât de câteva ori în anii ce au urmat. La acel moment nu prea le păsa dacă trăiesc sau mor.

– Cui? întrebase ea.

– Ducelui şi ducesei. S-au spălat pe mâini de mine destul de devreme. De fapt, nici nu îmi amintesc vreun moment de tandreţe cu părinţii mei. Toate amintirile mele plăcute din copilărie sunt cu guvernanta mea şi cu grădinarul-şef, pe care îl urmam peste tot de câte ori puteam.

– Dar fratele tău mai mare?

El băgase o măslină în gură.

– Ne înţelegeam destul de bine, dar meditatorii îl ţineau destul de ocupat. „Un viitor duce are responsabilităţi", spuneau. L-au făcut pe Harry destul de nefericit. Eram o pereche reuşită: un băiat

căruia i se dădea prea multă atenție și unul căruia nu i se dădea deloc.

– Of, Nick, replicase ea tristă.

El ridicase din umeri cu o nepăsare pe care ea era sigură că de fapt nu o simțea.

– Părinții mei erau oameni extrem de nefericiți. Într-un fel, a fost mai bine că m-au lăsat de capul meu, chiar dacă mă simțeam singur. Harry trebuia să se întâlnească regulat cu părinții noștri, să le spună ce învățase și să se dea în spectacol precum o maimuță la circ. Eu nu îi vedeam mai deloc. De fapt, o dată chiar am ținut cont cât timp m-au evitat. Am ajuns la optzeci și nouă de zile.

Julia suspinase.

– Optzeci și nouă de zile fără să îți vezi părinții! Este îngrozitor!

– Era o casă ridicol de mare, răspunsese el.

– Și ce făceai de sărbători și în vacanțe?

– Călătoream. Mă duceam acasă la Winchester sau la Quint. Când am crescut destul, găseam câte o doamnă sau două cărora nu le displăcea să aibă prin preajmă un tânăr de paisprezece ani insațiabil și veșnic dornic de nebunii.

– Văd că nu s-au schimbat prea multe. Ești tot insațiabil și veșnic dornic de nebunii, subliniase ea.

– Da, sunt. Dar numai în preajma ta, se pare. Și nu te bucuri de asta?

Momentul trecuse, dar ea începuse să înțeleagă de ce se îndepărtase de familia lui, inclusiv de soția pe care i-o băgase pe gât tatăl lui. Vinovăția devenea apăsătoare, și, pentru o clipă de nebunie, chiar se gândi să îi mărturisească adevărata ei identitate. Însă teama o făcu să tacă.

Dacă rămânea însărcinată, Julia nu se credea capabilă să îi spună față în față. Știa cât ar fi fost de devastatoare pentru soțul ei o asemenea veste. Chiar nu dorea să fie tată, și afirmase asta clar și răspicat.

Nu, cel mai bine era să îi scrie o scrisoare lungă și frumoasă. Și să o trimită de undeva foarte, foarte departe.

Se uită în jos la el, la genele lungi și negre ce îi umbreau obrajii în timp ce dormea, la umbra de barbă de pe maxilar. I se strânse inima în piept, și adevărul o lovi precum un fulger.

Se îndrăgostea de soțul ei.

Of, Doamne, Dumnezeule, nu putea permite să i se întâmple ceva atât de ridicol de prostesc. Încercă repede să își aducă aminte de toate motivele pentru care trebuia să îl urască, de faptul că o ignorase vreme de opt ani. De reputația lui de destrăbălat. De Templeton. De servitorii ei, care aveau să rămână pe drumuri în curând.

Dar nu mai putea să o facă. Nu îl ura, îl înțelegea. Și vedea mai departe de aparența pe care o prezenta el lumii: Ducele Depravat, un degenerat și împătimit al jocurilor de noroc care nu avea nevoie de nimeni. Nu, nu acela era bărbatul cel adevărat. Nick se deschisese față de ea în ultimele zile, împărtășind mai multe despre el și arătându-i o o latură a lui dulce și grijulie.

Deși făcuse o mulțime de planuri și de pregătiri, Julia nu se gândise că inima i-ar putea fi în pericol. Nici nu îi trecuse prin minte că ar putea să îi pese de el. Iar acum era periculos de aproape de a iubi un bărbat care avea să o urască pentru totdeauna, imediat ce afla ce făcuse.

„Ține-te tare", își spuse. Mai poți supraviețui două zile fără să îți sacrifici inima.

Capitolul 7

Păzește-ți inima. Ține-o în siguranță, pentru că nimeni nu ar trebui vreodată să confunde dorința cu iubirea.

Domnișoara Pearl Kelly către ducesa de Colton

Când veni ultima zi de petrecut împreună, aveau deja o rutină comodă.

Așa cum făcuse aproape în fiecare dimineață, Nick o trezi cu sărutări blânde și cu atingeri experte, pregătindu-i corpul și apoi alunecând în ea. Ritmul era lent și relaxat, și Nick prelungi

plăcerea până o aduse în pragul nebuniei. Îl ținu strâns, implorând și rugându-l să termine dulcea tortură.

El nu făcu decât să râdă la urechea ei.

– Vreau ca asta să dureze, *tesorina*. Deși am de gând să te mai am de cel puțin două ori astăzi.

Julia nu mai putu îndura. Îi împinse umărul și îl întoarse pe spate. Chipul lui arătă surprindere în timp ce ea îl încălecă și îi așeză mădularul la intrarea ei.

– Poate că și eu mi-am propus să te mai am de cel puțin două ori astăzi.

Când își coborî șoldurile, mădularul lui intră adânc, și gemură amândoi. Ea repetă mișcarea, făcându-l să suspine și să se țină de tăblia de lemn a patului.

– Iisuse Hristoase, ador când faci asta.

Mâinile lui îi găsiră sânii, o ciupi de sfârcuri și le frământă cu vârfurile degetelor în timp ce ea continuă să îl călărească. Mișcarea asta o aduse repede la marginea prăpastiei, și Nick știa asta. Se ridică și îi luă un sfârc în gură, sugând tare și apoi lingând mugurul.

– Oh, da, Nick! Doamne, da! șopti ea, mișcându-și șoldurile în ritm frenetic.

Nick își mută mâna între ei, îi mângâie nodul sensibil cu degetul mare.

– Dă-ți drumul pentru mine, *cara*. Strigă-mi numele, murmură el de lângă sânul ei.

Atinse apogeul, și Julia simți un orgasm feroce, ce îi făcu picioarele să tremure și îi zgudui corpul până trecu delicioasa furtună. Se auzi strigându-i numele ca prin vis. Când își reveni, ochii lui Nick erau întunecați și lucioși și o priveau fix.

– Ești atât de frumoasă când îți trăiești plăcerea. Mă faci să mă simt cel mai puternic bărbat din lume.

Abia avu timp să absoarbă cuvintele înainte ca el să schimbe poziția și, așezându-se mai bine între picioarele ei, începu să intre în ea cu o hotărâre pe care nu o mai văzuse la el. Părea aproape posedat, cu buzele trase într-un rictus sălbatic, cu pieptul fremătând de atâta efort. După un minut, înțepeni și strigă și el.

Apoi căzu deasupra ei, având grijă să se sprijine pe umeri pentru a nu o zdrobi. Julia își frecă piciorul de pulpa lui și îi mângâie umerii uzi de transpirație, fericită să simtă greutatea lui deasupra în timp ce încercau amândoi să își recapete suflul. Într-un târziu, se mișcă și o trase lângă el.

– Poate ar trebui să petrecem ziua în pat.

Ea zâmbi, trecându-și degetele prin părul negru de pe pieptul lui.

– Poate că da. Dar aș vrea să fac o baie la un moment dat.

– Îmi dai voie să te spăl eu din nou?

Amintirea băii de cu o zi în urmă, când Nick îi săpunise și îi limpezise fiecare părticică a corpului, îi încălzi fața.

– Poți face pe servitoarea oricând dorești, Excelență.

El îi mângâie gâtul cu nasul.

– Trăiesc pentru a te servi, draga mea.

Mâncară în pat, unde împărțiră un festin aranjat de bucătăreasa lui, și Nick o hrăni din când în când cu mâna lui. Apoi avu grijă să îi îndeplinească toate dorințele în timpul băii, și, când terminară, apa se răcise de mult.

După-amiaza era cenușie și răcoroasă, așa că părea o idee bună să o petreacă în bibliotecă, în fața focului. Cei doi se instalară pe canapea cu câte o carte în mână, iar Nick își odihni capul în poala ei în timp ce citiră.

Mai făcu dragoste cu ea o dată înainte de cină, apoi o ajută să se îmbrace într-o rochie de seară. Îl privi în timp ce se schimba, fericită să fie în aceeași cameră cu el. Soțul ei era imposibil de chipeș în hainele de seară. Poziția semeață a maxilarului său, lățimea umerilor lui, acele buze păcătos de pline întinse într-un zâmbet intim adresat doar ei... Bătăile inimii ei se întețiră când privirile li se întâlniră în oglindă.

– Cunosc privirea aceea, șopti el, terminându-și de aranjat lavaliera. Sărim peste cină?

– Nu. Trebuie să îmi mențin puterile. Ești destul de solicitant.

Nick râse și merse spre ea.

– Aș putea același lucru despre tine, *tesorina*.

O sărută cu poftă și apoi continuă să se îmbrace.

– Ce înseamnă acel cuvânt, *„tesorina"*? Mi-ai spus în acest fel încă de când te-am cunoscut.

El își închise nasturii de la vestă, de un verde smarald cu dungi albe.

– Venețienii îl folosesc cu sensul de „draga mea". Înseamnă „comoara mea mică" în sens literal, și asta gândesc de fiecare dată când te văd dezbrăcată.

Ea simți cum inima i se topește. Își aminti că trebuia să rămână detașată, că urma să plece a doua zi, dar era greu să facă asta dacă el continua să fie atât de grijuliu și de șarmant.

Conversară relaxați în timpul cinei, împărtășind idei și opinii despre diferite subiecte. Ei i se păru surprinzător în câte privințe erau de acord. Ar fi putut fi chiar prieteni, în alte circumstanțe.

La desert, el aranjase să primească felul ei preferat: înghețată cu aromă de neroli, făcută din flori de portocal amărui. Gustul era dulce acrișor și aromat, iar Nick râse când ea termină nu doar porția ei, ci și pe a lui.

Cum putuse un bărbat atât de atent și de amabil să își ignore soția timp de opt ani? Se dovedi o sarcină dificilă să separe bărbatul pe care îl crezuse de bărbatul pe care îl cunoștea acum, mai ales când el avea impresia că ea era altcineva. Minciuna îi lăsă un gust amar, la fel ca desertul pe care tocmai îl consumase.

Se vârâse într-o mare încurcătură, fără doar și poate.

– Spune-mi, ai vreun regret în privința lucrurilor pe care le-ai făcut sau a modului în care ți-ai trăit viața? întrebă ea după cină, cât încă erau la masă.

El își lăsă ușor capul într-o parte, puțin încruntat.

– Toată lumea regretă ceva, cred. Bău din vin și se mai gândi. Cu siguranță aș fi vrut să fi petrecut mai mult timp cu fratele meu înainte să moară. Și mai este și soția mea.

Julia se tensionă.

– Ce vrei să spui despre soția ta?

– Winchester mă tot bate la cap să fac ceea ce trebuie pentru ducesă, să mă ridic la înălțimea așteptărilor. Sigur că are dreptate. Dar ce să fac, să apar la ea la ușă ca un marinar care a fost pierdut în larg vreme de opt ani? M-ar face de râsul Londrei, îndrăznesc să spun. Oftă. Nu ar fi trebuit niciodată să accept să o iau de soție.

Ar fi trebuit să îl înfrunt pe tatăl meu și să găsesc o modalitate de a riposta. Dacă aș fi făcut asta, toată situația ar fi distrus cu o viață mai puțin. Deci da, regret că nu am fost suficient de puternic atunci când ar fi trebuit.

Julia înghiți cu noduri, încercând să nu-și trădeze surpriza. Chiar regreta modul îngrozitor în care se purtase cu ea. Revelația era năucitoare. Voia să strige: „Încă nu este prea târziu! Nu te-ar face de râsul Londrei. Ar îngenuchea și ar mulțumi cerului că te-ai întors".

– Deci chiar nu te vei întoarce niciodată în Anglia?

Sentimentele ei erau atât de nedeslușite, încât nu ar fi putut să spună ce răspuns spera să audă. Săptămâna petrecută împreună se încheia în cu totul alt mod decât se așteptase ea.

– Nu. Deși ideea de te revedea ar fi cel mai bun motiv pe care l-aș putea avea să mă întorc. Îi ridică mâna și își lipi buzele de dosul încheieturii. Asta înseamnă că ai vrea să mă revezi?

– Nu sunt prea sigură, răspunse ea sincer.

Privirea lui Nick deveni gânditoare, aproape afectuoasă, și o ținu de mână.

– Este ceva foarte reconfortant în sinceritatea ta, a noastră. Ești o femeie care nu păcălește, complet deschisă cu privire la relațiile și la viața ta. Iar eu sunt destul de încăpățânat când vine vorba despre femeile pe care vreau să le cuceresc. Aș spune că suntem potriviți, că ne simțim confortabil unul cu celălalt. Nu crezi?

Ea nu putu decât să încuviințeze, simțind cum i se usucă limba de vinovăție. „O femeie care nu păcălește." Mai că izbucni în râs. Da, observase cât de confortabil se simțeau împreună, chiar la asta se gândise și ea în timpul cinei – dar numai pentru că el nu știa cine era ea și ce urmărea. Simți dintr-odată o strângere de inimă.

Și exact în acea clipă înțelese cât de mult își dorea toate acestea – pe el –, pentru restul vieții ei.

„Oh, nu! Nu, nu, nu!"

Îl *iubea*. Își iubea soțul cu toată inima ei, complet, în mod cert și fără nici o rușine. Oh, nu. Închise ochii pentru o clipă.

– Aș vrea să stai cu mine pentru restul sejurului tău la Veneția, zise el, mângâindu-i palma cu degetul mare. Am suficient spațiu,

și sunt sigur că Winchester ar înțelege. Te vreau aici, lângă mine. În fiecare zi. În fiecare noapte.

O cuprinse panica. I-ar fi plăcut nespus să stea cu el, pentru totdeauna chiar, dacă s-ar fi putut, dar el nu știa ce făcuse ea. Nick avea să o urască pentru asta, și nu ar fi putut suporta să îi vadă afecțiunea otrăvită când urma să afle despre trădarea ei.

Iar acum se îndrăgostise de el, deși își spusese clar că asta nu trebuia să se întâmple.

„Oh, nu."

O privi calm, așteptând în mod clar un răspuns.

Ea luă o gură de vin pentru a-și umezi gura uscată. Singurul mod de a răspunde fără a-i stârni furia sau suspiciunile era să se eschiveze.

– Am... am să mă gândesc la asta, Nick. Va trebui să mă întorc la reședința mea pentru câteva zile, dar vom discuta după aceea.

– Bine, dar nu voi renunța la această idee, Juliet. Te vreau, și de obicei obțin ceea ce doresc.

În mod normal, ar fi răspuns cu o replică provocatoare, dar nu îi veni nimic în minte. Limba ei era împietrită de groază.

– Vino, draga mea. Vreau să îți arăt ceva.

O ajută să se ridice de pe scaun, ținând-o strâns de mână. Încercă să se bucure de senzația oferită de pielea lui caldă și fermă atingând-o pe a ei, și să uite de orice altceva. Era încă acolo, afectuos și dulce, fără a bănui ce făcuse ea.

Urcară în tăcere scările a două etaje, până la o ușă mică de la capătul coridorului. Ușa se deschise și dezvălui încă un rând de trepte.

– Unde duce? întrebă ea.

El o ghidă pe scări, cu ochii sclipitori.

– O să vezi. Urmează-mă!

În capăt, deschise încă o ușă, și Julia simți un curent puternic de aer rece. Tremură când ieși pe acoperiș. Nick își dădu jos haina de pe el, o așeză pe umerii ei și o conduse către laterala clădirii. O ținu aproape, lipindu-și pieptul de spatele ei, brațele lui înconjurând-o cu căldură, iar ea clipi, uimită de priveliștea din fața lor.

În oricare direcție se uita, sclipeau lumini, iar în depărtare se vedeau arcadele înalte ale podului Rialto. Gondolele alunecau

tăcute pe apele negre ale canalelor, lumina de un galben pal a felinarelor reflectându-se în luciul apei. Luminile clădirilor făceau orașul strălucitor.

Era un loc liniștit, iar ea și-l putea imagina pe Nick stând aici în fiecare seară, privind orașul.

– Acesta este locul meu preferat din toată Veneția, șopti el în părul ei.

– Este superb.

– Știu că este cam frig aici afară, dar am vrut să vezi și tu. Este motivul pentru care am cumpărat acest *palazzo*.

– Mă bucur că ai făcut asta. Este foarte frumos.

El o răsuci și îi înălță capul.

– Nici pe de parte cât ești tu de frumoasă, *cara*.

Se aplecă și buzele lui le cuceriră pe ale ei, frecându-se încet de ele, tandru, iar Julia aproape că se topi în brațele lui. Inima ei naivă se umplu de emoție, deși îi porunci să nu facă asta. Era plină de dragoste pentru acest bărbat. Se agăță de el și puse emoție în sărut, spunându-i fără cuvinte ce simțea pentru el. Că ținea la el. Că ultimele șapte zile fuseseră un dar minunat și neașteptat. Și că îi părea rău pentru durerea pe care avea el să o simtă când urma să îi spună secretul ei.

Pentru că înțelesese că trebuia să facă asta, pentru binele amândurora.

Îl sărută de adio.

Nick își dădu seama că fluiera – *fluiera*, Dumnezeule! – în timp ce făcu ultimii pași spre cafeneaua Florian's. Avea de gând să vadă un vechi prieten și să bea o cafea, apoi să treacă pe la reședința lui Juliet pentru a-i face o surpriză.

Îi era dor de ea. Deși nu o mai văzuse de doar două zile, i se părea că trecuseră doi ani. Și nu era vorba doar despre satisfacția fizică. Îi lipsea să se trezească lângă ea. Și felul în care mirosea. Îi lipsea totul, de fapt. La naiba, se smiorcăia după o femeie. Nu crezuse niciodată că avea să i se întâmple tocmai lui, dar acum, că se întâmplase, nu îl deranja. I se părea în regulă ceea ce simțea pentru Juliet.

Deşi ea fusese ciudat de liniştită ultima oară când o văzuse, când plecase de la reşedinţa lui după aventura lor de şapte zile. Nu ştia ce îi cauzase starea de spirit, aşa că se hotărâse să îi facă un cadou-surpriză.

Aflase de la *signor* Marcellino cât de mult îi plăcuse lui Juliet setul cu cameea, cât de visător îi fusese chipul când studiase lucrătura delicată. Nick ştia că îşi dorise setul, dar mândria o împiedicase să accepte un asemenea cadou. Aşa că îl cumpărase şi urma să i-l dea astăzi.

Abia aştepta să îi vadă expresia când avea să deschidă cutia.

Nick intră în cafenea şi se uită după Quint prin mulţime. Îl văzu pe prietenul lui undeva în spate, în mod deloc surprinzător, scriind frenetic într-un carneţel, fără a o băga în seamă pe ospătăriţa atrăgătoare care încerca să îl facă atent.

Nick merse către el.

– Quint. Văd că nu te-ai schimbat.

Nick înclină capul către fata care plecase.

– Colton! La naiba, ce mă bucur să te văd!

Damien Beecham, vicontele Quint, se ridică, şi cei doi se bătură pe spate.

Nick îl studie pe prietenul lui şi ajunse la concluzia că acesta chiar nu se schimbase de la ultima lor întâlnire. Puţin mai înalt decât Nick, Quint avea aspectul lui normal neîngrijit, părul brunet periat pe spate neglijent şi purta haine îngrozitor de neasortate. Însă era deosebit de inteligent şi extrem de loial.

– Cât timp a trecut, trei ani? întrebă Nick luând loc.

– Cam aşa ceva. Am venit să te văd la Paris, cred. Am fost cu acele două femei minunate...

– Ţin minte, replică Nick râzând. Doamne, am iubit Parisul. Deşi şi Veneţia a fost bună cu mine.

Ospătăriţa se întoarse, şi Nick comandă o cafea. Apoi atenţia lui reveni la prietenul său.

– Este şi Winchester aici. Ştiai?

Nick, Quint şi Winchester fuseseră apropiaţi la Eton. Doar prieteniile din copilărie supravieţuiseră scandalului, şi Nick le era recunoscător ambilor pentru că nu îl abandonaseră.

Quint făcu ochii mari.

– Nu. Am fost la Roma în ultima lună. Nu pot decât să îmi imaginez cât de tare vă distraţi.

– Mă tem că nu m-am întâlnit cu el prea mult. De fapt, nu se văzuseră mai deloc în ultimele nouă zile. Unde stai? continuă.

– Nu prea departe de aici. Am ajuns acum două zile. Voiam să vorbesc cu un cărturar din Veneţia despre...

– Sunt sigur că va fi o conversaţie fascinantă. În timpul prieteniei lor de douăzeci de ani, Nick învăţase să îl întrerupă pe prietenul lui înainte ca el să înceapă să vorbească despre chestiuni legate de filosofie, inginerie sau ştiinţe. Şi ce ai mai făcut de când te-am văzut ultima oară? Văd că nu eşti însurat.

– Nu ai auzit? Când Nick clătină din cap, Quint continuă: M-am logodit în primăvara trecută. Fata a fugit cu un grăjdar la Gretna Green cu o săptămână înainte de nuntă. Şi tare bine a făcut. Nu voiam să mă însor nici în ruptul capului.

Privirea îndurerată a lui Quint îl dădu însă de gol. Era clar că fata îi frânsese inima.

– Îmi pare rău, spuse Nick foarte serios.

Quint se uită în altă parte.

– Eh, o să supravieţuiesc. Că tot veni vorba despre mariaje...

Nick gemu, făcându-l pe Quint să râdă.

– Voiam doar să spun că o văd des pe soţia ta în Londra. Habar n-ai ce ratezi, prietene.

– Dacă este minunată măcar pe jumătate faţă de cum zice Winchester că ar fi, mi-e clar că e o minunăţie. Dar asta nu contează.

Quint ridică o mână.

– Ştiu că nu e cazul să mă lansez într-o astfel de conversaţie. Ei bine... cum sunt doamnele în Veneţia?

Nick se gândi la Juliet şi nu îşi putu ascunde un zâmbet. Quint făcu ochii mari.

– Atât de bine, deci? Rânjeşti de-a dreptul. Cine este?

Chiar rânjea. Nick nu se putu abţine.

– De fapt, i-am tot ţinut companie fostei amante a lui Winchester. O persoană pe care o s-o cunoşti. Doamna Juliet Leighton.

Quint înclină capul.

– Cine?

– Doamna Leighton. Cum expresia nedumerită a lui Quint nu se schimbă, Nick dezvoltă subiectul: A avut legături atât

cu Wellington, cât şi cu prinţul – în acelaşi timp. A organizat un dineu şi a servit şampania dintr-o oală de noapte. Are o colecţie de diamante despre care se zvoneşte că ar concura cu bijuteriile regale. Sigur ţi-o aminteşti, nu?

– Îmi pare rău, Colt. Nu am idee despre cine vorbeşti. Fosta amantă a lui Winchester, zici?

– Este din Londra. Juliet Leighton. Trebuie să fi auzit de ea.

Nick se încruntă şi încercă să nu se lase enervat de scăparea prietenului său. Dar zvonurile despre Juliet erau extrem de savuroase. Orice bărbat din Londra mai mare de doisprezece ani, cu sânge în vene, ar fi ştiut numele ei.

– Haide, Quint.

– Nu. Nu am auzit despre ea. Şi, după cum o descrii, pare genul de femeie de care nu aş uita. Poate că te păcăleşte Winchester. Ştii cât de mult îi place să ne facă farse.

Quint îşi bău liniştit cafeaua în timp ce Nick rumegă vorbele lui. Ar face Winchester aşa ceva? Ce ar spera să câştige cu asta? Şi Juliet ar fi trebuit să colaboreze la un astfel de plan. De ce ar dori ei ca... Nu, ideea era ridicolă.

Nick ignoră senzaţia ciudată, şi discuţia lor trecu la alte subiecte. Se scurseră aşa câteva ore, şi Nick îşi dădu seama că este nerăbdător să o vadă pe Juliet.

– Quint, trebuie să plec. Dar vizitează-mă mai târziu şi ieşim în oraş.

Nick plecă, şi Fitz îl întâmpină afară. Valetul se îndepărtă de colţul clădirii când Nick se apropie.

– Vreau să merg acasă la doamna Leighton. Ia gondola şi ne întâlnim acolo, bine?

Fitz încuviinţă.

– Aveţi grijă.

– Este ziua în amiaza mare. Nu mi se va întâmpla nimic. Vreau să merg pe jos ca să îmi limpezesc gândurile.

Se întoarse şi plecă, fără să mai spună nimic, trecând printre soldaţi, vânzători şi vizitatori adunaţi în Piazza San Marco.

Până ajunse la reşedinţa lui Juliet, Nick se convinse că nu avea nici un motiv să fie îngrijorat. Doar nu cunoştea Quint pe absolut toată lumea din Londra – şi în ultima vreme cam fusese plecat în călătorii. Desigur, mai exista şi posibilitatea ca doamna Leighton

să nu fie atât de notorie pe cât o făceau să pară zvonurile. Nick ştia foarte bine cât de puternice erau minciunile şi cât de repede se răspândeau.

Dar rămase totuşi un mic dubiu. Mai fusese dezamăgit, şi Nick ştia că nu trebuia să aibă încredere în nimeni. Încercă să se calmeze prin câteva respiraţii adânci. Nu funcţionă. Nu avea să îi treacă până nu o vedea pe Juliet, să îi pună aceste întrebări chiar el: „Cine eşti?", „Tu şi Winchester v-aţi bătut joc de mine?"

Bătu la uşă, mutându-şi greutatea de pe un picior pe celălalt în timp ce aşteptă în după-amiaza răcoroasă. Mai bătu o dată. Unde naiba erau toţi?

Nick apucă mânerul, şi uşa se deschise. Intră pe hol.

– Juliet? Winchester? E cineva acasă?

Nu apăru nimeni, aşa că urcă scările. Era întuneric peste tot. Nu erau lămpi sau lumânări aprinse, geamurile erau închise, şi i se strânse stomacul de frică.

– Juliet? strigă.

Nick află răspunsul urcând încă un etaj în fugă.

În prima cameră erau sertare deschise, toate descurajator de goale, de parcă rezidenţii plecaseră în grabă.

– La naiba! urlă, fugind din cameră în cameră, dar fiecare arăta la fel.

Se împletici către primul etaj, şocat. Plecase? Fără să îi spună nimic?

Adevărul nu mai putea fi negat. Fusese păcălit. Din ce alt motiv ar fi fugit fără să îi spună? Doamne, nici nu era de mirare că Quint nu auzise de ea.

Nick merse clătinat către sufragerie, sperând să găsească vreun semn de viaţă, vreo dovadă că nu îl părăsise cu adevărat. Dar nu era nici una. Mobila stătea tăcută, iar rezidenţii vii dispăruseră.

Îi atrase atenţia un bilet de pe şemineu. Îi era adresat lui. Îi sări inima în piept. Poate era de la Juliet şi explica plecarea ei în grabă. Nick se năpusti asupra lui şi îl deschise, aşteptându-se să citească despre vreun eveniment neprevăzut care o forţase să plece din Veneţia.

Însă nu era de la Juliet. Biletul era de la Winchester. Şi cuvintele îi făcură lui Nick sângele să îngheţe în vene.

*

Colt,

Dacă citeşti aceste rânduri, atunci ştii deja că am plecat.

Ţi-am spus cândva că, dacă ai să continui să îţi eviţi soţia, ai să regreţi, prietene. Mă tem că a venit ziua aceea.

Doamna Juliet Leighton nu a existat niciodată. A fost creaţia imaginaţiei unei femei duse la disperare. A unei femei ajunse pe culmile deznădejdii, care a fost convinsă că nu are nici o altă şansă decât să inventeze un personaj legendar pentru a atrage atenţia soţului ei. Atenţia ta.

Da, Juliet Leighton este de fapt Julia Seaton, ducesa de Colton.

Ştiu că s-ar putea să nu mă ierţi niciodată pentru ce am făcut. Sper doar să ajungi să înţelegi de ce am avut compasiune pentru femeia pe care tu ai abandonat-o vreme de opt ani. Şi mă gândesc la ce este mai bine pentru tine.

Ne întoarcem la Londra. Nu ştiu ce s-a întâmplat între tine şi Julia în ultimele zile, dar este disperată să plece din Veneţia. Nu am altă posibilitate decât să le însoţesc pe ea şi pe mătuşa ei înapoi acasă.

Nu ştiu când te voi revedea, Colt, dar îmi doresc foarte mult să rămânem prieteni. Sper că vei înţelege într-o zi.

Cu drag,

Simon

Nick se împletici către un scaun, şocat. Îşi auzi sângele cum îi fugea prin vene. Camera începu să se învârtă, aşa că se ţinu de mânerele scaunului pentru a nu-şi pierde echilibrul.

Fir-ar să fie, era adevărat?

Juliet era... soţia lui?

Strânse biletul în mână, şi şocul se transformă în furie. Muşchii i se încleştară şi abia mai putu să vadă prin vălul de mânie. Fusese păcălit. De către *soţia* lui. Stătuse acolo, zâmbindu-i, râzând de el, culcându-se cu el... ştiind în tot acest timp că îl mintea.

Târfa!

Totul fusese un joc. Zvonurile, flirtul, săruturile. Voise doar să fugă după ea, să îi cadă la picioare. Şi el căzuse, idiot blestemat ce era! Era o răzbunare pentru că o ignorase timp de opt ani. Doamne,

şi ce lucruri îi *spusese!* Nick îi arătase părţi ale lui pe care nu le împărtăşise niciodată, cu nimeni.

Iar ea şi Winchester îşi băteau joc de el în tot acest timp.

Durerea aproape că îl doborî. Nick nu se simţise niciodată trădat în asemenea hal. Nici măcar când fratele lui nu îl crezuse sau când familia lui îi întorsese spatele. Nu, asta era de o sută de ori mai rău. Înghiţi fierea ce îi urca pe gât şi băgă biletul în buzunar.

Nick ieşi grăbit şi merse la gondola lui, cizmele lui bubuind la contactul cu pământul. Îşi simţea pieptul gol şi îngheţat. Lipsit de orice sentiment sau emoţie. Fitz stătea impasibil pe doc, aşteptându-l.

– Acasă, lătră Nick şi sări în barcă.

Se aşeză pe băncuţă şi îşi sprijini capul în mâini. În timp ce parcurseră scurta distanţă către reşedinţa lui Nick, îi trecură prin minte fiecare moment petrecut cu ea, fiecare zâmbet mincinos, fiecare geamăt fals. Ea şi Winchester erau amanţi? Winchester negase că ar avea sentimente pentru ducesă, dar ce bărbat ar fi făcut asemenea eforturi să ajute o femeie la care nu ţinea?

Nick jură că ambii aveau să regrete că îşi bătuseră joc de el – indiferent de ceea ce avea de făcut sau de unde trebuia să meargă.

Nick sări din gondolă când aceasta se opri la doc, şi mâna lui se atinse de o umflătură a buzunarului pardesiului său. Îşi aminti brusc de cadoul pe care i-l cumpărase lui Juliet – de fapt, *soţiei lui.* Setul unic cu camee. Era simplu şi elegant, exact aşa cum crezuse cândva că era şi Juliet. Scoase cutia şi o ţinu în mâinile tremurânde. Propria prostie îl lua în derâdere.

„Dar soţia ta?" întrebase ea. „Nu eşti curios în privinţa ei?"

Nick urlă sfâşietor şi azvârli cutia cât de departe putu în apele canalului.

– Ce este, Colton? Ce s-a întâmplat? întrebă Quint din prag.

Era încă devreme, deşi seară, iar Nick încerca să îşi încheie cât mai rapid toate afacerile în Veneţia. Îşi aminti că îi spusese lui Quint să treacă pe la el în seara aceasta. Compania era ultimul lucru de care avea nevoie, dar îşi dădu seama că era incapabil să îi ceară prietenului său să plece.

Quint se aşeză pe un scaun în faţa biroului lui Nick.

– Îmi dau seama că eşti nervos. Ce s-a întâmplat?

Nu avea motive să ascundă adevărul de Quint. Toată Londra avea să râdă de Nick curând, bucurându-se de umilirea Ducelui Depravat. Nick nu se încredea în propria voce, aşa că aruncă biletul de la Winchester în direcţia lui Quint, apoi reveni la ce scria.

Trecu ceva timp. În timp ce Quint citi scrisoarea, în cameră se aşternu o linişte de mormânt. Când termină, împături scrisoarea şi o puse pe birou.

– Foarte frumoasă, nu?

Nick ridică brusc capul, mijind ochii la Quint.

– Da, pentru o târfă. Destul de frumoasă.

Se concentră din nou asupra scrisorii, abia văzând cuvintele de pe hârtie.

– Ei, hai, Colton. Deci te-ai culcat cu soţia ta. Şi se pare că ţi-a plăcut, dacă mă iau după comentariile tale de la cafenea de mai devreme. Măcar poţi bifa „să îmi consum căsătoria" pe lista lucrurilor pe care îţi doreai să le realizezi în viaţă, chiar dacă nimănui nu îi place să fie păcălit.

– Asta era pe lista lucrurilor pe care să nu le fac vreodată! replică Nick. Iar femeia cu care m-am culcat nu era vreo virgină, Quint. Era experimentată în artele destrăbălării. Deci cu cine a câştigat această experienţă? Cu Winchester?

Îşi dădu seama că ţipa, aşa că se forţă să se calmeze. Quint se încruntă.

– Ei, asta pare improbabil. Dar te-ai spălat pe mâini de ea imediat după ceremonie. Nu poţi învinui fata că vrea să fie iubită.

– Iisuse, Quint! Acum nu e momentul pentru logică! Nick îşi trecu o mână peste faţă. Bine, dacă este adevărat ceea ce spui tu, atunci de ce să vină după mine? Ar putea avea orice bărbat din Londra. De ce să inventeze această poveste fantasmagorică, a unei curtezane căreia nu îi rezistă nici un bărbat, şi apoi să mă seducă?

– Aş specula, dar poate nu ai luat în calcul cel mai evident motiv.

Nick nu putea bănui care anume, în afară de a-l umili şi de a se răzbuna.

– Şi care ar fi acela?

– Poate că un alt bărbat şi-a plantat sămânţa în soţia ta şi vrea să te convingă că este copilul tău.

I se tăie răsuflarea şi îl cuprinse un nou val de furie, uscându-i gâtul. Nici nu îi trecuse prin minte asta.

„A unei femei duse la disperare. A unei femei ajunse pe culmile deznădejdii" spusese Winchester în scrisoarea lui.

Şi dintr-odată totul căpătă sens. Personajul fictiv, faptul că pusese ochii pe el, cooperarea lui Winchester... Femeia voia să treacă bastardul unui alt bărbat drept copilul lui Nick.

Naiba s-o ia!

– Stai puţin, zise Nick brusc. Burta ei nu dădea semne de rotunjire. În ce lună începe să se vadă burta la femei?

Quint ridică din umeri.

– Habar n-am. Auzisem că ea şi Wyndham erau apropiaţi într-un timp. Dar îţi pasă, chiar dacă va face copilul altui bărbat? Aş fi crezut că te-ai simţi uşurat, ţinând cont că tu nu ai oricum de gând să îi oferi un copil.

Nick îşi masă fruntea. Poate că simţea asta înainte de a o cunoaşte. Înainte de a o avea în braţe. Aproape că înnebunea de gelozie la gândul că ar fi avut-o un alt bărbat, că s-ar fi pierdut un altul în corpul ei...

– Nu mă simt uşurat, replică înainte de a reveni asupra hârtiilor lui. Mai ai ceva de spus, Quint?

Îl auzi pe Quint oftând.

– Te cunosc suficient de bine cât să îmi dau seama că nu vei lăsa asta baltă. Ce ai de gând să faci?

Nick se uită la ceea ce scrisese.

– Am să îi fac să regrete asta, desigur. Plec la Londra cât de repede pot.

Quint oftă mai adânc de data aceasta.

– Ei bine, atunci ar trebui să vin cu tine.

Julia se ţinu de marginile bărcii, ridicându-se din laterala unde tocmai îşi vărsase conţinutul stomacului în Canalul Mânecii. Din nou. Doamne, nu îi fusese atât de greaţă niciodată în viaţa ei.

Călătoria de patru săptămâni din Veneţia fusese cumplită. Nu îi venise menstruaţia luna aceasta, pe lângă faptul că se simţea vinovată că îl părăsise pe Nick atât de brusc. Julia chiar îşi atinsese scopul. Era însărcinată.

Își apăsă mâna pe stomac, unde acum creștea o mică viață. Deși o parte din ea era ușurată că planul ei funcționase, altă parte, mai mare, suferea după tatăl pe care copilul ei nu avea să îl cunoască niciodată și după soțul pe care Julia nu avea să îl aibă niciodată. Suferea după Nick.

Dar Julia nu avea timp pentru regrete. Ce s-a întâmplat... s-a întâmplat, cum ar spune mătușa Theo. Julia trebuia să depășească momentul și să aibă grijă de copilul pe care îl purta în pântece.

Avea de gând să îi scrie, odată ce ajungea în Londra. Avea să își ceară scuze că plecase atât de brusc din Veneția și să îi spună cine era de fapt. Chiar dacă avea să o urască, putea să îi explice motivele din spatele acțiunilor ei. Poate avea să o ierte, cândva.

Doamne, ce dor îi era de el! În acea ultimă noapte împreună, făcuseră dragoste într-un mod exploziv. Coborâseră de pe acoperiș, simțindu-se înfometați unul de celălalt, și abia reușiseră să ajungă în camera lui înainte de a-și da jos hainele. După aceea, o ținuse în brațe atât de strâns, și în privirea lui apăruse ceva ce nu mai existase până atunci. Julia era aproape sigură că ținea la ea.

Poate chiar ajunsese să simtă ceea ce simțea și ea.

De aceea plecase din Veneția, pentru a pune punct planului ei înainte să-și rănească propriile sentimente – sau pe ale lui.

– Te simți mai bine? o întrebă mătușa Theo, care apăruse lângă ea, cu chipul de heruvim marcat acum de îngrijorare.

– Da, răspunse Julia mergând încet spre un scaun de pe punte.

Se așeză și închise ochii, complet epuizată. Vântul rece reuși să contracareze efectul valurilor agitate, și stomacul ei se calmă. Se cuibări în mantaua căptușită cu blană de hermină și își vârî mâinile în manșonul asortat.

– Sunt îngrijorată, zise Theo și se așeză pe scaunul de lângă Julia. Nu te-am mai văzut într-o stare atât de rea.

– Este doar *mal de mer*. Când ajungem în Dover, o să îmi revin.

– Nu la asta mă refer. Mă refeream la soțul tău. Ești îndrăgostită de el.

Pe Julia o podidiră lacrimile, și se mușcă de buză, încercând să le împiedice să i se prelingă pe față. Nu îi răspunse lui Theo, dar tăcerea ei era grăitoare.

– Of, draga mea. Theo bagă mână în manșon pentru a o lua de mână pe nepoata ei. Ai fost atât de nefericită în timpul călătoriei,

și am bănuit de ce. Îmi pare rău. Este dureros să iubești un bărbat care nu simte la fel pentru tine.

– Tocmai asta este problema. Cred că ajunsese să aibă sentimente pentru mine – adică pentru doamna Leighton. Poate chiar o iubea. Și faptul că l-am rănit în acest fel... Nu am mai putut continua. De aceea a trebuit să plecăm. Julia inspiră cu greu. Nu m-am așteptat ca lucrurile să meargă atât de departe. Nu m-am așteptat să îl iubesc.

Theo oftă.

– Inima iubește pe cine vrea ea. Ne dorim să o putem controla, dar nu avem cum. Stătură tăcute câteva minute. Deci ai de gând să îi spui? întrebă Theo.

Julia încuviință.

– Imediat ce ajungem la Londra. Îi datorez măcar atât.

– Și îi vei spune și despre copil?

Julia își întoarse capul spre mătușa ei.

– Știai?

– Desigur! Or fi ochii mai încețoșați în unele seri, dar totuși îi am. Ești fericită că vei avea copilul?

Îi zâmbi emoționată mătușii ei.

– Sunt. Voi avea mereu o parte din Nick și, chiar dacă nu îl voi mai vedea niciodată, voi avea o fiică sau un fiu care a rezultat din minunata noastră săptămână petrecută împreună.

O strânse de mână pe mătușa ei.

– Theo, mă vei ajuta să cresc copilul?

– Sigur că da! exclamă femeia. Of, draga mea, aș fi onorată.

– Ai fi onorată să faci ce anume? întrebă Simon, pălăria trasă pe ochi și un pardesiu greu de lână protejându-l de briza puternică.

– Theo, spuse Julia. Ne lași pe mine și pe Simon singuri o clipă?

Mătușa ei încuviință și se ridică.

– Te rog să vii jos și să te odihnești când terminați.

– Așa am să fac, promise Julia înainte ca mătușa ei să plece. Ia loc, te rog, Simon.

Simon o privi îngrijorat, dar se așeză.

– Încă îți este rău?

– Da, dar nu asta vreau să îți spun. Inspiră adânc. Sunt însărcinată. Cu copilul lui Colton.

El zâmbi.

– Atunci, este cazul să te felicit. Mă bucur pentru tine.

– Da? Am presupus că vei fi supărat. Colton ți-e prieten, până la urmă. Și cred că știai că nu își dorește copii.

– Nu sunt supărat, Julia. Mă bucur că ai obținut ceea ce doreai. Și cine știe? Poate totul se va termina mai bine decât ne așteptăm toți.

– Ce anume vrei să spui cu asta?

El ridică din umeri și se întoarse să se uite la apă.

– Am de gând să îi scriu lui Colton imediat ce ajungem în Londra, îl anunță după un timp.

– Am presupus asta. Simon își întinse picioarele. Sunt curios cum va răspunde.

Stomacul Julie se strânse. Avea să îi răspundă? Din punctul ei de vedere, părea improbabil. Nick urma să fie furios. Dar ea avea nevoie ca el să recunoască acel copil ca fiind al lui.

– Câte zile crezi că mai durează până ajungem în Dover? întrebă ea.

– Două. De ce?

– Pentru că nu știu dacă mai rezist atât de mult.

Julia sări de pe scaun și se grăbi către marginea bărcii, unde vomită din nou.

Capitolul 8

Ai grijă să fii dulce și receptivă, evitând pe cât posibil certurile. Un iubit nervos și răzbunător nu îți poate provoca decât încurcături.

Domnișoara Pearl Kelly către ducesa de Colton

Putea sta în picioare toată seara fără să vomite pe podea?

Asta gândea Julia stând într-un capăt al sălii de bal Collingswood. Căldura și mulțimea îi făcuseră greață, așa că se oprise lângă

ușa terasei, pentru a o ține întredeschisă. Aerul rece de februarie o ajutase să își liniștească stomacul.

Până acum, sarcina nu fusese așa cum își imaginase ea că ar fi pe când era mai tânără. Își petrecea mult mai mult timp golindu-și stomacul decât mâncând.

– Jules!

Julia se întoarse și își văzu cea mai bună prietenă, pe Lady Sophia, apropiindu-se.

– Oh, Sophie, zise Julia după ce se îmbrățișară. Am auzit că ai ajuns în oraș. Am vrut să te vizitez ieri, dar am fost cam obosită după călătorie.

De fapt, Julia era epuizată. Evitase să participe la majoritatea evenimentelor sociale de când se întorsese, cu trei săptămâni în urmă, și nu ar fi venit nici în seara aceasta dacă nu ar fi insistat mătușa Theo.

Dar se bucură mult să o vadă pe Sophie. Prietena ei era plină de viață, pregătită pentru orice și, drept urmare, o companie extrem de amuzantă. O brunetă superbă cu ochi mari, căprui, Lady Sophia era singura fiică a unui marchiz influent și jurase să nu se mărite niciodată. Julia o invidia.

– Și cum a fost la Paris? întrebă Sophie. Abia aștept să îmi povestești tot. Pun pariu că ai cumpărat tot felul de lucruri minunate cât ai stat acolo. Sunt atât de invidioasă! Ai văzut-o pe Lady Morgan? A fost și ea la Paris. Of, povestește-mi!

Uneori era greu să apuci să spui un cuvânt în timp ce conversai cu Sophie.

– Am multe să îți spun, răspunse Julia, știind că trebuia să îi dezvăluie adevărul prietenei sale despre Veneția. Dar nu este locul potrivit aici. Vin pe la tine mâine.

– Ai face bine să vii! Privirea ei căzu pe șalul negru al Juliei. Condoleanțele mele pentru soacra ta. Am crezut că acritura va trăi veșnic, dar...

Sophie ridică din umeri. Julia crezuse la fel. Cu toate că moartea ducesei văduve fusese un șoc – căzuse pe scări și își rupsese gâtul –, nu era motiv de mare supărare.

– Mulțumesc. Refuz să mă îmbrac în doliu complet după ea, dar Theo nu m-a lăsat să ies din casă fără un șal negru. Accidentul

a fost o surpriză. Părea destul de în formă ultima oară când am văzut-o eu.

– Crezi că se va întoarce Colt, acum, că ea a murit?

Julia privi în altă parte.

– Nu, nu cred. Îndrăznesc să spun că nimic nu l-ar târî pe Colton înapoi în Anglia.

– Păcat. Mereu am vrut să îl văd pe Ducele Depravat. O vei da afară pe Lady Lambert de la reşedinţa Seaton? Sophie păru de-a dreptul încântată de idee. Ştiu că ea şi ducesa văduvă erau apropiate, dar de ce să aibă la dispoziţie soţia fratelui lui Colton imensa moşie? A fost măritată cu fratele lui Colton mai puţin de un an înainte ca acesta să moară. Ar trebui să fie proprietatea ta.

– Sinceră să fiu, nici nu mă gândisem la asta. Nu ştiu dacă am dreptul să o dau afară. Şi, chiar dacă l-aş avea, de ce să o fac? Nu doresc să trăiesc acolo.

Julia îşi dădu seama că i s-ar uşura unele dintre problemele financiare dacă s-ar muta la Norfolk. Se hotărî să discute cu Theo în această seară.

– Ah! Dacă tot vorbim despre probleme ducale, se apropie Lord Templeton. Te aştept mâine, Jules.

Sophie o strânse de mână pe Julia înainte de a dispărea în mulţime. Julia trase adânc aer rece în piept, căci avea nevoie. Deşi, dacă stătea să se gândească, ideea de a vomita pe Templeton era chiar atractivă. Măcar ar scăpa de el, nu?

– Excelenţă, o salută Templeton.

Probabil încerca să zâmbească, dar efortul îi făcu faţa să semene cu un şobolan mic care suferea cumplit. Îi oferi reverenţa de rigoare în timp ce el se aplecă asupra mâinii ei. Până şi acel scurt contact fizic o îngreţoşă.

– Îmi cer scuze că nu v-am primit în vizită de când m-am întors, milord. Încă încercăm să ne revenim. Sunt sigură că înţelegeţi.

În ultimele două săptămâni, Templeton îşi anunţase de multe ori intenţia de a o vedea, dar Julia lăsase instrucţiuni stricte servitorilor să nu îi permită să intre în casă. Ştia că voia să discute despre biletul scris în grabă înainte de a pleca la Veneţia. Dar Julia avea nevoie de un răspuns din partea lui Colton, recunoscând copilul purtat de ea ca fiind al lui, înainte de a-i spune lui Templeton şi restului societăţii că era însărcinată.

– Da, sigur, draga mea. Totuşi, vreau să discut cu tine cât mai curând posibil. Sunt curios în legătură cu conţinutul acelui bilet de la tine.

„Sunt sigură că eşti", gândi ea. Doamne, cât îşi dorea ca soţul ei să se întoarcă şi să îl calce în picioare pe Templeton, care nu avea nici o şansă în faţa lui Nick.

Simţi o strângere de inimă. Îi era cumplit de dor de el. Viaţa era nedreaptă. De ce trebuise să se îndrăgostească de singura persoană pe care nu o putea avea niciodată?

Apoi stomacul Juliei se revoltă. Îşi înfipse unghiile în palmă, încercând să amâne golirea conţinutului stomacului pe podeaua sălii de bal.

– Am să vă dau de ştire când primesc vizite, milord. Vă rog să mă scuzaţi, zise ea, gonindu-l.

Gura lui Templeton se strânse, dar nu se opuse. Făcu o plecăciune, se întoarse şi dispăru în mulţime.

Imediat ce plecă, Julia se grăbi către uşile terasei şi ieşi.

Noaptea devenise foarte rece, dar ea nici nu observă. Merse către margine şi îşi sprijini mâinile pe balustradă, inspirând adânc şi închizând ochii. Dacă stătea liniştită şi calmă pentru o clipă, uneori nevoia de a vomita îi trecea.

Auzi sunetul unor tălpi alunecând pe piatra din colţul întunecos din dreapta. Julia se întoarse, surprinsă că un alt oaspete s-ar aventura în aerul răcoros. Apoi, în lumina unei ţigarete, văzu un chip pe care nu se aşteptase să îl mai vadă vreodată.

– Îmi plăceai mult mai mult roşcată, Excelenţă.

Julia suspină, apoi vomită pe cizmele ducelui de Colton.

Profund oripilată, simţi cum o ia ameţeala. Îi spusese „Excelenţă"? Încercă să îşi revină, dând din mână, disperată să se agaţe de balustradă.

– Nu mă aşteptam să mă întâmpini chiar aşa, spuse Nick înainte ca mâinile lui puternice să o prindă şi să o ducă spre grădină.

Julia abia putea să respire. Ameţise. Era Nick. Se întorsese. Dar... de ce? Nu ar fi avut cum să primească scrisoarea ei şi să călătorească spre Anglia în timp atât de scurt. Ceea ce însemnă că încă nu primise scrisoarea ei şi nu avea idee despre copil.

Se încruntă. Se întorsese pentru ea?

Dar i se adresase cu „Excelență", deci îi aflase identitatea. Oh, Doamne! Cum? În ea se dădu o luptă între ruşinea pentru ceea ce făcuse şi teama față de reacția lui. Ce avea de gând?

– Colton, pune-mă jos. Nu ştiu unde crezi că mă duci, dar...

Strânsoarea lui se înteți.

– Dacă aş fi în locul tău, nu aş face scandal, soție, mârâi el pe un ton total necunoscut ei.

Tăios şi aprig, precum vârful unei florete. Un tremur îi străbătu corpul.

Trecură de o poartă şi ajunseră într-un loc pustiu. Colton fluieră, tare şi ascuțit, şi în câteva clipe se apropie o trăsură, în care se aflau Fitz şi un vizitiu.

– Ia-o înăuntru, zise Nick şi o puse pe Julia în brațele servitorului său enorm.

Fitz o aşeză pe Julia pe banca trăsurii lui Nick fără nici un efort. Ea se gândi să fugă pe cealaltă uşă, dar ştiu că nu ar ajunge departe în condiția în care se afla.

Nick îşi scoase cizmele, lângă trăsură. Apoi îşi dădu jos ciorapii şi îi aruncă pe pământ.

– Lasă-i, îl auzi spunându-i lui Fitz. Haide să o ducem acasă pe ducesă, ce zici? Nu se simte bine.

Se sui în trăsură, desculț. Îi putea vedea furia chiar şi în lumina slabă. Avea maxilarul încleştat, postura țeapănă, ochii cenuşii înnorați, reci şi duri. Emana furie în valuri. Acesta nu era bărbatul care flirtase cu ea şi o provocase în Veneția. I se mai frânse inima puțin şi pieptul i se umplu de o amărăciune nouă.

Înghiți în sec.

– Îmi cer scuze că ți-am stricat cizmele, şopti.

El ridică dintr-o sprânceană, sardonic.

– Având în vedere tot ce ai făcut, pare destul de potrivit, nu?

Ea simți nevoia să se explice, să îl facă să înțeleagă. Să îl facă mai puțin nervos. Până la urmă, dacă el nu ar fi abandonat-o vreme de opt ani, ea nu ar fi trebuit să recurgă la astfel de păcăleli.

– Nick, eu...

El bătu de două ori în plafon, şi trăsura porni.

– Încă nu ți-am dat voie să îmi foloseşti prenumele, *soție*. Mi te poți adresa cu „Excelență" sau „Colton".

Julia se zbârli. Intenția ei de a avea o discuție amiabilă dispăru.

– Bine, Excelență. Ce cauți aic? De ce ai venit în Anglia după toți aceşti ani?

– Nu poți să ghiceşti?

– Nu, nu pot.

Zâmbetul lui era de-a dreptul malefic.

– Păi, pentru răzbunare, desigur.

Julia simți din nou un gust amar. Probabil i se citi starea pe chip, pentru că Nick strigă „Opreşte!" şi deschise uşa trăsurii. Ea se lăsă pe podea şi scoase capul în afară pentru a vomita din nou.

O batistă apăru lângă urechea ei, şi o luă pentru a se şterge la gură.

– Mulțumesc, bombăni.

După un minut sau două, stomacul ei se linişti, şi Julia se simți mai bine. Inspiră din nou adânc şi se întoarse la locul ei.

– Văd că îți priește să porți copilul, observă el sadic.

Juliei îi stătu inima.

– Ce-ai spus?

– Copilul. Sarcina. Văd că îți priește. Îşi încrucişă mâinile în dreptul pieptului. Sau nu trebuia să ştiu asta?

– Colton, este evident că eşti furios pe mine. Dar ar trebui să ştii că ți-am trimis o scrisoare care explica totul imediat ce am ajuns înapoi la Londra.

– În loc să îmi explici față în față, desigur. Se aplecă, privirea lui fiind dură şi neclintită. Doamnă, dacă te-ai gândit că poți să mă faci de râs şi apoi să te întorci acasă să te feliciți, crezând că ai obținut ce ți-ai dorit, te-ai înşelat.

– Să te fac de râs? Rămase cu gura căscată. Asta crezi?

– M-ai vrut, nevastă. Suficient de mult chiar încât să minți, să înşeli şi să furi pentru a-ți atinge scopul. Ei bine, acum mă ai. Cât timp va dura oare până am să te fac să regreți cu adevărat? Şi, să nu ai nici o îndoială, vei regreta.

Nick nu auzise niciodată atâta liniște în salonul principal de la White.

Trecuseră opt ani de când vizitase legendarul club de gentlemeni de pe St. James, dar aici nu se schimba nimic niciodată. Bărbații din spuma societății căutau refugiu între aceşti pereți, fugind în mod special de soțiile lor. Putea înțelege foarte bine aspectul acum, din păcate.

Toate conversațiile se opriră când apăru ducele de Colton. Toate capetele se întoarseră spre el. Până şi servitorii se holbau, curioşi de ce se făcuse brusc liniște.

Dar acum nu putea pierde timpul cu toate astea, căci avea un lucru foarte important de făcut.

În timp ce Nick merse spre mesele de jocuri de noroc din spate, unde i se spusese că avea să dea peste ceea ce căuta, începură să se ridice şoapte în spatele lui.

Nick îl văzu imediat. Simon Barrett, contele de Winchester, era aşezat la o masă, cu capul cu păr blond plecat în timp ce îşi număra banii, fără a băga de seamă că salonul se cufundase în tăcere în jurul lui.

Nick merse până ajunse lângă Winchester. Simon ridică privirea, părând surprins preț de o fracțiune de secundă înainte ca Nick să îl lovească direct în față. Forța loviturii îl puse pe Winchester la pământ. Nu încercă să se ridice, ci doar îşi duse o mână la obrazul lovit.

– La dracu', Colton! Ştiu că meritam asta, dar data viitoare anunță-mă şi pe mine înainte. Iisuse!

– Nu va exista o dată viitoare, Winchester, urlă Nick. Eşti un nimic pentru mine. Nici prieten, nici dușman. Nimic. Ai ales-o pe ea în defavoarea mea, şi nu te voi ierta niciodată pentru asta.

Se ridică exact când Quint se grăbea să intre şi se opri brusc.

– Fir-ar să fie, bombăni Quint văzându-l pe Winchester pe jos. Eram în sala de mese. Am sperat că pot ajunge la timp.

Nick se întoarse spre ceilalți bărbați din sală, aranjându-şi manşetele.

– Îmi cer scuze că v-am întrerupt jocul, domnilor.

Se întoarse şi plecă.

– Te poți ridica? întrebă Quint.

– Da, bombăni Simon şi se întoarse pe o parte.

La naiba, ce-l durea fața. Se aşeză în patru labe, apoi se ridică.

– Nemernicul m-a luat prin surprindere.

Quint îl bătu pe umăr.

– Haide! Să bem ceva.

Cei doi merseră către uşă, unde găsiră două scaune libere lângă şemineu. Comandară repede coniac. Quint ceru servitorului să ude o cârpă, să o lase afară timp de zece minute şi apoi să le-o aducă la masă.

– Pentru ce? întrebă Simon când plecă servitorul.

– Pentru fața ta. Cârpa rece va diminua durerea.

Simon îşi atinse uşor obrazul rănit şi suspină.

– A trecut ceva timp, dar loviturile lui Colton par să fi devenit mai puternice cu trecerea timpului.

– Un bărbat este capabil de multă forță când este provocat. Ceea ce duce la întrebarea... De ce ai ajutat-o? Cred că trădarea ta l-a durut mai tare pe Colton decât cea a soției lui.

Simon oftă.

– Îi sunt dator. Cândva, m-a oprit din a face un lucru foarte idiot.

– Ce anume? întrebă Quint când Simon nu mai zise nimic.

– Este atât de umilitor, încât nici nu am să spun. Dar Julia mi-a fost o prietenă de nădejde. Şi, deşi mi-a fost şi Colton prieten bun, felul în care s-a purtat cu ea este îngrozitor. Aşa că mi-a cerut ajutorul şi...

Ridică din umeri. Coniacul veni, şi Simon luă o gură mare şi lungă din el, sperând să amorțească durerea loviturii lui Colton.

– Crede că o iubeşti, explică Quint. Eu i-am spus că nu este aşa. Nu o iubeşti, nu?

Simon mai că îşi dădu ochii peste cap. Nu îl asigurase deja pe Colton că nu avea sentimente pentru ducesă?

– Nu o iubesc, deşi au fost zile când mi-am dorit să fiu în locul lui Colton. Este deşteaptă, amuzantă şi curajoasă. Dacă există calități mai de invidiat la o soție, atunci eu nu le cunosc.

– Ei bine, mă îndoiesc că îi va trece prea curând. Nu l-am văzut niciodată atât de furios. Abia dacă a spus două cuvinte în timpul călătoriei dinspre Veneția.

– Da, dar s-a îndrăgostit de ea, Quint. Am văzut cu ochii mei. Colton și Julia s-au îndrăgostit la Veneția. Erau nebuni unul după celălalt, până când ea s-a lăsat copleșită de vinovăție. Nu a vrut să îl rănească, așa că a plecat. Și nu va trece mult timp până își vor da seama că sunt perfecți unul pentru celălalt.

– Chiar crezi asta? replică încruntat Quint. Eu nu cred că el va putea să o ierte vreodată.

– Nu va avea de ales. Și va veni ziua când îmi va mulțumi că am dus-o la Veneția.

„Și, să nu ai vreo îndoială, vei regreta."

Ultimele cuvinte spuse de soțul ei o bântuiau pe Julia a doua zi dimineața. Meg coborâse să aducă biscuiți și ciocolată în timp ce Julia, suferindă și cu grețuri, așteptă în pat.

Ce avea de gând Colton? Voia să se răzbune. Dar cum?

Fusese naivă să creadă că planul ei nu urma să aibă urmări. O ura. Iubitul afectuos și liniștit din Veneția fusese înlocuit de un bărbat dur și furios, hotărât să o facă nefericită. Simți cum i se strânge inima în piept. Tot îl iubea, oricât și-ar fi dorit să nu fie așa. Faptul că o disprețuia o sfâșia.

Copilul lor nu era o greșeală, în ciuda durerii pe care o provocase ea. În ea creștea o nouă viață, una prețioasă, și Julia nu avea să regrete niciodată copilul.

Știuse că Nick avea să fie furios să-i descopere identitatea. Dar intensitatea urii lui de seara trecută o surprinsese. O acuzase că îl făcuse de râs.

Doamne, chiar credea asta? Ușa se deschise larg, și apăru forma generoasă a mătușii Theo.

– Vuiește orașul! Tot orașul, îți spun! Tocmai am fost la piața de flori, și toată lumea m-a oprit să mă întrebe.

Pe Julia o cuprinse teama și se ridică. Fusese atât de sigură că nu o văzuse nimeni cu Nick.

– Despre ce vuiește orașul?

– S-a întors soțul tău. Aici, la Londra. Theo flutură din mâini cu disperare. L-a lovit pe Lord Winchester în mijlocul clubului White aseară. Toată lumea vorbește despre asta.

Nick îl lovise pe Simon? Asta nu avea nici un sens. Doar dacă... era probabil furios pe Simon pentru că o ajutase. Julia se lăsă înapoi pe pat.

– Of, e numai vina mea, mătușă Theo! Toată încurcătura asta. Cum de am putut să cred că e o idee bună să îl găsesc pe Colton?

Theo se așeză pe marginea patului.

– Winchester nu este prost. Știa ce riscuri își asuma când a fost de acord să te ajute. Și cred că este capabil să se apere în fața lui Colton. Eu mă tem pentru tine. Pentru ce va face Colton dacă te găsește.

– M-a găsit deja.

– Da? Când?

– Aseară, la balul Collingswood. Am ieșit pe terasă să iau aer, și Colton mă aștepta afară.

– Te-a recunoscut? întrebă Theo. Când Julia încuviință, întrebă: Ei bine, și ce s-a întâmplat?

– Am vomitat pe el.

Theo explodă în râs, lung și tare, apoi se șterse la ochi de lacrimi.

– Of, draga mea. Este cea mai bună veste pe care am auzit-o toată ziua.

– A fost cumplit de jenant, recunoscu Julia. Este atât de furios, Theo. Mă urăște. L-am întrebat de ce s-a întors la Londra și mi-a spus că pentru a se răzbuna. Ideea mă îngrozește. Ce are de gând să facă?

– Mă întreb de unde a știut cine ești.

Julia se încruntă.

– Nu știu. Nu m-am gândit să întreb, atât de surprinsă am fost. Poate de la un servitor al nostru din Veneția?

Theo flutură din mână.

– Nu, nici unul nu știa identitatea ta reală și am fost prudente de față cu ei. Poate că părul și machiajul nu te-au deghizat pe cât de mult speram noi. Și atunci poate Colton te-a văzut la bal și ți-a recunoscut chipul.

– Poate, zise Julia.

Părea greu de crezut, dar ce altă explicație putea exista?

– Știe că sunt gravidă.

– Şi ce a spus despre faptul că îi porţi copilul?

– Nimic, în afară de o remarcă batjocoritoare că îmi priește sarcina, după ce am vomitat în trăsură.

– Credeam că ai vomitat pe Colton?

– Da, clarifică Julia. Apoi mi s-a făcut din nou greaţă pe drumul încoace.

– Of, sărăcuţa de tine, o alintă Theo. Ei, odihneşte-te. Astăzi vom fi asaltate de vizitatori. Se ridică. Sau ai vrea să te ascunzi în dormitor toată ziua?

Julia clătină din cap.

– Trebuie să îi înfrunt. Dacă nu, bârfele vor fi şi mai rele.

Meg bătu scurt la uşă şi băgă capul înăuntru.

– V-am adus ciocolata, Excelenţă.

– Intră, te rog, Meg. Ne aşteaptă o zi lungă.

Până când Julia se îmbrăcă, o mulţime de oameni îşi anunţaseră deja intenţia de a o vedea,trimiţându-şi cartea de vizită. Biletul de la Simon era deasupra tuturor. Îl deschise şi citi: „Mă întorc într-o oră".

Julia i se alătură mătuşii Theo, pentru a face faţă mulţimii de vizitatori. Se simţi cam ca o femeie care primeşte condoleanţe în drum spre spânzurătoare.

– Arăţi destul de bine azi, observă Theo, privind rochia Juliei de muselină lila. Ce-ţi face stomacul?

– Rău. Însă nu ştiu dacă de la copil sau de la emoţiile date de Colton.

Theo îi puse o ceaşcă de ceai.

– Ducele tău îşi simte orgoliul rănit. Nici unui bărbat nu îi place să fie înşelat, indiferent de motiv. Le place să se creadă superiori întregii rase feminine, să ştii. Dă-i câteva săptămâni să îşi revină. Îşi va veni în fire.

– Mi-aş dori să fiu la fel de încrezătoare ca tine, comentă Julia şi acceptă ceaiul de la mătuşa ei.

Valetul lor deschise uşa şi îl anunţă pe Simon.

– Te rog, condu-l sus, zise Julia. Şi să nu mai urce nimeni până nu pleacă Lord Winchester.

Un minut mai târziu, Simon intră în cameră, cu o vânătaie mare şi închisă la culoare pe obrazul stâng. Julia suspină în timp ce el se aplecă.

– Of, Simon! Arată îngrozitor. Mă simt groaznic. Este numai vina mea.

Theo strânse din ochi, ridicând lupa pentru a inspecta mai de aproape.

– Ce frumuseţe de vânătaie. Ţi-a tras una zdravănă, milord.

El se aşeză pe un scaun, se lăsă pe spate şi zâmbi.

– Nu ar fi fost nici pe departe atât de rău dacă nu mă lua prin surprindere. Şi ştiam care vor fi urmările când am fost de acord să te ajut, Julia. Sunt prieten cu Colton de o groază de timp, şi este destul de predictibil. Oricum, zise aşezându-se picior peste picior, sunt mai îngrijorat pentru tine. A venit să te vadă până acum?

Ea încuviinţă, posacă.

– M-a găsit aseară la balul Collingswood. M-a speriat de moarte pe terasă.

– Spune-i partea cea mai haioasă, o încurajă Theo.

Simon ridică întrebător dintr-o sprânceană, şi Julia bombăni:

– Am vomitat pe el.

El izbucni în râs, râsul lui având ecou în sufragerie, şi ochii lui albaştri străluciră de încântare.

– Of, ce-mi doresc să fi fost acolo să văd asta.

– Bucură-te că nu ai fost. A fost foarte jenant, şi Colton era furios. Dar nu îmi dau seama cum de m-a recunoscut. Mi s-a adresat din prima cu „Excelenţă".

Simon se foi pe scaun, părând stânjenit.

– A fost vina mea. Nu ţi-am spus, dar i-am lăsat un bilet în Veneţia. I-am mărturisit cine erai şi mi-am cerut scuze că te-am ajutat...

– Simon! suspină Julia. De ce nu mi-ai spus?

El ridică o mână.

– Chiar nu m-am aşteptat să vină după tine la Londra. Dar ştiam că oricum ai să îi scrii tu, ca să îi explici. Aşa că am vrut să... îl pregătesc, cred. Eşti supărată pe mine?

Ea îl privi pe prietenul ei.

– Cum să fiu supărată pe tine? M-ai ajutat în detrimentul tău, Simon. Îți voi fi mereu recunoscătoare. Apropo, sunt curioasă ce a spus Colton după ce te-a lovit.

– Nimic important, răspunse Simon. Este furios, evident, dar am de gând să lămuresc lucrurile cu el mai târziu.

– I-ai spus și că sunt însărcinată?

– Nu. Știa?

– Da, dar poate m-au dat de gol grețurile. Sorbi din ceai, care se mai răcise între timp, din fericire. Îi făcea mai puțin rău la stomac așa. A vorbit despre răzbunare, Simon. A spus că l-am făcut de râs și că am să regret asta. Ce va face?

Simon își dădu ochii peste cap.

– Colton devine destul de dramatic la bătrânețe, văd. Dar nu îți va face rău, Julia. Am să mă asigur de asta.

– S-ar putea să nu poți preveni acest lucru, îl avertiză Theo. Este totuși soțul ei.

Simon se gândi la asta.

– Oricând ai nevoie de mine, zi sau noapte, cheamă-mă. Am să vin. Nu cred că îți va face rău. Dar e posibil să facă lucrurile... incomode, pentru un timp.

Exact când Julia voia să întrebe ce ar fi „incomod", ușile se izbiră de perete și subiectul conversației lor intră în cameră.

Ducele de Colton privi în încăpere cu ochi reci și cenușii. Purta o haină elegantă de un albastru imperial, vestă de brocart crem și cizme înalte peste pantaloni bej.

– Vai de mine, ce scenă fermecătoare.

Simon se ridică imediat.

– Ai dezvoltat obiceiul de a te furișa, Colton. Mai demult erai mult mai direct.

Colton păru să se facă și mai mare, cu trăsăturile ascuțite de furie.

– Ce zici de acest mod de a fi direct, atunci, Winchester? Ieși dracului din casa soției mele! urlă.

Nările lui Simon se măriră, și cei doi bărbați se priviră intens unul pe celălalt. Julia nu știu ce să facă. Se uită la Theo, care făcuse ochii mari. Simon și Nick purtau o conversație tăcută pe care o înțelegeau doar ei, cu pumnii strânși și cu maxilarele încleștate.

– Bine, scrâșni Simon printre dinți. Dar am să vin mai târziu să lămuresc treaba cu tine, și ai face bine să mă primești, Colton. Se întoarse spre Julia și Theo și făcu o plecăciune scurtă. Doamnelor.

Plecă din cameră și trânti ușa în urma lui. Colton se întoarse către Theo.

– Lady Carville, aș vrea să discut între patru ochi cu a mea *soție*.

Scrâșni din dinți la ultimul cuvânt, de parcă îl durea să îl spună. Deci știa și identitatea lui Theo. Mătușa ei se uită la Julia neliniștită.

– Desigur, Excelență. Dacă îmi permiteți, zise înainte de a ieși din sufragerie în grabă.

Julia se așeză la loc și își ridică bărbia. Refuza să se arate intimidată de acest bărbat. Era evident că se terminase ce trăiseră în Veneția, iar el o detesta. Foarte bine. Îl detesta și ea.

Se pregăti, ignorând durerea din inima ei.

– Ei bine, ai reușit să îi pui pe toți pe fugă, Colton. Ce anume vrei?

Abordarea ei directă îl surprinse. Păru ușor confuz, dar numai pentru o clipă.

– Doar nu credeai că n-ai să mă mai vezi, nu, dulcea mea soție? După ce se apropie, se așeză grațios pe un scaun, ridicând cozile hainei sale. Nu, am de gând să rămân aici.

Ea n-ar fi vrut să îi observe frumusețea, cum îi cădea pe spate părul negru și mătăsos. Era proaspăt bărbierit, dar își aminti cu ușurință senzația bărbii lui pe pielea delicată dintre picioarele ei. Iar noaptea încă visa cum erecția lui tare intrase prima oară în umezeala ei.

Julia își opri gândurile, și privirea ei se duse către a lui. O privea cu atenție, și sclipirea din adâncurile cenușii îi spuse că știa cu precizie la ce se gândise. I se încinse pielea în timp ce roși de la gât în sus.

– Ești atât de frumoasă, șopti el. Și atât de înșelătoare.

Se așeză mai dreaptă.

– Și vizita ta are un scop?

– Da. Vreau să știu cine este tatăl copilului. Am de gând să îl omor până la sfârșitul zilei.

„Chiar dramatic", se gândi ea. Și ce voia să spună? Oh, Doamne... doar nu credea că...

– Tu ești tatăl, Colton.

El lăsă capul pe spate și râse – un sunet dur și lipsit de orice fărâmă de bucurie.

– Iisuse, ce credul mă crezi!

Ea rămase cu gura deschisă.

– Colton, *tu* ești tatăl acestui copil. Nu m-am... nu am fost cu nimeni altcineva.

El deveni rigid și se aplecă, nervos.

– Nu mă mai minți, nevastă. Nu erai virgină prima oară când te-am avut.

Ea tresări. Măcar acum știa de ce credea el că îl făcuse de râs. Credea că rămăsese însărcinată și mersese la Veneția pentru a face să pară un copil legitim culcându-se cu el.

Era tentant să îi spună despre Templeton, dar o opri mândria. Poate că, dacă îi explica situația ei financiară delicată, avea să atingă acel loc rece unde trebuia să fie inima soțului ei. Dar Julia nu putu. Voia să creadă că era copilul lui pentru că avea încredere în ea.

– Este adevărul, fie că vrei să crezi asta, fie că nu. Am spălat sângele, ca să nu știi. Voiam să crezi că sunt o curtezană, Colton.

– Nu te cred. Își încrucișă brațele peste piept. Este al lui Wyndham?

Ea făcu ochii mari. Cine îi spusese soțului ei despre Wyndham?

– Da, știu despre amantul tău, doamnă. Chiar dacă nu mi-ar fi spus Winchester despre el la Veneția, au fost destui oameni nerăbdători să mă informeze în Londra.

– Între mine și Lord Wyndham nu a fost niciodată altceva decât un flirt, mult mai puțin decât se poate spune în cazul tău, Colton. Cu câte femei te-ai culcat de când ne-am spus jurămintele de căsătorie?

– Asta nu contează, răspunse el tăios. Eu nu am cum să risc să port în pântece un bastard.

Arătă spre pântecele ei.

– Acest copil *nu* este un bastard, prostule! Of, ce o înfuria. Aproape că îi clocotea sângele pe sub piele. Se așeză și mai țeapănă pe scaun. Ai să îl recunoști și apoi ai să pleci din Londra. Întoarce-te la Veneția. Sau du-te la St. Petersburg. Nu am nevoie decât ca numele tău să fie purtat de acest copil.

– Asta nu se va întâmpla niciodată. Știu că este copilul altui bărbat. Nici un copil de-al tău nu va purta numele meu.

Își dădu seama că el chiar credea asta. Nu îl putea convinge de altceva. Era furioasă, da, și îi veni brusc să plângă. Își dori să rămână singură, cu emoțiile ei furtunoase. Să se gândească cum să rezolve problema pe care o crease.

– Ieși, Colton.

– Dacă crezi că mă vor convinge lacrimile, doamnă, te înșeli amarnic.

Își atinse fața cu buricele degetelor și simți umezeală pe obraji. Nici nu își dăduse seama că începuse să plângă. Inspiră adânc și tremurat. Micul ei dejun amenință să iasă iar la suprafață, și ultimul lucru pe care voia să îl facă era să se umilească din nou în fața soțului ei.

Se ridică. El rămase așezat, arogantul nesimțitor, ridicând dintr-o sprânceană înspre ea.

– O zi bună, domnule.

Trecând de scaunul lui, merse către ușă. El se ridică într-o clipă și o apucă de braț, oprind-o.

– Nu mă poți trimite la plimbare, ducesă, zise scrâșnind din dinți, respirația lui fierbinte atingându-i obrazul. Și nu poți scăpa de mine pentru a te distra cu mulțimea ta de amanți prin oraș.

Ea înlemni și încercă să se elibereze, dar o ținea prea strâns.

– Este al lui Winchester? Faci copilul lui Winchester?

Cealaltă mână a ei se ridică și, înainte de a-și da seama, se izbi de fața lui Nick. Rămase blocată, șocată de ce făcuse, în timp ce sunetul aspru și urât reverberă în cameră. El își întoarse încet fața înapoi către ea și o privi. Ochii lui luceau de ură, furie și... spre marea ei surprindere... dorință.

O trase spre corpul lui tare, sânii ei presându-se de pieptul lui. Ei îi crescu pulsul, dar, din păcate, nu de indignare. Era șocată.

Cum mai putea să simtă ceva pentru acest bărbat după jignirile pe care i le adusese?

Apoi mâna lui alunecă în sus pe trunchiul ei până ajunse sub un sân, şi degetul lui mare mângâie leneş partea cărnoasă de jos a sânului. Ea închise ochii în faţa nevoii aspre şi bruşte şi abia se abţinu să nu îşi împingă sânul în mâna lui. Erau dureroşi, căci sarcina îi făcuse şi mai sensibili, şi acum o dureau, disperaţi după atingerea lui.

– Ai fost dispusă să faci pe târfa pentru un duce, şopti el, degetul lui alunecând uşor pentru a-i atinge sfârcul prin straturile de haine. Mă întreb dacă ai fi la fel de dispusă să faci acelaşi lucru pentru un soţ.

Ea se smuci de lângă el suspinând, şi de data asta el îi dădu drumul.

– Nenorocitule, hâsâi la el înainte de a ieşi furioasă din cameră.

Capitolul 9

Uneori, bărbaţii sunt nişte copii mofturoşi. Dacă pleacă nervos din patul tău, lasă-l să plece. Se va întoarce.

Domnişoara Pearl Kelly către ducesa de Colton

Nick ieşi din casa soţiei lui şi merse către trăsură, mai afectat decât voia să recunoască.

Fir-ar ea să fie! Indiferent ce făcuse, corpul lui tot o dorea. Nu, *tânjea* după ea. Se uitase foarte duşmănos la el, furioasă şi indignată, şi el nu se putea gândi decât să o întindă pe covor şi să îşi înfigă mădularul în umezeala ei dulce, să i-o tragă. Tare.

După ce făcuse, ar fi trebuit să o urască. Şi chiar o ura. Dar, în clipa în care o apucase de mână şi simţise greutatea sânilor ei pe pieptul lui, mădularul îi devenise dureros de tare. La naiba, ce încurcătură.

– Acasă, Fitz! se răsti înainte de a urca în trăsură.

Se aşeză înăuntru pe bancă şi privi pe geam la străzile familiare din Mayfair. Reuşise să stea plecat opt ani, trăind în locuri unde nimeni nu îi cunoştea şi nu se sinchisea de reputaţia lui sau de scandal. Opt ani minunaţi de anonimat, de eliberare de trecut. Acum se întorsese. Forţat să revină acasă de soţia lui mincinoasă şi infidelă.

Pieptul îl ardea de furie şi abia reuşi să stea locului în timp ce trăsura îl purta către casă.

Era la fel de frumoasă blondă, dacă nu chiar mai frumoasă. Blondul auriu al părului ei o făcea să pară delicată şi eterică, spre deosebire de roşcatul îndrăzneţ şi provocator din Veneţia. Deşi nu fusese deloc delicată când Nick insistase că nu era el tatăl copilului. Nu, atunci fusese o regină războinică, cu o atitudine regală şi cu ochi albaştri fulgerători, insistând că era copilul lui.

Dar nu o credea.

Trecură de colţul străzii, şi în faţa lor apăru reşedinţa Seaton. Era o monstruozitate făcută din piatră cenuşie şi fierărie neagră, impunătoare şi rece – cât se poate de potrivită pentru moştenirea Seaton. Strămoşii lui, inclusiv părinţii, nu erau renumiţi ca oameni inimoşi şi calzi.

Măcar părinţii lui erau morţi. Când se întorsese la Londra, fusese uşurat să afle că mama lui nu avea să fie aici pentru a-l chinui. Ultima oară când o văzuse, la înmormântarea lui Harry, îl informase că nu mai era fiul ei.

„Mi-aş fi dorit să mori tu, nu Harry."

Nici măcar nu venise la nunta lui Nick, oricât de scurtă şi de uşor de uitat fusese. Nu că ar fi putut să o condamne pentru asta, căci nici el nu voise să se ducă la propria nuntă. Dar avusese tatăl lui grijă să o facă. Se pare că nimic nu funcţiona mai bine decât ameninţările şi şantajul pentru a-ţi forţa fiul să ţi se supună.

La două săptămâni după înmormântarea lui Harry, ducele îl trezise pe Nick din beţie pentru a o lua de soţie pe Julia. Când refuzase, nemernicul bătrân îl ameninţase că avea să facă publice circumstanţele reale ale morţii lui Harry. Nick se simţea îndeajuns de vinovat pentru ce se întâmplase. Ştia că amintirea lui Harry nu merita să fie dezonorată astfel şi nu voia ca lumea să ştie că se spânzurase în biroul de la reşedinţa Seaton. Aşa că Nick acceptase

ceremonia, după care plecase chiar în seara aceea, jurând că nu avea să se întoarcă niciodată pentru a-şi consuma mariajul.

Jurământul era acum încălcat din cauza perfidiei soţiei lui. Nick oftă şi îşi înăbuşi durerea cea veche când trăsura se opri. După ce coborî, se întoarse spre Fitz.

– Vreau să îi urmăreşti casa. Vreau să ştiu cine intră şi când iese.

Fitz încuviinţă.

– Ziua şi noaptea?

– Da, categoric şi ziua, şi noaptea. Voia să ştie cu certitudine dacă primea oaspeţi nocturni. Vreau să fiu informat în mod regulat. Găseşte pe cineva să înceapă chiar acum. Ia trăsura.

Fitz încuviinţă din nou, iar Nick se îndreptă spre casă. Urcă scările hotărât, şi uşa se deschise prompt. Apăru Marlowe, majordomul.

– Bună ziua, Excelenţă. Sper că întâlnirea a decurs bine?

Marlowe îi luă pălăria lui Nick şi pardesiul.

– A decurs bine, bombăni Nick şi merse spre birou.

Avea nevoie să bea ceva.

– Excelenţă, aveţi un oaspete, spuse Marlowe din spatele lui.

Nick încremeni.

– Cine?

– Lord Winchester vă aşteaptă în bibliotecă. Doriţi să îl vedeţi acum? A insistat să aştepte până vă întoarceţi.

Nick se grăbi către uşa bibliotecii în loc să răspundă, o deschise larg şi îl văzu pe Winchester stând pe un scaun.

Winchester se uită în sus, ţinând în mână un pahar de vin roşu.

– Te-ai făcut confortabil? îl atacă Nick. Nu ţin minte să-ţi fi oferit ceva de băut.

Rămase locului şi îşi încrucişă braţele peste piept. Winchester era ultima persoană pe care voia să o vadă acum, în afară de soţia lui.

– Nu ţin minte nici să te fi primit în casă, de fapt.

– Marlowe este mai manierat decât ai fost tu vreodată, remarcă Winchester. Ai de gând să mă loveşti din nou sau eşti pregătit să discuţi ca o persoană sănătoasă la cap şi raţională?

Nick făcu un pas mai aproape.

– Nu sunt sigur. De ce nu te ridici, şi o să aflăm.

Winchester oftă.

– Cred că am să rămân aşezat.

Nick merse către bufetul cu carafe. Luă un pahar de cristal şi îl umplu cu coniacul cel mai bun al tatălui său. Tatăl lui fusese un ticălos, dar avusese gusturi bune în materie de băuturi.

Nick se aşeză pe un scaun în faţa lui Winchester şi se încruntă la fostul lui prieten. Aproape că şi-l putea imagina cu Julia, capetele lor blonde apropiate în timp ce şopteau şi se sărutau. În timp ce plănuiau. Îi clocotea în stomac o gelozie furibundă. Bău o bună parte din coniac şi se simţi uşurat să simtă alcoolul arzându-i stomacul în locul geloziei.

– Deci? zise.

– Nu eşti pregătit să faci situaţia mai uşoară, nu?

– De ce aş face asta? Ai mare noroc că nu te provoc la duel.

– La duel? explodă Winchester. Idiotule! Ar trebui să te provoc eu la duel pentru modul ruşinos în care te-ai purtat cu Julia.

– Ai grijă, îl avertiză Nick pe un ton ciudat de calm. Eu nu aş face ameninţări dacă aş fi în locul tău. Şi, pe viitor, să nu i te mai adresezi soţiei mele pe numele de botez.

Winchester clătină din cap uitându-se în tavan, exasperat.

– Prostule. Prost răsfăţat şi infatuat ce eşti! O să-mi fii dator cu nişte scuze serioase când se va termina totul.

Nick scoase un sunet batjocoritor, şi Winchester miji ochii la el.

– Văd că nu mă crezi. Doamne, nici nu ştiu de ce îmi pasă. Dacă n-ar fi soţia ta...

– Da? Chiar te rog, termină-ţi propoziţia. Chiar vreau să ştiu ce sentimente ai tu pentru soţia mea, îl provocă Nick. I-ai tras-o, Winchester?

Winchester se încruntă la el cu atâta furie şi indignare, încât Nick înţelese răspunsul. Prietenul lui nu se culcase cu Julia. Preţ de un moment, se simţi uşurat, până îşi aminti că ea se culcase totuşi cu cineva în afară de el.

– Știi bine că nu. Nu te-aș jigni într-un asemenea mod, iar Julia mi-a fost ca o soră. Și, dacă nu taci din gură și nu asculți ca un om rațional, Colton, voi fi silit să îți scot dinții din gură.

Nick deschise gura pentru a-l provoca pe Winchester să încerce, dar celălalt bărbat ridică o mână.

– Nu, pentru numele lui Dumnezeu, omule, nu mă provoca să o fac. Ceea ce am de spus este prea important. Doar ține-ți gura până termin.

Când Nick încuviință din cap sec, Winchester începu:

– Știu că nu sunt informații noi, dar lasă-mă să spun totul. Soția ta este sora pe care nu am avut-o niciodată, deși sunt cu nouă ani mai mare. În fiecare an când mă întorceam de la școală, o găseam fugind cu copii de prin sat, de parcă nu ar fi fost fiica unui marchiz. Titlul este de pe vremea lui Charles al II-lea, dar Julia nu era snoabă și nu judeca lumea. Toată lumea o plăcea. Este unul dintre cei mai buni oameni pe care îi cunosc, bărbați sau femei.

Nick se foi, simțindu-se inconfortabil. Acum nu voia să audă despre calitățile soției lui – sau nu voia să audă de ele niciodată, de fapt –, dar nu îl întrerupse, și Winchester continuă:

– Ceea ce tu nu știi este că tatăl ei era asaltat de creditori. Nu am aflat decât când era mult prea târziu, evident, dar avea o mare problemă cu jocurile de noroc. Ea nu avea zestre. Și, pentru că tatăl tău și marchizul erau prieteni, ducele a plătit mulți bani pentru Julia. Bani care au dispărut câteva zile mai târziu.

Winchester luă o gură de vin.

– Asta este relevant pentru ceea ce s-a întâmplat când ai plecat. Tatăl Juliei a murit la un an după nunta voastră. Când a murit, ea a aflat că trebuia să vândă totul pentru a plăti datoriile acumulate de el la jocurile de noroc. Nu a primit absolut nimic moștenire de la el.

Nick înjură încet, și Winchester încuviință.

– Exact. Julia avea câțiva bani proprii, rămași de când murise mama ei, cu mulți ani în urmă, dar nu erau prea mulți. A primit o rentă din averea Colton, aranjată de tatăl ei când v-ați căsătorit. Erau însă foarte puțini bani. Mama ta nu a vrut să i-i dea nici pe aceia, dar nu a putut să împiedice asta. Însă a avut grijă ca Julia să nu locuiască în nici una dintre proprietățile ducale.

Așa că Julia a fost obligată să fie strângătoare și să trăiască modest și, cu ce bani mai avea mătușa ei, a închiriat casa din Mayfair. Îl mai ții minte pe vărul tău, Lord Templeton?

Nick ridică din umeri.

– Cu greu mi-l amintesc.

– La câțiva ani după ce a murit tatăl tău, Templeton a venit cu documente care îl declarau custodele averii Colton, în absența ta. Mama ta l-ar fi putut opri, dar nu a făcut-o, și Templeton a continuat să își exercite din ce în ce mai mult controlul – și să își ia din bani. De trei ani încoace, i-a tot micșorat renta Juliei. Când și-a dat seama că nu mai avea fonduri, soția ta s-a dus la mama ta.

Nick suspină gânditor în timp ce roti coniacul în pahar. Julia trebuie să fi fost destul de disperată dacă mersese să o vadă pe ducesa văduvă. Cu siguranță mama lui ar fi refuzat să ajute pe oricine avea legătură cu fiul ei pe care nu îl putea suferi. De ce nu îi scrisese Julia lui? Winchester știuse unde îl putea găsi. Soția lui ar fi putut cere ajutor, iar el... ar fi putut să intervină în favoarea ei.

Winchester spuse:

– Ne putem imagina cum a decurs acea întâlnire a lor. Julia a devenit disperată când mama ta a refuzat să o ajute. Și apoi a apărut iar Templeton, informând-o că i se micșora din nou renta. Asta a făcut-o să intre în panică, pentru că erau deja strâmtorate financiar. Când s-a plâns, vărul tău i-a spus că își putea suplimenta renta oferindu-i lui favoruri sexuale. Și, dacă îndrăznești să insinuezi că a acceptat, te strâng de gât cu mâinile mele.

Nick nu spuse nimic. Îi trecură prin minte câteva teorii, dar nu îi putea împărtăși nici una lui Winchester, care părea dispus s-o apere pe ducesă până la ultima suflare.

– Ai lăsat-o singură timp de opt ani, Colton. A fost prăduită, înșelată și adusă aproape în pragul sărăciei din cauza familiei tale. Tu ești cel care a stat în fața lui Dumnezeu și a jurat să aibă grijă de ea și să o întrețină. Nu ai făcut nici una, nici alta. Planul de a te seduce, deși neînțelept, a fost un ultim efort disperat de a-și câștiga un pic de control asupra propriei vieți. Credea că, dacă avea să îl nască pe fiul tău, moștenitorul Colton, mama ta urma să o ajute financiar.

Nick înghiți mai mult coniac, absorbind cuvintele lui Winchester. Da, promisese să o iubească și să o onoreze pe soția lui, dar fusese un jurământ făcut fără voia lui. Nu voise să se însoare. Dar poate fusese cam egoist din partea lui să o lase să se descurce singură timp de opt ani.

Totuși, nu avusese nici un drept să îl păcălească. Iar ideea că ar fi fost virgină la acea primă întâlnire era ridicolă. Îl călărise pe un *scaun*, pentru numele lui Dumnezeu. Doamnele de vază erau învățate să își îndeplinească îndatoririle maritale doar în pat, în noaptea întunecată, sub pături și cu cât mai puțin contact fizic posibil. Își vărsase sămânța în gura ei. Nici o doamnă din înalta societate nu ar fi permis așa ceva. Nu, el și Julia știau amândoi adevărul. Timpul avea să dovedească faptul că el avea dreptate.

Winchester îl privea cu atenție, așa că Nick întrebă:

– Ai terminat?

Winchester oftă și încuviință.

– Poate tu crezi povestea aceea, dar eu nu o cred. M-am culcat cu ea și îți spun că nu era deloc virgină. Era experimentată în feluri în care nici o femeie neștiutoare nu ar putea fi.

Winchester dădu să protesteze, dar Nick ridică o mână.

– Nu, te-am ascultat, așa că acum ascultă-mă și tu. Chiar dacă povestea cu problemele financiare pare adevărată, și am să corectez lucrurile imediat ce pot, cred că a rămas însărcinată, te-a forțat să o aduci la Veneția și m-a sedus pentru a-și face bastardul legitim.

– Asta este ridicol! urlă Winchester și sări în picioare atât de repede, că îi sări și vinul din pahar. Era experimentată pentru că a angajat o curtezană să o învețe. Dumnezeule, Colton! Începu să meargă prin cameră. Chiar trebuie să crezi ce este mai rău despre toți oamenii? Știu că mama ta te-a ignorat și tatăl tău a fost un ticălos, dar nu toți ceilalți oameni sunt la fel. Julia nu te-ar fi păcălit niciodată într-un asemenea fel. Nici într-o sută de ani. Este mult prea orgolioasă.

Nick se ridică și el.

– Ei bine, presupun că vom afla când se naște copilul, nu? Am socotit. Dacă este copilul meu, se va naște în septembrie.

– Și Julia ar trebui să aștepte șapte luni ca să recunoști copilul pe care îl poartă în pântece? Doamne, ce încăpățânat ești. Știi ce vor face din reputația ei bârfitorii și presa în atâta timp? Știu că ești supărat, dar este extrem de crud să le permiți să o sfâșie în bucățele – e prea crud chiar și pentru tine. Și cum rămâne cu reputația copilului tău? Gândește-te și tu măcar o dată la altcineva decât la persoana ta, Colton.

Nick nu se gândise la bârfe, dar nu avea de gând să recunoască asta în fața lui Winchester. Se simți puțin vinovat. Apoi veni cu o soluție ce ar salva reputația Juliei și ar rezolva și problema cu amantul ei – oricine o fi el.

– Bine. Am s-o trimit din oraș, la reședința Seaton.

Winchester râse.

– Dacă ai impresia că va fi de acord cu asta, ești nebun.

– Nu va avea de ales.

– Nick, ar trebui să știi..., începu Winchester să spună, dar apoi tăcu.

Clătină din cap și se uită în altă parte.

– Ce anume?

– Nu, n-am să mă mai amestec. Ești pe cont propriu, și să vă ajute Dumnezeu pe amândoi. Înghiți restul de vin și puse paharul pe masă, apoi făcu semn cu capul către Nick. Doar să nu o rănești. Dacă o faci, jur că am să mă răzbun pe tine.

Mai târziu în acea după-amiază, un lacheu dintre servitorii lui Colton veni cu un bilet. Era scurt:

Fă-ți bagajele. Mâine-dimineață pleci la reședința Seaton.

N.S.

Juliei începu să i se zbată ochiul, așa că masă zona cu două degete.

– Ce este? întrebă Theo.

– Mi se ordonă să merg la reședința Seaton. Se uită la lacheu. Vreau să trimit un răspuns. Așteaptă o clipă, te rog.

El încuviință și se duse să aștepte pe coridor în timp ce Julia îi arătă biletul mătușii ei.

– Nu e prea vorbăreț, nu? bombăni Theo. Ce o să îi spui?

– Că nu merg, evident.

Julia se duse către masa de scris și luă stiloul.

– „Să te ia naiba" este un răspuns prea dur? o întrebă pe Theo.

– În opinia mea, nu, dar mă tem că trebuie să îi alini orgoliul rănit. Obții multe de la un bărbat cu câteva dulcegării.

Julia bombăni la adresa orgoliului masculin înainte de a pune stiloul pe hârtie. Scrise:

Îți apreciez grija, dar cred că nu ar fi înțelept să fac asta. Este mult prea devreme să îmi încep ispășirea sentinței.

J.S.

Trimise răspunsul, apoi râse cu Theo de o asemenea idee. Să fie trimisă la reședința lui de la țară... Cum de-și imaginase că ar accepta așa ceva? Se întoarse la cartea ei, mulțumită că respinsese o asemenea idee.

Peste douăzeci de minute, lacheul ducelui reveni.

Ești nevasta mea, doamnă, și ai să mergi oriunde îți spun. Trăsura mea va veni la ora opt mâine-dimineață. Dacă nu ești gata de plecare, Fitz are instrucțiuni să te ducă în orice stare te găsește.

N.S.

Theo plescăi când citi biletul.

– Cred că ar fi mai bine să împachetăm.

– Nu am de gând să mă duc, zise Julia cu convingere. Să vină Fitz să mă ia pe sus. Colton nu mă poate obliga să fac nimic.

Theo ridică din sprâncene.

– Haide, Julia. Nu cred că o astfel de luptă i-ar face bine copilului.

Un junghi de vinovăție îi străpunse pieptul. Nu voia să îi facă rău copilului. Oare avea Theo dreptate?

– Cât timp se așteaptă Colton să stau acolo? Ideea de a mă forța să plec din casa mea este... medievală.

– Ei, haide, să vedem și partea bună. Va fi mai bine pentru copil să se nască la țară. Gândește-te că ai șansa să te acomodezi când nu ești într-o lună prea avansată.

Julia bătu cu unghiile în masă. Se gândise să meargă la țară în luna a șasea sau a șaptea. Poate era mai bine să meargă mai devreme. Oftă.

– Te rog, spune-mi că vii cu mine dacă plec.

– Știi că nu îmi place la țară, draga mea. Atâta aer proaspăt și atâta plictiseală. Te-aș face foarte nefericită.

– Te rog, mătușă Theo. Am nevoie de tine acolo. Până se naște copilul.

Așa cum presupusese, Julia obținu ce voia aducând copilul în discuție. Chipul lui Theo se lumină, și femeia încuviință.

– Nu te pot refuza, dacă pui așa problema. Sigur că am să merg cu tine. Doamne, ar fi bine să mă duc să mă ocup de bagaje imediat!

Julia zâmbi.

– Mulțumesc, Theo. Nu știu ce m-aș face fără tine.

Theo se apropie și o îmbrățișă.

– Și eu simt la fel în privința ta. M-ai ajutat să nu fiu o văduvă singuratică în toți acești ani.

Julia se șterse la ochi.

– Doamne, nu am plâns atât de mult în viața mea.

– De la sarcină, zise Theo, îndreptându-se spre ușă. Va fi mai ușor.

Julia scrise răspunsul:

Am decis să merg, pentru că aerul de țară îi va face bine copilului. Mătușă mea a fost de acord să mă însoțească. Vii și tu?

J.S.

Ducele răspunse abia spre ora cinei. Julia și Theo erau la masă, bucurându-se de o supă de țestoasă, când apăru lacheul ducelui. Deschise biletul și citi răspunsul lui Colton:

Nu.

N.S.

*

Nici o explicație, nici o promisiune că avea să o viziteze. Soțul ei nu se îndurase să scrie decât acel cuvânt. Un singur cuvânt de la bărbatul care o curtase atât de înfocat pe doamna Leighton la Veneția. Julia strânse biletul în pumn, mai furioasă decât voia să recunoască, și îl aruncă în farfuria ei aproape neatinsă de supă.

Gestul ăsta imatur o făcu să se simtă mai bine.

– Excelența Voastră dorește să răspundă? întrebă lacheul lui Colton, ochii privind îngrozit cum biletul de la duce plutea în supă.

– Nu, nu este nevoie.

Când ea și Theo rămaseră singure în cameră, îi zise femeii de răspunsul primit.

– Nu vine? strigă Theo.

– Nu. Nu știu dacă să fiu furioasă sau ușurată. Omul a fost plecat opt ani, și, în momentul în care se întoarce, mă trimite la una dintre casele lui de la țară. Singură! Ce-i în mintea lui?

– Mă tem că vei avea de pătimit în ceea ce-l privește pe soțul tău.

Julia oftă.

– Știu. Este supărat și e clar că nu vrea să mă vadă. Poate că așa este mai bine.

– Mai bine pe naiba! Cum se pot doi oameni... Oftă și își ridică lingura. Nici nu mă mir că vrea cineva să îl omoare, adăugă.

– Mătușă Theo!

Julia își iubea mătușa, dar uneori aceasta spunea cele mai șocante lucruri.

– Păi, este adevărat. Acum, poate o fi de vină vinul, dar nu îmi aduc aminte unde este reședința Seaton.

– Imediat lângă Norfolk. Am fost acolo o singură dată, când i-am cerut ajutorul ducesei văduve. Este o proprietate foarte frumoasă. Va trebui să lăsăm dâre de firimituri în urma noastră pentru a nu ne pierde acolo.

– Voi avea grijă să iau niște pâine, replică Theo zâmbind. Gesticulă în direcția farfuriei Juliei. Mai vrei supă, draga mea?

*

Nick se învârti prin birou, nervos și neliniștit. În seara aceasta era prea târziu pentru a rezolva situația cu Templeton, așa că nu reuși să scape de senzația de furnicături fierbinți de sub piele. Nu putea să stea jos din cauza unui amestec de frustrare, furie și ceva ce semăna destul de mult cu vinovăția.

Încă îl bântuiau cuvintele lui Winchester de mai devreme. Nu îi plăcea să se gândească la durerea și suferința îndurate de Julia în lipsa lui. Ce fusese în capul mamei lui? Procedase prostește cedându-i moștenirea lui Templeton, și mama lui fusese întotdeauna o femeie șireată și calculată. Oare urmărise prin asta să-l facă pe fiul ei să se întoarcă în Anglia? Acum, că murise, nu mai avea ocazia să o întrebe.

Așadar, nu Winchester fusese amantul Juliei. Cine fusese, atunci? Pe cine primise în pat soția lui? Cel mai probabil, pe Wyndham. Dar se prea poate să fi avut mai mulți amanți în trecut. Experiența vastă pe care o avea Julia nu ar fi rezultat dintr-o scurtă tăvăleală sau două prin grădină în timpul unui bal. Și nici dintr-o conversație sau două cu o curtezană. Nu, un bărbat depusese eforturi serioase să o educe pe soția lui. O învățase unde să atingă, cum să sărute. Îi arătase exact cum să înnebunească un bărbat.

Iar Nick avea de gând să afle cine anume fusese.

Îi veni în minte imaginea ei de ultima oară când fuseseră împreună în Veneția, cu buzele ei frumoase în jurul membrului său, și aproape că gemu. Nevoia de ea era evidentă, fierbând în adâncul lui, în ciuda faptului că îl păcălise. Din păcate, corpului nu îi păsa de ce știa mintea. Și o voia atât de mult, încât se temea că avea s-o ia razna.

Ei bine, venise momentul să facă totuși ceva în acest sens. Nick merse către ușă.

– Marlowe! strigă. Să mi se pregătească trăsura.

Marlowe apăru și îi dădu indicații unui lacheu să meargă la grajduri.

– Doriți haina, Excelență?

Trăsura îl aștepta deja în fața ușii până termină el de luat haina, pălăria și bastonul, și Fitz ținea hățurile. Nick îi spuse o adresă pe care nu o uitase timp de opt ani.

Drumul nu dură mult, şi curând Nick urca scările casei cu trei etaje, aparent inofensivă. Privind din afară, nu ar fi presupus nimeni că era cel mai select bordel din Londra, un loc pe care Nick şi-l aducea foarte bine aminte. Uşa fu deschisă de către un bărbat care era aproape de două ori cât Fitz, iar Nick intră.

Madame Hartley veni la el grăbită.

– Excelenţă. Auzisem că v-aţi întors. Chiar speram că veţi veni să mă vizitaţi.

Madame Hartley era o femeie foarte frumoasă, cu trăsături fine şi maniere alese. Nick observă rochia ei de seară de mătase galbenă şi mănuşile asortate. Dacă ai fi văzut-o pe străzile Londrei, nu ai fi ghicit niciodată că era deţinătoarea celui mai exclusivist bordel din oraş.

– Cum să nu fi venit? şopti Nick în timp ce un lacheu îi oferi pe tavă o băutură.

Era whisky. Ţinuse minte ce îi plăcea.

– Văd că nu s-au schimbat prea multe în opt ani.

Pe dreapta, pereţii cu tapet roşu ai salonului principal străjuiau mobila elegantă. Aici bărbaţi eleganţi din înalta societate socializau cu fetele lui Madame Hartley. Afacerile mergeau excelent deocamdată. În cameră se relaxau la un pahar nu mai puţin de şase bărbaţi, pregătiţi pentru o seară de destrăbălări civilizate.

Nick inspiră adânc, şi mirosul de parfum ieftin şi pregnant amestecat cu mirosul de sex îi mângâie sufletul. Aici se simţea el ca acasă. Petrecuse aici mai multe nopţi decât putea număra.

În acea seară fatidică, fratele lui îi aruncase o replică usturătoare în faţă: „Mi-ai tratat soţia ca pe una dintre târfele lui Hartley. Poate că tata are dreptate. Poate că tu chiar nu faci diferenţa între o doamnă şi o târfă".

– Aveţi vreo dorinţă specială în această seară, Excelenţă? întrebă Madame Hartley în timp ce îl conducea către salon, dar Nick o opri.

– Am încredere în dumneavoastră. Ne cunoaştem suficient de bine.

Colţurile gurii ei se ridicară.

– Da, aşa este, Excelenţă. Cred că doriţi o roşcată în această seară.

Se întoarse şi îi şopti ceva unei fete din apropiere. Nick aproape că o chemă înapoi să îi spună că nu dorea o roşcată. Dar, Doamne, dorea! Dorea o roşcată anume.

Poate că avea să o uite în seara asta.

Peste câteva minute, Nick fu condus către ceea ce ştia că era cea mai mare şi mai luxoasă cameră de la etajul al doilea. Îşi dădu seama că existau anumite avantaje pe care le avea pentru că fusese cândva client fidel. Patul era mare, iar pe un perete se afla un şemineu de marmură de dimensiuni rezonabile, în care ardea un foc vioi. Camera era masculină, decorată în verde-închis şi albastru, cu mobilă din lemn masiv. Pe pereţi erau desene erotice.

Nick rămase singur să aştepte, dar nu pentru mult timp.

Când se deschise uşa, apăru o fată, şi aproape că îi stătu inima în loc. Era ciudat. Semăna atât de mult cu Juliet, încât i se tăie răsuflarea. Avea sâni cărnoşi şi mari, talie subţire, păr roşcat aprins prins în vârful capului. Apoi se uită la faţa ei şi văzu imediat diferenţa. Această femeie nu avea trăsăturile delicate ale lui Juliet sau pielea ei albă şi fină. Nu, era mai grosolană, mai puţin rafinată. Iar ochii ei erau căprui, în timp ce ai lui Juliet erau de cel mai senin albastru pe care ai fi putut să speri vreodată să-l vezi.

Nick scutură din cap. Avea să o uite. Ridică un deget şi o chemă pe fată spre el. Ea se mişcă dând provocator din şolduri şi făcu o reverenţă.

– Excelenţă. Aţi dori să beţi ceva înainte?

Nick clătină din cap.

– Nu, nu este nevoie.

Vârful roz al limbii ei apăru când îşi umezi buza de sus.

– Atunci să vă dezbrac?

– Doamne, da, şopti el. Dar desfă-ţi părul mai întâi.

Fata îi zâmbi şi începu să îşi scoată agrafele din păr. Încet, încet, şuviţele roşii căzură pe spate, ajungând până la talie. Scutură din cap, şi el întinse mâna pentru a-şi trece degetele prin părul ei. Nu era la fel de moale precum al..

„Dumnezeule!" Ce era în neregulă cu el?

O luă de mâini şi i le duse spre nasturii pantalonilor lui. Nick îşi dădu jos haina şi o aruncă pe un scaun în timp ce degetele ei agile trecură la treabă. Începuse să îşi deschidă nasturii vestei, când mâna ei îi atinse direct mădularul.

Gemu şi închise ochii. În câteva secunde, era complet tare. Şoldurile lui se mişcară pentru a împinge în pumnul ei strâns. Fata îl eliberă din haine şi apoi îngenunche. Nick nici nu apucă să priceapă ce se întâmpla, şi ea îl cuprinsese deja cu gura.

– Da, hâsâi în timp ce ea îi gâdilă cu limba partea de jos a mădularului.

Apoi îl înghiţi mai adânc, buzele ei alunecând pe el, şi vârful mădularului său ajunse adânc în gâtul ei. Îşi afundă degetele în părul ei şi îşi aminti un alt moment, într-un alt loc.

Ea mări ritmul, sugându-l mai puternic, mângâindu-l, şi pieptul lui începu să se mişte mai repede din pricina efortului de a respira. Dorinţa îi coborî de-a lungul şirei spinării şi simţi că devine şi mai tare.

– Oh, da, Juliet. Suge-mă, *cara*.

Gura se retrase brusc, dându-i drumul cu un sunet ud. Nick clipi şi se uită în jos.

– Vreţi să îmi spuneţi Juliet, deci? îl întrebă un chip necunoscut.

Nu era chipul la care se gândise el. Fu profund dezamăgit şi se chinui să rămână calm.

– Poftim?

– Mi-aţi spus Juliet. Mă numesc Sarah, dar nu mă deranjează cum îmi spuneţi.

– Aşa ţi-am spus?

Nick se retrase, jenat şi frustrat. Dorea o femeie anume, cea pe care o lăsase în Veneţia.

Îşi închise nasturii de la pantaloni, înjurându-se că era un prost penibil. Oare avea să mai scape vreodată de amintirea ei?

– Îmi cer scuze, zise el. Am să am grijă să fii plătită pentru toată noaptea.

Îşi luă haina pe el fără să o mai închidă şi ieşi pe coridor.

Capitolul 10

Puţină rivalitate îi face bine unui bărbat.

Domnişoara Pearl Kelly către
ducesa de Colton

A doua zi de dimineaţă, fix la ora opt şi un sfert, Julia şi mătuşa ei erau suite în trăsura ducală şi opulentă, cu destinaţia Norfolk. Aerul rece de februarie le făcu să stea aproape una de cealaltă, cu cărămizi încălzite şi pături groase în trăsură, în timp ce Fitz şi vizitiul, echipaţi cu mănuşi, haine şi blănuri, aveau să stea afară.

Fitz o instrui pe Julia să bată în plafonul trăsurii dacă avea nevoie să oprească din orice motiv. Se pare că nu uitase cum vomitase lângă trăsură cu o seară în urmă. Îi mulţumi graţios, apoi el zise:

– Excelenţa Sa a cerut să nu vă chinuim prea tare astăzi, deşi probabil că nu ar vrea să vă spun asta.

Îi făcu cu ochiul şi apoi se urcă lângă vizitiu.

– Bărbatul acela mă cam sperie, şopti Theo când trăsura se urni. Unde l-a găsit Colton?

– Nu ştiu. Poate reuşim să aflăm când ne oprim pentru prânz.

Theo se foi pe scaun, nefericită.

– Doamne, detest să călătoresc. Nu mă simt niciodată confortabil. Cum te simţi? Ai mâncat de dimineaţă?

Julia ridică săculeţul pe care îl pregătise bucătăreasa lor.

– Da, şi am destule gogoşi, pricomigdale şi rulouri pentru a-mi ţine de foame pe drum.

– Bun. Mă întreb dacă i-a spus Colton cumnatei sale că ajungem mâine.

– Oh! exclamă Julia. Am uitat complet de ea. Cum ne va primi oare? Îmi închipui că nu va fi prea fericită să aibă oaspeţi.

– Nu ştiu, dar mă gândesc că se simte singură.

Theo se mişcă din nou şi bombăni ceva despre distanţele lungi cu trăsura.

– Te-ai întrebat vreodată ce s-a întâmplat cu adevărat între ea și Colton?

Julia oftă.

– Încerc să nu mă gândesc la asta. Colton nu a negat că ar fi sedus-o, dar nici nu a confirmat. Când l-am întrebat despre asta în Veneția, am avut senzația că povestea este mai complicată. Este... dureros pentru el.

– Ei, îmi imaginez. Din cauza acțiunilor lui, a murit fratele său.

– Probabil. Deși putem să presupunem că familia Seaton nu a fost niciodată apropiată.

Theo mormăi și închise ochii.

– Trezește-mă pentru prânz, draga mea. Singura metodă să trec prin acest calvar este să dorm.

Căscă și trase păturile mai bine pe ea. Peste zece minute, începu să sforăie.

A doua zi dimineața, Nick și noul lui avocat se prezentară la ușa casei vărului său. Valetul lui Templeton îi pofti înăuntru cu promptitudine, invitându-i să aștepte venirea stăpânului casei în birou.

Nick observă că Templeton trăia foarte bine. Casa era mică, la un capăt de Mayfair, dar toată mobila părea nouă. Nu era nimic uzat. Peste tot erau flori proaspete, inclusiv lalele, care nu erau deloc ieftine. Pe podele erau covoare turcești mari și pereții erau plini de tablouri. În birou erau expuse multe carafe de cristal, fiecare plină de băutură. Da, Templeton trăia foarte bine pentru un bărbat care, teoretic, câștiga trei sute de lire pe an.

Deși lui Nick nu îi păsa de moștenirea Seaton sau de proprietățile Colton, îl deranja gândul de a fi prostit. Și îl deranja chiar mai mult faptul că Templeton îi furase banii soției lui pentru a o forța să se culce cu el.

Oare reușise Templeton? Era vărul lui tatăl copilului Juliei?

Ușa se deschise, și intră un bărbat despre care Nick presupuse că era Lord Templeton. Templeton avea nas ascuțit și bărbie proeminentă, păr negru cam rărit și frunte înaltă. Nick îl recunoscu imediat de la balul Collingswood. El stătea afară, pe terasă,

așteptându-și soția, iar acest bărbat i se adresase ei chiar înainte ca ea să iasă. Pentru a vomita.

Reacția ei la prezența lui nu fusese favorabilă. De fapt, ea părușe revoltată. Dacă acest bărbat și ducesa fuseseră amanți, atunci Nick era arhiepiscopul de Canterbury.

Ceea ce însemna că Winchester spusese adevărul. Templeton o șantajase pe ducesă pentru a-i ajunge sub fuste.

Nick fu traversat de un nou val de furie. Oh, avea de gând să se bucure de acest moment.

– Excelență, ce surpriză plăcută, zise Templeton, ochii lui mici și opaci mutându-se de la el la avocat. Bine ați revenit la Londra.

– Mulțumesc. Vi-l prezint pe avocatul meu, domnul Barnaby Young. El se va ocupa de toate proprietățile Colton din acest moment.

Nick se așeză și dădu la o parte o scamă imaginară de pe pantaloni în timp ce îl lăsă pe Templeton să absoarbă semnificația cuvintelor lui.

– Nu... nu înțeleg, Excelență. Sunt sigur că nu vreți să vă bateți capul cu proprietățile familiei în timpul scurtului sejur la Londra.

Templeton se așeză, și Nick văzu broboane de transpirație prejmuind buzele bărbatului.

– Ai dreptate, nu vreau. De aceea am apelat la domnul Young. El va angaja un administrator competent, și cei doi îmi vor supraveghea averea. Deci, indiferent de cât de lung sau de scurt este sejurul meu, tu nu vei mai fi implicat.

Templeton mișcă din buze de parcă voia să spună ceva, dar nu zise nimic. Nick îi zâmbi fără nici un pic de căldură.

– Nu, nu îmi mulțumi, Lord Templeton. Știu că veștile acestea te bucură, căci trebuie să fi fost tare solicitante eforturile depuse în acești ultimi câțiva ani. Arătă spre domnul Young. Acum, dacă nu te superi, domnul Young are nevoie de semnătura ta pe niște hârtii pe care le-am pregătit.

Avocatul scoase un teanc de acte din mapă și i le întinse lui Templeton, care le acceptă fără entuziasm. Nick se ridică și se duse către birou în timp ce Templeton citi documentele. Îl auzi pe Templeton suspinând.

– Citeşte mai departe, îi zise vărului său. Devine chiar mai interesant.

Nick văzu pe birou teancuri de facturi de la vânzători şi magazine.

– Excelenţă, scânci Templeton. Asta este ridicol! Scrie aici că, dacă se descoperă că au dispărut fonduri din avere în ultimii opt ani, eu trebuie să returnez banii.

– Aşa este. Ceea ce nu va fi o problemă, nu, vărule?

Lui Templeton îi tremură mâna în timp ce punea actele pe o masă.

– Dar şi administratorul averii a avut control asupra fondurilor. De ce să plătesc eu pentru fonduri pe care le-ar fi putut sustrage el? Este foarte necuviincios şi complet injust.

– Poţi fi liniştit, eu şi domnul Young vom discuta cu administratorul tatălui meu chiar azi. Ridică o pană şi o răsuci între degete. Dacă a sustras fonduri din avere, ne vom ocupa de el. Între timp, ar fi mai bine pentru tine să semnezi aceste documente.

Templeton arătă către ele.

– Nu sunt deloc sigur că ar fi bine să semnez ceva. Poate ar trebui să se uite peste el avocatul meu.

– Domnule Young, vă rog să aşteptaţi pe hol pentru o clipă.

Avocatul lui Nick ieşi din cameră şi închise uşa încet în urma lui, fără să spună nimic. Zâmbetul lui Nick dispăru. Doamne, voia să îl joace în picioare pe Templeton. Nu încăpea îndoială că era vinovat, deşi probabil ar fi negat asta până şi-ar da ultima suflare.

Şi, ţinând cont de ce îi făcuse Juliei, era posibil ca asta să se întâmple cât de curând.

Furia pe care Nick încercase să şi-o controleze ieşi la suprafaţă. Stând în picioare în faţa lui Templeton, ridică un picior până la marginea scaunului şi împinse. Scaunul se lăsă pe spate pe două picioare şi, cu încă un impuls, căzu la pământ împreună cu Templeton.

Nick îşi aşeză călcâiul pe gâtul lui Templeton. Bărbatul făcu ochii mari de frică şi se înroşi, aşa că Nick mai apăsă puţin. Ochii lui Templeton ieşiră din orbite, şi Nick ştiu că acum avea atenţia deplină a vărului său.

– Dacă ai crezut că îţi voi permite să mă jecmăneşti şi să te dai la soţia mea, te-ai înşelat, răcni Nick. Dacă mai vorbeşti vreodată – *vreodată!* – cu ducesa, din orice motiv, sau dacă te mai uiţi în direcţia ei, nu mă voi deranja să mă duelez cu tine, ca un domn. Nu, am să te găsesc pe o stradă întunecoasă noaptea, şi am să-ţi smulg inima din piept cu mâinile mele.

Nick ridică piciorul, căci pielea lui Templeton devenise deja mov, şi îl lăsă să respire. Făcu un pas înapoi şi îşi aranjă haina, fericit că Templeton se ridică şi se îndepărtă.

– Amestecul tău în treburile mele s-a încheiat, Templeton. Acum, fie semnezi hârtiile acelea de bunăvoie şi suporţi consecinţele, fie ai să te uiţi peste umăr pentru tot restul vieţii tale, aşteptând şi întrebându-te ce aş putea face.

Templeton înghiţi în sec şi încuviinţă.

– Minunat, zise Nick, apoi îl chemă înapoi în cameră pe domnul Young.

Avocatul nu se arătă surprins când văzu scaunul răsturnat şi pe Templeton chinuindu-se să respire. După ce hârtiile fură semnate în prezenţa unui martor, domnul Young le puse în mapă.

– Acum vrem toate registrele şi hârtiile pe care le ai cu privire la averea Colton, Templeton.

Nick îşi încrucişă braţele la piept şi aşteptă.

Peste cinci minute, Nick şi avocatul lui ieşiră. Templeton pretinsese că administratorul avea registrele, şi ei nu putură decât să îl creadă.

– Domnule Young, luaţi trăsura şi mergeţi să vorbiţi cu administratorul tatălui meu. Informaţi-l că nu mai avem nevoie de serviciile lui şi luaţi ce registre şi hârtii ne-ar putea fi necesare. Nu cred că se va arăta dificil, dar, dacă se întâmplă asta, lacheul meu mă va chema.

– Da, Excelenţă.

– Du-l pe domnul Young unde are nevoie, strigă Nick la vizitiu.

Unul dintre lachei se dădu jos.

– Iertaţi-mă, Excelenţă, dar domnul Fitzpatrick a spus să vă urmez oriunde aţi merge cât timp este el plecat.

Nick oftă. Parcă avea o dădacă.

– Rămâi cu domnul Young, David. S-ar putea să aibă nevoie de ajutorul tău mai mult decât mine.

Când băiatul dădu să protesteze, Nick ridică o mână.

– Merg la club, şi nu este departe. Şi suntem în Mayfair, pentru numele lui Dumnezeu. Nu mi se va întâmpla nimic.

– Lui Fitz nu o să-i placă, bombăni băiatul.

– Da, dar eu îţi plătesc salariul, replică Nick, apoi plecă.

Dar nu mergea la clubul White. Minţise. Mai avea de îndeplinit o sarcină neplăcută în această dimineaţă, şi trebuia să o facă singur.

De partea cealaltă a pieţei Grosvenor locuia un anume Lord Robert Wyndham.

Nick îl ţinea minte pe Wyndham de prin cluburi şi din oraş, deşi trecuse ceva timp de atunci. Era cu câţiva ani mai mic decât el şi părea destul de rezervat. Atras de cărţi, dacă era să ghicească. Aşa arăta. Nick nu putea pricepe ce văzuse Julia la el.

Zece minute mai târziu, Nick îi dădu cartea lui de vizită majordomului lui Wyndham. Deşi era o oră ciudată pentru a face vizite, nimeni nu lăsa un duce să aştepte pe la uşă, mai ales nu unul atât de notoriu precum Ducele Depravat. Nick fu imediat condus către sufragerie, cum se aşteptase, şi servitorul plecă să afle dacă stăpânul lui era disponibil.

Nick nu avea nici un dubiu că Wyndham avea să vină.

Uşa se deschise la scurt timp după aceea. Wyndham se grăbi să intre, fiind clar că fusese trezit din somn. Avea trăsături cam comune, păr scurt şi brunet, ochi căprui şi o barbă rară care nu reuşea să îi ascundă roşeaţa pielii. Bun. Wyndham ştia de ce venise Nick.

– Excelenţă, salută Wyndham temător în timp ce se aşezară amândoi. Bine aţi venit acasă.

– Mulţumesc, Wyndham. Îmi cer scuze pentru ora matinală. Aş vrea să nu remarce nimeni această vizită a mea.

Wyndham înghiţi în sec.

– Aveaţi nevoie de ceva, Excelenţă?

Nick îl privi cu atenţie pe bărbat, lăsând clipele să treacă. Când Wyndham se foi incomod pe scaun, Nick întrebă:

– Ai avea ceva să îmi spui, Wyndham?

– Eu... eu nu ştiu la ce vă referiţi. Îşi drese vocea. Ce aş avea să vă spun?

– S-au auzit lucruri. Deşi am trăit departe de Londra, ai fi surprins de cât sunt oamenii de nerăbdători să vorbească despre ce se petrece în oraş. Nick se lăsă pe spate şi aşeză o gleznă peste genunchiul celuilalt picior. Deşi părea calm, în sinea lui fremăta de incertitudini şi de nervi. Abia se abţinu să nu se repeadă la gâtul bărbatului pentru a-l forţa să spună dacă s-a culcat sau nu cu Julia. Aşa că sunt foarte la curent cu toate bârfele, adăugă Nick.

– Ei, dacă aţi auzit ceva legat de mine, nu este nimic adevărat, replică Wyndham. Absolut nimic.

Îl privi pe Nick direct în ochi, fără să clipească.

Poate că era un mincinos excelent, însă Nick îşi dădu seama că îl credea. Dar nu era încă sigur pe deplin şi nu putea aştepta până în septembrie.

– Mă bucur să aud asta. Pentru că aş fi obligat să acţionez ca atare dacă aş crede că unele zvonuri sunt adevărate. Şi cu siguranţă ştii că nu mă obosesc să fiu convenţional. Plus că nu îmi place să mă trezesc la răsăritul soarelui. Nu, eu prefer elementul-surpriză, ca duşmanul meu să aştepte şi să se întrebe ce urmează. Să anticipeze când anume mă voi răzbuna. Nu este foarte cavaleresc din partea mea, ştiu, dar este mult mai amuzant. Mă înţelegi, Wyndham?

Wyndham încuviinţă energic.

– Oh, da, Excelenţă. Înţeleg foarte bine.

– Minunat, declară Nick şi se ridică. Atunci cred că am încheiat discuţia.

La scurt timp după ce ajunseră la reşedinţa Seaton, Julia se plimba prin casa mare şi întortocheată. Omul lui Nick, Fitz, se întorsese la Londra imediat după ce le adusese pe ele, iar Theo îi ordonase Juliei să se odihnească două zile după călătorie. Julia abia aştepta să exploreze noua ei casă, acum, că se simţea mai bine. Sau era casa ei măcar pentru următoarele câteva luni.

Casa în sine era enormă. Pentru că afară era încă prea frig, se plimbă prin labirintul nesfârşit de coridoare pentru a-şi distrage

atenția de la grețurile omniprezente și de la nervii și durerea legate de cea mai recentă cruzime a lui Nick.

Măcar de n-ar fi cunoscut niciodată bărbatul dulce și tandru care o curtase cu atâta ardoare în Veneția! Ce amintiri frumoase avea... Amintiri ce erau acum întinate știind că soțul ei avea o părere extrem de proastă despre ea. Chiar credea că ea se dusese la Veneția pentru a legitima copilul altui bărbat. O făcuse „târfă". O acuzase că avusese relații intime atât cu Simon, cât și cu Wyndham.

Iar acum o trimisese departe.

– Excelență?

Julia se uită imediat în sus. Lady Lambert, soția răposatului frate al lui Colton, era la mică distanță. Le urase un bun venit din tot sufletul când ajunseseră, spre ușurarea Juliei și a lui Theo.

– Bună dimineața, Lady Lambert.

– Oh, vă rog, spuneți-mi Angela. Zâmbi ușor și gesticulă către camera goală din spatele ei. Vreți să luăm loc o clipă? Aș vrea să vă vorbesc.

Julia încuviință și o urmă în ceea ce se dovedi a fi camera de muzică. În colț era un pian mare, cu scaune în jur, iar pe pereți erau agățate diferite instrumente cu coarde și corni. Angela luă loc și îi indică Juliei să facă la fel.

– Sper că nu mă credeți prea îndrăzneață, începu să spună Angela înainte de a-și netezi rochia. Își drese vocea. Dar mi-aș dori foarte mult să fim prietene. Îmi dau seama că există motive din cauza cărora nu ați fi interesată de o asemenea prietenie. S-au spus multe lucruri despre mine, despre... soțul dumneavoastră. Așa că voiam să vă asigur că orice zvonuri ați fi auzit sunt false.

Julia vru să spună ceva, dar Angela ridică mâna.

– Nu, așteptați. Dați-mi voie să spun tot ce am de zis. Mi-am iubit soțul. Am fost distrusă când a murit. Mulți au crezut zvonurile despre mine și soțul dumneavoastră, și eu... n-am mai avut prea mulți prieteni după aceea. Lumea din înalta societate mi-a întors spatele, în afară de ducesa văduvă. Ah, erau politicoși cu mine față în față, desigur, dar spuneau lucruri oribile despre mine când credeau că nu îi aud. Au dispărut și invitațiile ușor, ușor. Ducesa văduvă a fost foarte... amabilă cu mine, și îi voi fi veșnic

recunoscătoare pentru că mi-a oferit un cămin când nimeni altcineva nu a făcut-o.

Angela se uită în jos, și Julia văzu că îi dădeau lacrimile. Se aplecă și o luă de mână pe Angela, strângând-o ușor.

– Mă bucur atât de mult că sunteți aici, șopti Angela, strângând-o și ea de mână. Nu am mai avut prietene de aceeași vârstă cu mine de mulți ani. Am dus o viață singuratică, de fapt. Ar însemna extrem de mult pentru mine dacă ați putea uita orice ați auzit și... Vă rog, dați-mi o șansă să vă fiu prietenă.

– Sigur că da! exclamă Julia. Mi-ar plăcea foarte mult, Angela.

Angela se relaxă vizibil.

– Bun. Se șterse la ochi și inspiră adânc. Acum spuneți-mi, cum vă simțiți astăzi?

– Mai bine, mulțumesc. În fiecare zi am tot mai puține grețuri.

Deși Angela știa că era copilul lui Nick, Julia nu spusese în ce circumstanțe rămăsese gravidă. Nu avea de gând să mărturisească asta nimănui, niciodată.

– Ei bine, dacă tot vă simțiți mai bine, poate ați vrea să mă însoțiți la plimbarea de dimineață. Nu merg prea departe și mi-ar plăcea să am companie.

Julia încuviință.

– Mi-ar plăcea. Aerul proaspăt și mișcarea îmi vor face foarte bine.

– Excelent! Trebuie să vă întreb ceva: sunteți sigură că nu ați prefera să mă mut în casa văduvei? Mă simt ciudat să stau aici când este casa dumneavoastră, de drept. Casa văduvei nu este departe și tot ne-am putea vedea.

– Doamne, nu! răspunse Julia. Casa este suficient de mare să stăm toate trei. Chiar îndrăznesc să spun că am mai putea invita treizeci de oaspeți și tot nu ne-am întâlni unii cu ceilalți decât la mese.

– Oh, vă mulțumesc. Vă sunt foarte recunoscătoare. După ce am stat aici cu ducesa văduvă atâția ani, abia aștept să vorbesc despre petreceri, modă... și scandaluri care nu mă implică pe mine.

– Ei bine, Theo este expertă în toate acestea, cu siguranță. Julia râse, apoi continuă: Deci nu mai ai familie?

– Nu. Mama a murit la câțiva ani după Harry. Tata a murit într-un accident de trăsură când eram eu mică, și nu am avut frați sau surori.

– Sună cunoscut, șopti Julia. Nici eu nu mai am familie, în afară de Theo.

– Îl aveți pe duce, sublinie Angela, de parcă o astfel de informație ar consola-o.

Julia scoase un sunet indiferent și se uită fix la pian. Nu voia să discute despre soțul ei. Încă era un subiect dureros, iar nervii provocați de neîncrederea lui nu îi trecuseră încă.

Stătură mult timp în liniște. Apoi Angela întrebă:

– Credeți că va veni să vă viziteze?

Julia auzi o notă diferită în vocea Angelei, dar nu își putu da seama ce era. Speranță? Nerăbdare? Teamă?

– Sinceră să fiu, chiar nu știu.

– Ei, între timp, eu și Theo vă putem distrage atenția. Angela se ridică. Cred că am să-mi petrec o vreme la pian. Ne vedem după-amiază, Excelență.

– Te rog, spune-mi Julia. Doar suntem cumnate.

Angela zâmbi.

– Mulțumesc, Julia.

Julia se ridică, își luă rămas-bun și continuă să hoinărească prin casă. O neliniștea ceva din conversația cu Angela. Oare femeia avea planuri ce-l implicau pe Nick? Dacă chiar avuseseră relații intime cândva, ar fi putut fi nerăbdătoare să reia legătura. Ar refuza-o Nick? Mai bine să nu știe răspunsul la această întrebare.

Trecu o lună, și Juliei nu îi rămase decât să accepte faptul că Nick nu avea să vină să o viziteze. Nici măcar nu îi scrisese. Nu mai primise nici o veste de la el după schimbul sec de replici din Londra. Fusese abandonată din nou.

Dar nu era chiar singură. Acum creștea în ea o viață nouă și prețioasă. Copilul lui Nick. În unele zile, Juliei nici nu îi venea să creadă că peste doar câteva luni avea să devină mamă.

Greturile începuseră să dispară în ultimele două săptămâni. Acum îi era rău doar la prima oră a dimineții, înainte de a mânca. În restul zilei, Juliei îi era foame încontinuu și mânca tot ce prindea. În loc să atârne pe ea, rochiile îi veneau acum strâmte.

Julia și Angela se plimbau împreună în fiecare dimineață. Mătușa Theo refuzase să li se alăture, spunând că o femeie bătrână nu poate suporta atât de multă natură. Cele două tinere vorbeau cu ușurință în timp ce se plimbau pe proprietate. Întinderea vastă a moșiei Seaton o uimea pe Julia. Erau nenumărate dealuri și câmpuri, grădini spectaculoase, o pădure deasă, iar râul Wensum tăia pe undeva proprietatea. Aproape că și-l imagina pe Nick, un băiețel precoce și cu părul negru, alergând peste tot și făcând numai prostii.

În această dimineață, Angela sugeră să se plimbe prin pădure, pe un drumeag ce ducea de la iaz către casa văduvei. Porniră la drum, purtând jupe și mantale îmblănite pentru a ține la distanță frigul de aprilie. Noaptea trecută se așternuse ceața și nu prea puteai vedea în depărtare, dar se mai plimbaseră pe acest traseu de câteva ori.

Angela vorbea întruna și Julia o asculta doar pe jumătate. Domeniul era superb, iarba proaspătă era presărată cu șofrănei de un mov delicat, cu alb și cu galben. Indiferent ce părerea avea ea despre soțul ei, nu putea nega frumusețea reședinței ducale. Data trecută când Julia venise aici, fusese tratată precum o uzurpatoare. Precum o paria. De data aceasta, era stăpâna casei. Toată lumea asculta ordinele ei în lipsa lui Colton și nimeni de aici nu îi contrazicea dorințele. Și probabil că nici în viitor nu avea să i se opună nimeni, dat fiind că soțul ei nu avea să pună piciorul aici.

Intrară mai adânc în pădure, unde ecoul păsărilor și al insectelor era puternic în dimineața liniștită. Poteca îngustă era mărginită de o râpă adâncă. Frunzele și mușchiul erau alunecoase din cauza perdelei dese a copacilor și lumina era slabă, așa că Julia trebui să păsească atentă pe cărare.

Se întrebă din nou cum își petrecea Nick timpul în Londra. Mândria o împiedica să scrie – lui sau altcuiva – și să întrebe. Îi scrisese lui Sophie, dar numai pentru a-i spune prietenei sale că urma să stea mult timp la reședința Seaton. Sophie îi răspunsese

spunând că avea de gând să o viziteze, dar nu pomenise nimic despre duce.

Oare avea o amantă? Părea probabil, pentru că ideea ca Ducele Depravat să devină celibatar era cel puțin ridicolă.

Își aminti că era în continuare supărată pe el, așa că nu îi păsa dacă se culca cu alte femei. Dar îi păsa. Destul de mult chiar. O chinuia amintirea gurii lui fierbinți și a degetelor lui abile. Corpul ei, deși împlinit ca urmare a sarcinii, și-l amintea, îl dorea în întunericul singuratic al dormitorului ei.

Ca să nu mai vorbim despre inima ei cea naivă, care refuza să uite amintirile tandre ale minunatei lor săptămâni petrecute împreună la Veneția. Felul în care îi zâmbise. Râsul lui. Faptul că o făcuse să se simtă cea mai frumoasă, cea mai atrăgătoare femeie din lume. Oare fusese nebună să creadă că simțea mai mult decât dorință pentru ea?

– Nu crezi, Julia? întrebă Angela, rupându-i șirul gândurilor.

– Iartă-mă. Ce m-ai întrebat? Julia se împiedică de o piatră și suspină. Nu eram atentă, adăugă.

– E evident. Angela râse și înaintă pentru a trece peste o rădăcină de pe potecă. Spuneam să redecorăm camera copilului. Poate...

Când Julia trecu peste rădăcină, probabil aprecie greșit distanța, pentru că i se agăță un picior de ea și își pierdu echilibrul, se înclină într-o parte, alunecă și căzu, apoi o luă la vale pe frunzele ude și pe iarbă. Julia simți cum cade în râpă înainte de a reuși să se agațe de ceva.

– Angela! țipă încercând cu disperare să se prindă de ceva. Dar totul era alunecos și se simți dintr-odată îngrozită.

Se rostogoli și căzu către fundul râpei, cu mâinile acoperind burta pentru a proteja copilul în timpul căderii. I se prinse piciorul de o creangă și simți o durere ascuțită la gleznă.

Apoi se lovi cu capul de trunchiul unui copac și simți o durere cumplită înainte ca totul să se întunece.

O dureau ochii din pricina luminii. Julia îi închise strâns și încercă să își aducă aminte. Doamne, capul și glezna o dureau

îngrozitor. Își mișcă mâinile, atingând frunze, bețe și iarbă. Da, se împiedicase și căzuse în râpa ce mărginea poteca din pădure. Dar unde era Angela?

Respirând de câteva ori să se liniștească, deschise ochii și nu văzu pe nimeni în jur. Poate că Angela se dusese să cheme ajutoare. Julia își încercă ușor picioarele, să estimeze cât era de rănită. Era mai bine decât se temuse inițial. Probabil putea urca până la potecă, fiindcă o dureau doar capul și glezna rănită. Nu avea sens să aștepte să vină cineva să o ridice.

Se cățără cu grijă către potecă, ajutându-se de rădăcini și de crengi căzute. Pământul era alunecos și, de câteva ori, o luă iar la vale, până reuși să își fixeze picioarele ca să urce. O cam încurcă glezna dureroasă, dar reuși să ajungă la potecă mânată de ambiție. Când ajunse pe teren drept, găsi o creangă înaltă și groasă în care se sprijini ca într-un baston și o folosi pentru a merge către casă.

Drumul păru a dura ore întregi și, când ajunse acasă, aproape căzu din picioare de oboseală. Respirând greoi, îi dădu voie majordomului să îi aducă un scaun lângă ușă. Apoi bărbatul trimise un lacheu pentru a chema doctorul din sat.

Chiar atunci apăru Angela de după colț, cu Theo și cu încă un lacheu în spatele ei. Cei trei rămaseră pironiți locului când o văzură pe Julia, murdară și ciufulită, stând pe un scaun lângă intrare.

– Julia! Angela fugi lângă ea, și pe chipul ei se citi ușurarea. Am venit fuga înapoi acasă să chem ajutoare. Nu am știut ce altceva să fac. Cât ești de rănită?

– John, du-o pe ducesă sus, ordonă Theo. Angela, cheamă doctorul și apoi cere-i bucătăresei ceva de mâncare. Eu iau coniacul.

– Am chemat deja doctorul, spuse Julia îngrijorată în timp ce lacheul o ridică de pe scaun. Și nu am nevoie de mâncare. Ajutați-mă să ajung sus.

Curând, Julia era așezată în pat, înconjurată de perne și de o mulțime de fețe îngrijorate.

– Nu am nimic, le spuse.

Theo și Angela stăteau la picioarele patului ei, cu frunțile încrețite de îngrijorare.

– Serios, chiar nu am nimic. Mă dor capul şi glezna ca naiba. Dar o să supraviețuiesc.

– Da, dar copilul? întrebă Angela panicată şi cu o voce slabă. Doamne, am să mă simt îngrozitor dacă i se întâmplă ceva copilului tău. Nu ar fi trebuit să te duc pe cărarea aceea astăzi. Era prea deasă ceața.

– Taci, fato! se răsti Theo. Nu este vina ta şi nu vom şti despre copil până nu ajunge doctorul. N-are rost să provocăm istericale.

Julia mai luă o gură de coniac.

– Sunt doar obosită. Mă simt de parcă aş putea dormi zile la rând.

Căscă, parcă pentru a dovedi asta.

– Nu adormi, zise Theo. Până nu te vede doctorul şi te consultă, nu adormi.

Doctorul ajunse după o jumătate de oră. Era un bărbat în vârstă, amabil, şi o consultă pe îndelete. Fu atent şi respectuos şi vorbi tot timpul pentru a o linişti şi a o ține trează.

Când încheie, Theo şi Angela reveniră în cameră pentru a auzi diagnosticul.

– Excelența Sa are o comoție uşoară, care ar trebui să treacă singură după câteva zile de odihnă. Am să las laudanum pentru dureri, dar v-aş sfătui să nu îl folosiți decât dacă este absolut necesar. Glezna este luxată şi ar trebui ținută ridicată câteva zile. Ar trebui să vă reveniți în circa o săptămână, Excelență. Îşi drese vocea. Nu aş putea spune dacă veți pierde sarcina sau nu. Au fost multe cazuri în care căzăturile au provocat avorturi spontane. Dacă nu aveți sângerări în următoarele două zile, aş spune că sarcina nu este afectată. Dar, dacă aveți crampe sau sângerați, chemați moaşa. Pot şi eu să vin, însă doamna Popper are multă experiență şi cu avorturi spontane, şi cu naşteri. S-ar putea să vă poată da ceva pentru a opri procesul.

În încăpere se aşternu liniştea.

„Au fost multe cazuri în care căzăturile au provocat avorturi spontane."

Cuvintele îi răsunară în urechi Juliei. Simți în piept o durere ce egala durerea luxației.

Angela îl conduse afară pe doctor, iar Theo veni să stea lângă patul Juliei.

– Nu plânge, draga mea, spuse mătuşa ei şi o mângâie pe păr. Totul va fi bine. Vei vedea.

– Dar nu ştii asta sigur, şopti Julia, acum plângând de-a dreptul. Nimeni nu ştie asta. Of, Theo! Ce mă fac dacă pierd copilul? Nu mi-o voi ierta niciodată.

Suspină, şi Theo o strânse în braţe.

– Şşşt, nu este vina ta. A fost un accident. Doar atât.

Mătuşa ei o mângâie pe spate, legănând-o, iar Julia plânse şi tot plânse.

– Ajunge, îi spuse Theo până la urmă. Mătuşa ei o împinse uşor înapoi pe pernă. O să pierzi copilul dacă nu îți păstrezi forțele. Fii puternică, Julia. Copilaşul are nevoie de tine. Nu ajută la nimic să plângi, dar să te odihneşti şi să mănânci ajută.

Julia se şterse la ochi cu marginea cuverturii.

– Ai dreptate. Trebuie să mă forțez să rămân calmă şi să mă vindec.

– Dormi, draga mea. Mă întorc mai târziu să văd ce faci.

Ziua şi noaptea se scurseră cam în ceață. Obosită şi cu dureri, Julia nu voise decât să doarmă. Theo o verifică la fiecare câteva ore, trezind-o pentru a-i da mâncare şi băutură. O ajută pe Julia să îşi facă nevoile, ceea ce o jena teribil pe tânără. Dar Theo fusese extrem de practică, iar Julia îi era recunoscătoare.

Dormi până târziu, dar se simți mult mai bine. Până acum, nu avusese nici sângerări, nici crampe, un semn foarte bun cum că era totul în regulă cu copilul. Avea de gând să urmeze indicațiile doctorului şi să nu îşi facă griji. Theo avea dreptate: Julia trebuia să îşi refacă puterile.

După micul dejun, Theo aduse câteva exemplare vechi din *La Belle Assemblée* pentru a le citi cât Julia stătu în pat. Apoi Angela stătu cu ea o vreme după-amiaza, pentru a-i da o pauză lui Theo.

– Nu am nevoie să fiu supravegheată mereu, îi spuse Julia cumnatei sale. Tu şi Theo ar trebui să vă bucurați de ziua aceasta,

nu să stați aici închise cu mine. Du-te! zise și arătă spre ușă. Și oricum, aș vrea să dorm, adăugă.

Angela plecă, convinsă că Julia spunea adevărul. Julia se cuibări în perne și adormi la loc. Își petrecu restul zilei în același mod, odihnindu-se și asigurându-le pe cele două femei că se simțea tot mai bine.

Meg tocmai îi luase cina, când ușa se deschise larg cu o izbitură.

Soțul ei intră în cameră rapid, arătând mai îngrijorat și mai neîngrijit decât îl văzuse Julia vreodată. Avea barbă crescută de cel puțin o zi, iar ochii îi erau roșii și încercănați. Avea hainele pline de praf de pe drum și lavaliera strâmbă.

Julia rămase cu gura căscată o clipă, apoi spuse:

– Colton! Ce este cu tine aici?

El își drese vocea și își prinse mâinile la spate.

– Doamnă, unul dintre lachei mi-a adus vestea accidentului tău. Am vrut să evaluez chiar eu natura rănilor tale.

Oare fusese... îngrijorat pentru ea? Probabil călărise ca un nebun pentru a ajunge aici atât de repede. Inima Juliei tresăltă de bucurie, dar încercă să nu zâmbească.

– Spune-mi ce s-a întâmplat. Te plimbai prin pădure? Erai singură?

Ea clătină din cap.

– Nu. Eram cu Lady Lambert.

– Și te-ai împiedicat?

– Da, de o rădăcină. Probabil am estimat greșit distanța. Apoi nu am reușit să îmi recapăt echilibrul și am căzut în râpă. Dar sunt bine, serios. Am suferit o comoție ușoară și am glezna luxată, dar ambele se vindecă foarte bine, ținând cont că Theo nu mă lasă să mă ridic din pat.

– Și copilul?

Ea tăcu și îl privi în ochi pe Nick, căutând semne ale unei alte emoții în afară de îngrijorare. Speranță? Observă că nu spuse „copilul meu", ci doar „copilul". Oare sperase să piardă sarcina?

Doamne, probabil de aceea venise așa grăbit să o vadă. Bucuria pe care o trăise cu o clipă în urmă dispăru precum o floare sub soarele dogoritor. Venise aici într-un suflet în speranța că ea avea să piardă copilul, oferindu-i o soluție facilă pentru problemele lui.

Respiră adânc, luptându-se cu disperarea ce îi apăsa inima. Totul era în zadar. Nu avea să îl facă să se răzgândească niciodată. Nick nu avea să o creadă și nici să accepte copilul lor.

– Îmi pare rău să te dezamăgesc, soțule, dar nu am pierdut copilul, spuse ea încet. Cel puțin nu încă.

El se încruntă.

– Nu îți doresc răul, Julia, indiferent de ceea ce cred în privința acestui copil.

Julia nu putu să răspundă. Un avort i-ar fi făcut rău. Nu și-ar fi revenit niciodată. Corpul ei, da. Dar nu mai avea să conceapă un copil în aceleași circumstanțe, cu atâta pasiune și afecțiune. Acum, între ei nu era decât recea neîncredere, iar Julia nu avea energia să mai lupte.

Întoarse capul și privi în altă parte, dorindu-și ca el să plece.

După o clipă, el oftă.

– Am să rămân câteva zile, până îți revii, spuse încet. Când mă întorc la Londra, Fitz va rămâne aici să te vegheze.

Ea își întoarse rapid privirea spre el.

– Nu prea cred că am nevoie de un paznic, Colton. Pur și simplu m-am împiedicat.

– Eu nu sunt atât de sigur. Și, până când voi fi, Fitz rămâne aici.

El arătă spre camera micuță pe care ea și-o alese cu două luni în urmă când ajunsese.

– De ce nu ești în apartamentele ducesei?

Julia ridică din umeri.

– Angela s-a mutat în acele apartamente când a murit mama ta. Nu mi s-a părut corect să îi cer să se mute. Și, oricum, camera aceasta este de-ajuns pentru mine.

Nick se întoarse și porni spre ușă.

– Cheam-o imediat pe Lady Lambert, îi spuse el unui lacheu ce stătea pe hol.

– Colton, serios..., începu Julia, dar se opri când el ridică o mână.

– Ești stăpâna acestei case și meriți să fii tratată ca atare. Ca să nu mai vorbim că vei dormi acolo unde îți spun eu să dormi.

– Nu după opt ani, replică ea imediat. Chiar credea că putea să îi comande ce să facă după ce o ignorase atât de mult timp? Nu poți alege să îți exerciți drepturile de soț selectiv, Colton.

El mijii ochii și îi oferi un zâmbet leneș și încrezut.

– Cred că știm amândoi la fel de bine că nu trebuie să apelez la drepturile de soț, Juliet.

Capitolul 11

Bărbaților le place să ne ofere protecție, chiar și atunci când nu avem nevoie de ea. În general, cel mai bine este să accepți, pentru a nu-i răni orgoliul.

Domnișoara Pearl Kelly către ducesa de Colton

Julia suspină la auzul numelui, care cu siguranță nu fusese spus din greșeală. Of, dacă ar fi avut cum să-i șteargă acel rânjet de pe față! Ușa se deschise exact când avea de gând să îi spună să se ducă naibii.

– Excelență! exclamă Angela, chipul ei exprimând surprindere. Nu știam că ați venit.

Theo intră imediat după ea, ambele privindu-l curioase pe Colton.

– Știu. Am venit aici mai întâi. Își puse mâinile în șolduri. Aș vrea ca soția mea să stea în apartamentele de lângă ale mele, după cum îi este locul în această casă. Te rog să îți iei lucrurile de acolo în seara aceasta.

Angela roși.

– Oh, desigur! șopti. Nu am vrut să o jignesc pe Julia. M-am oferit să mă mut, dar ea...

– Ei bine, acum îți spun eu, zise Nick cu fermitate.

– Sigur că da. Imediat. Mă scuzați, vă rog.

Angela se întoarse și plecă.

– Colton, chiar nu era nevoie să faci asta, protestă Julia.

– Ba nu, are dreptate, interveni Theo din prag. Ar fi trebuit să părăsească apartamentele fără să i se ceară. Bună seara, Excelență.

Făcu o reverență. Nick își înclină ușor capul în direcția lui Theo.

– Lady Carville.

– Stați cu noi câteva zile?

– Da, până își revine soția mea.

Theo îi aruncă Juliei o privire scurtă.

– Ce interesant, șopti ea. Ei bine, am să mă asigur că ambele apartamente sunt curate și pregătite.

Plecă din cameră, închizând ușa în urma ei.

Julia închise ochii și își masă tâmplele. Doamne, era epuizată, confuză și nervoasă. Colton fusese continuu agasant de când se întorsese în Anglia. Oare chiar fusese dezamăgit că nu pierduse sarcina? Era atât de crud? O podidiră lacrimile, atât pentru copilul lor, cât și pentru bărbatul de care se îndrăgostise în Veneția, unul pe care știa că nu avea să-l mai vadă niciodată.

– Trebuie să te odihnești, spuse Nick pe un ton sec. Am să mă întorc să te ajut să te muți în noua ta cameră.

Ea încuviință, apoi îl auzi ieșind. Se întoarse și lăsă lacrimile să curgă în pernă.

Nick închise ușa camerei soției lui și merse pe hol. I se întorcea stomacul pe dos de agitație și avea nevoie disperată să bea ceva. Călărise jumătate de noapte și o zi întreagă, dându-se jos din șa numai pentru a schimba caii, iar teama cu privire la sănătatea Juliei aproape îl înnebunise. Iar când o văzuse atât de palidă și de obosită, abia se abținuse să nu o ia în brațe și să nu îi mai dea drumul niciodată.

Ce se întâmpla cu el?

Probabil că îl păcălise în cel mai urât mod în care poate o femeie păcăli un bărbat. Și totuși, nu și-o putea scoate din minte. Încercase să o uite timp de șase săptămâni, dar fără succes. Nopțile erau cele mai rele, când mirosul ei... atingerea ei... gustul ei îl bântuiau. Și, după ce se întâmplase la Madame Hartley, nu voia

să mai încerce cu o altă femeie. Așa că era prins în capcană, disperat după singura femeie pe care nu își putea permite să o aibă.

Jurase să să țină departe de reședința Seaton, sperând că nevoia cumplită de ea avea să dispară. Apoi în septembrie, când avea să afle dacă era copilul lui sau nu, Nick ar fi putut pleca fără regrete. Până la urmă, ea nu își dorise un soț, ci un copil născut sub protecția numelui de Seaton. Julia spusese că el ar trebui să plece, să se întoarcă la Veneția.

Era clar că nu tânjea după el. Și atunci de ce era atât de vrăjit de ea?

Îl găsi pe Thorton, majordomul. Bărbatul era la reședința Seaton dintotdeauna. Deși avea șaizeci și ceva de ani sau peste șaptezeci, Thorton era remarcabil de sprinten pentru un bărbat în vârstă. Când ajunseseră Nick și Fitz, mai devreme, Thorton aproape că sprintase pentru a anunța servitorii că venise ducele.

– Caută-l pe domnul Fitzpatrick și trimite-l în birou, ordonă Nick.

– Da, Excelență, răspunse Thorton cu vocea lui răgușită și baritonală.

Nick merse în biroul opulent, o cameră folosită de fratele lui, de tatăl lui și de restul ducilor de Colton. Dacă asta nu ar fi fost îndeajuns de deprimant, camera conținea amintiri deosebit de neplăcute pentru Nick, ținând cont că aici descoperise corpul fratelui său.

Merse către bufet și se bucură să vadă că era bine aprovizionat. Își puse un pahar sănătos din cel mai bun whisky al tatălui său. Măcar nu mai trebuia să o suporte pe mama lui. Încă își amintea multe dintre apostrofările de care avusese parte, de față cu tatăl său, desigur, chiar în camera aceasta. Subiectul ei preferat fusese întotdeauna marea dezamăgire provocată de cel de-al doilea fiu al ei.

Apoi, în noaptea de după înmormântarea fratelui său, stătuse aici cu ambii părinți, văzând în ochii lor ura și învinuirea în timp ce își priveau singurul copil viu. Nick încercase să le explice, dar nu îl crezuse nimeni. Așa că încetase să mai dea explicații.

Luă o gură de băutură, gonind amintirile amare cu whisky-ul cu aromă de stejar și turbă. Doamne, cât ura acest loc!

În loc să se așeze la biroul cel mare, Nick alese un scaun de lângă șemineu. Se auzi o bătaie scurtă în ușă, apoi Fitz intră în încăpere.

– Bună seara, Excelen...

– Nu o spune, îl repezi Nick. Mi s-a spus „Excelență" de mi s-a urât de când m-am întors la acest morman de pietre. Se ridică și se întoarse la bufet, unde îi puse un pahar de whisky și lui Fitz. Ia loc, Fitz. Nick îi dădu paharul și se așeză la loc. Mâine vreau să merg la poteca din pădure și să inspectez locul unde a căzut soția mea. Vreau să verific dacă a fost un accident.

– Bănuiți că nu ar fi fost?

Ceva îl deranja pe Nick. Două căzături misterioase într-o perioadă de timp atât de scurtă – dacă lua în calcul și căderea mamei lui. Putea să fie doar o coincidență?

Prima oară când aflase de moartea ducesei văduve, se gândise că Satana se plictisise să aștepte harpia și venise să o ia. Dar acum îl măcinau circumstanțele morții ei. Se împiedicase sau fusese... altceva? Părea neverosimil. Doar se știe că este foarte greu să omori răul în stare pură. Și cine ar fi vrut să o omoare? Unul dintre servitori, sătul de atâtea reproșuri?

Dar Nick învățase să aibă încredere în instinctele lui, după câte accidente avusese și el. Iar acum, două căzături păreau greu de ignorat, cel puțin până verifica el însuși locul accidentului Juliei.

Ridică din umeri.

– Recunosc că nu știu. Dar să te împiedici și să cazi exact în zona cu râpa? Tu știi mai bine decât oricine cât este de periculos să iei evenimentele tragice drept simple coincidențe. Așa că vreau ca ducesa să fie protejată până îmi satisfac eu curiozitatea. Iar când mă întorc la Londra, vreau să rămâi aici.

Fitz se încruntă, și cicatricea de pe fața lui îi dădu un aspect cumplit.

– De ce?

– Se pare că soția mea are nevoie de mai multă protecție decât mine.

Fitz clătină din cap.

– Nu. De ce vă întoarceți la Londra?

„Pentru că nu pot sta aici fără să o ating."

– Este mai bine să plec.

– Pentru cine este mai bine? Fitz bău niște whisky, paharul mic și delicat părând aproape comic în mâinile lui mari. Nu v-am crezut niciodată un laș.

Nick vru să nege, dar Fitz îl cunoștea prea bine. Așa că nu spuse nimic, ci pur și simplu se uită la foc.

– Cât timp stați, atunci? întrebă Fitz.

– Până își revine. Poate două sau trei zile.

– Da, am să o veghez, dar ar fi bine să fiți atent la Londra. Nu o să vă iert niciodată dacă vi se întâmplă ceva cât timp sunt eu aici.

– Nu ai de ce să îți faci griji. Și așa Quint abia se desprinde de mine. A luat foarte în serios avertizările tale în legătură cu siguranța mea.

– Când o să-l iertați pe Lord Winchester?

Umerii lui Nick se tensionară.

– Când am eu chef, Fitz. Nu mai vorbise cu Winchester după discuția din biroul lui, când prietenul lui îi spusese despre problemele financiare ale Juliei. Dar ce îți pasă ție?

– Nu îmi pasă. Dar mi se pare mare păcat să renunțați la o prietenie veche doar pentru că Lord Winchester a făcut ceea ce trebuia să facă un domn.

– Ce trebuia să facă un domn? răcni Nick, cu maxilarul încleștat. Să o ajute pe soția mea să se dea drept târfă, ca să mă păcălească? Să mă facă de râs? Să mă mintă în față? Asta fac domnii de unde ești tu?

Fitz clătină din cap.

– Nu. De unde sunt eu, dacă un bărbat și-ar fi ignorat soția timp de opt ani, lăsând-o să moară de foame, familia ei l-ar fi atenționat cu o bătaie zdravănă pe o aleea întunecată.

– Da, familia ei. Dar nu cel mai bun prieten al soțului ei.

– Lord Winchester se consideră familia ei. Își goli paharul și se ridică. Și știți asta foarte bine. Dar nu vreți să recunoașteți că ați greșit. Niciodată nu recunoașteți, duce căpos ce sunteți.

Nick mijii ochii.

– Da, și ducele acesta căpos te poate pune să dormi în grajduri dacă nu ai grijă ce vorbești.

Fitz lăsă capul pe spate și râse.

– Am dormit în locuri mult mai rele decât grajdurile astea, Excelență. Chiar sunt un palat față de unele dintre aleile din Dublin prin care am ajuns. Mă duc la culcare, dacă nu mai aveți nevoie de ceva.

– Nu. Ai făcut destule pentru o seară.

Thorton intră și anunță:

– Excelență, am pregătit apartamentele principale pentru dumneavoastră și Excelența Sa.

– Mulțumesc. Am să am eu grijă să o instalez pe soția mea în noua ei cameră. Spune-i servitoarei ei să îi mute lucrurile mâine-dimineață.

– Da, Excelență. Noapte bună!

– Noapte bună, Thorton.

Nick își termină whisky-ul și se întinse. Era epuizat. Cu cât o muta mai repede pe Julia, cu atât se putea duce și el mai repede în patul lui.

Nu răspunse nimeni când bătu încet la ușa soției lui. Se uită înăuntru și văzu că dormea dusă. Se mișcă ușor, înaintă, hotărât să o ia în brațe. Dar apoi rămase lângă patul ei.

Părea liniștită, cu respirația sacadată și profundă. Părul ei lung și blond se încolăcea în jurul chipului parcă sculptat de îngeri, și, deși cuverturile ascundeau trupul ei, el ținea minte fiecare parte apetisantă. Visase formele ei în fiecare noapte. Era chinuitor și să stea cu ea în aceeași încăpere.

Era greu de spus de ce, dar o voia în camera alăturată camerei lui. O voce din minte îi șopti: „Pentru că ești un prost".

Trase cuverturile și suspină. Cămașa ei de noapte se ridicase, lăsând vizibile coapsele fine și mătăsoase, iar sânii ei, acum și mai mari din cauza sarcinii, tensionau materialul. Dorința îl lovi pe Nick în vintre și închise ochii, chinuindu-se să se controleze.

Încercă să alunge gândul de a se băga în pat, dezbrăcat, și de a face dragoste cu ea.

Când își mai reveni puțin, deschise ochii și atunci văzu umflătură pântecelui ei. Nu era prea mare, dar vedea o umflătură sub bumbacul subțire. Iisuse, chiar era un copil! Nick își trecu palma peste față, asaltat de un val de sentimente contradictorii.

Își aminti că planul era bun. Când se dovedea că nu era al lui copilul, putea să plece din țară fără să îi ofere fetei sau băiatului protecția numelui său. Iar dacă se înșela și era copilul lui... Ei bine, nu voise niciodată să fie tată, nici nu știa cum să fie, de fapt, și nu voia să rămână în Anglia.

Dar nu era copilul lui, nu?

Această posibilitate era greu de acceptat. Nick își strecură brațele sub Julia, unul sub gâtul ei și celălalt sub genunchi. Ea oftă când o ridică, și brațele ei se încolăciră în jurul gâtului său. Nick își înăbuși un oftat. Nu numai că sânii ei erau erau presați de pieptul lui, dar mirosul ei îl învălui, gardenii dulci și familiare. Îl făcu să tânjească după acele nopți inocente din Veneția, înainte de a afla de minciuna ei.

Nick merse încet de-a lungul coridorului și trecu de colț. Apartamentele ducesei erau lângă ale lui, la capătul aripii de est, deși el nu dormise niciodată în dormitorul principal. Ultima oară când fusese la reședința Seaton, tatăl lui era încă în viață. Se întâmplase la înmormântarea lui Harry.

Nick deschise ușa cu cizma și intră în noile apartamente ale Juliei. Camerele erau mari, decorate în stilul sobru al mamei lui. Nick își propuse să îi spună soției sale să redecoreze după bunul-plac. Acum, că verificase starea averii, știa că își puteau permite orice modificări ar fi vrut să facă la reședința Seaton. Ce naiba, putea să dea foc la tot și să o ia de la capăt, din partea lui.

Se aplecă și o așeză pe Julia pe pat, ușor. Când încercă să se retragă, ea îl strânse cu brațele.

– Nick, șopti lângă gâtul lui.

El înlemni. Se simți dintr-odată nehotărât, furia și orgoliul luptându-se cu dorința furibundă din vintre. Se gândi cât de simplu ar fi să cedeze. Să se cufunde în delicatețea ei și să își astâmpere nevoia de ea. Dar ce avea să facă apoi?

Îi privi repede chipul și se convinse că dormea. Ușurat, îi desfăcu brațele din jurul gâtului ei și ridică apoi cuvertura să o acopere. Mai stătu un minut, privind-o și dorind-o. Torturându-se singur.

Nick se aplecă și o sărută ușor pe frunte, fără să se poată abține. Avea pielea rece și fină, și îi veni tare greu să se retragă.

Oftând, se duse în apartamentele alăturate și se trânti pe pat, fără a se dezbrăca.

A doua zi dimineață, cele două femei erau deja așezate la masă pentru micul dejun când se întoarse Nick.

– Bună dimineața, Excelență, spuseră vesele Lady Lambert și Lady Carville.

– Bună dimineața, doamnelor, răspunse.

După o noapte neliniștită, se trezise de câteva ore bune, mâncase și călărise.

– Lady Lambert, ești amabilă să vii cu mine în dimineața aceasta? Aș vrea să văd unde anume pe potecă a căzut soția mea.

Soția fratelui său încuviință.

– Sigur că da, Excelență. Mi-ar face plăcere să vă însoțesc. Mă schimb și ne întâlnim peste vreo douăzeci de minute.

Se ridică și ieși în grabă din cameră. Lady Carville îl privi cu șiretenie.

– De ce, dacă nu vă deranjează să întreb?

– Nu știu încă. S-ar putea să nu fie nimic, răspunse sincer. Dar anii mei în străinătate m-au învățat să fiu circumspect când vine vorba despre accidente.

– Da, am auzit că ați avut câteva așa-zise accidente chiar dumneavoastră. Credeți că Julia este în pericol?

– Sper că nu. Oricum, am să-l las pe Fitz aici să vă păzească pe toate trei după ce plec.

– Credeți că este necesar? Poate ar trebui să stați până se naște fiul sau fiica dumneavoastră.

Nick se îndreptă. Vru să spună că nu era copilul lui, dar se abținu. Timpul avea să dovedească faptul că avea dreptate.

– Nu, trebuie să plec. Dar am să mă întorc, dacă nu se naște copilul până în septembrie.

Privirea lui Lady Carville trădă faptul că înțelese, și femeia oftă.

– V-ați gândit la consecințele neîncrederii dumneavoastră, Excelență? Probabil nu vă va ierta niciodată.

– Atunci vom fi chit. Scuzați-mă, doamnă.

Nick, într-o dispoziție vizibil proastă, îl găsi pe Fitz pregătind trei cai în grajd. O iapă mică pentru Lady Lambert, un cal mare pentru Fitz și armăsarul lui Nick, Charon. Charon avea un metru șaizeci înălțime și era complet negru. Îl cumpărase cu trei săptămâni mai înainte, de la Tattersall. Era temperamental și încăpățânat, și lui Nick îi plăcuse să îl lase să alerge liber pe domeniu mai devreme în acea dimineață.

– Sigur vreți să vin și eu? întrebă Fitz când se apropie Nick.

– Cu siguranță. Prefer să nu fiu singur cu Lady Lambert. Oricum, vreau opinia ta despre locul în care se presupune că a căzut soția mea.

– Vă temeți că se va arunca la picioarele dumneavoastră, nu?

Nick își aminti câteva situații incomode cu soția fratelui său cât Harry încă trăia. Flirtase cu el cu orice ocazie, chiar și de față cu Harry. El nu o încurajase niciodată, dar ea fusese insistentă, surprinsă că Ducele Depravat ar respinge ideea de a-l încornora pe fratele lui.

Și apoi urmase acea noapte fatidică, și totul devenise un iad.

– Stai pe aproape, șopti Nick și luă hățurile lui Charon.

Se urcă în șa cu lejeritate.

– Ei bine, uitați-o că vine.

Fitz arătă spre casă, și Nick se întoarse. O văzu pe Lady Lambert, părând veselă în timp ce mergea galeș spre grajduri, purtând un costum de călărie maro.

Când ajunse lângă ei, Nick îi văzu nemulțumirea când constată că erau trei cai pregătiți, nu doi.

– Fitz vine cu noi, anunță el.

Ea încuviință și se duse la scara pentru încălecat. Un grăjdar din apropiere îi ținu iapa în timp ce ea se urcă.

Nick făcu un gest nerăbdător către Fitz, așa că prietenul lui se sui repede pe cal.

– Să mergem, spuse Nick și îl mână pe Charon spre pădure.

Cei trei plecară în ritm alert. Era o dimineață senină și răcoroasă de primăvară, și peisajele familiare și mirosurile îi amintiră lui Nick de copilărie, când hoinărea pe domeniu. Și-l amintea și acum pe grădinarul-șef, un domn Thompkins grizonant, care nu se arătase deranjat de faptul că era urmat peste tot de un băiețel.

Nick știa numele aproape tuturor speciilor de flori sau de copaci de pe proprietate datorită domnului Thompkins. De parcă l-ar ajuta vreodată cu ceva aceste informații.

Nick se întrebă când avea să înceapă să vorbească Lady Lambert. Nu era genul care să stea tăcută, și bănuia că avea destule să îi spună după opt ani.

Nu trebui să aștepte mult. Imediat ce trecură de iaz, Lady Lambert își conduse iapa lângă calul lui Nick, iar Fitz rămase în urmă.

– Excelență, începu ea, vocea ei la nivel de șoaptă. Nu ar trebui să vorbim totuși despre ce s-a întâmplat în noaptea aceea?

– Nu, nu ar trebui.

Acea noapte era ultimul lucru la care voia să se gândească. Privi fix înainte, concentrat la drum.

– Dar trebuie să îmi permiteți să îmi cer scuze.

Nick nu spuse nimic. Scuzele nu aveau să îl readucă la viață pe fratele lui. Sau să repare răul făcut reputației lui Nick. Și mai era problema vinei lui, pe care nici o scuză nu avea să o elimine.

– Ar trebui să știți că sunt diferită acum, continuă ea. Îmi dau seama cât de naivă eram atunci. Of, Nick...

Ochii lui, mijiți în semn de avertisment, lansară o privire către ea.

– Vreau să spun, Excelență, zise ea roșind și se uită în altă direcție. Voiam doar să știți cât regret ce s-a întâmplat. Și sper să putem fi prieteni într-o bună zi.

El nu reuși să formuleze un răspuns suficient de politicos pentru urechile unei doamne, așa că tăcu. Se rugă să facă și ea la fel.

Fitz strigă:

– Mai e mult, Lady Lambert, dacă nu vă supărați că vă întreb?

– Cam la zece minute distanță, cred. Era chiar înainte de curba cea mare a potecii. Se foi pe șa și își aranjă fusta. Ați fost să vedeți mormântul mamei dumneavoastră, Excelență?

El oftă. Se părea că era o călătorie neplăcută din toate punctele de vedere.

– Nu, nu am fost. Dar nu vă faceți griji. Am de gând să dansez pe el înainte să plec.

Lady Lambert închise gura. El se bucură de un moment de binecuvântată liniște, până când ea spuse:

– Soția dumneavoastră este foarte plăcută. Am devenit prietene bune.

– Chiar așa?

– Chiar așa. Este inteligentă și...

– De ce ați rămas aici, Lady Lambert? o întrerupse.

Ea făcu ochii mari de surprindere, dar el continuă:

– De ce v-ați dat pe lângă ducesa văduvă în toți acești ani? De ce nu v-ați mutat înapoi acasă, la familia dumneavoastră?

Ea își îndreptă spatele.

– Nu am familie. Nu am unde să mă duc. Mama dumneavoastră a fost familia mea în ultimii opt ani.

– Atunci permiteți-mi să vă dau o rentă. Puteți sta în casa văduvei. Alegeți ce casă vreți. Duceți-vă și luați o casă la Londra și trimiteți-mi factura.

– Mă forțați să plec, Excelență?

– Nu mă puneți în această situație. Aș prefera să nu vă forțez să plecați, dar nu pot înțelege de ce insistați să rămâneți aici.

Îl bătu ușor pe Charon, și calul înaintă în fața celorlalți.

În câteva minute, ajunseră la locul unde căzuse Julia. Nick se dădu jos din șa și aruncă hățurile peste o creangă. Zona din jurul potecii era acoperită de frunze, și pe o parte era o râpă abruptă.

– S-a împiedicat de rădăcina de acolo, spuse Lady Lambert, arătând cu degetul. Era destul de multă ceață în dimineața aceea, și mă tem că a alunecat când a încercat să se echilibreze.

Nick încuviință. Voia să investigheze, dar sporovăiala ei neîncetată nu îi era de folos.

– Vă mulțumesc pentru ajutorul oferit în această dimineață, doamnă. Vreți să vă conducă Fitz înapoi spre casă?

În ochii ei străluci o emoție – probabil surprindere că i se cerea să plece, se gândi el.

– Nu, nu este nevoie. Mă descurc și singură să ajung înapoi. O zi bună, Excelență!

Își întoarse calul și plecă. Când era suficient de departe ca să nu audă, Fitz zâmbi și o imită pe un ton pițigăiat: „Și sper să putem fi prieteni într-o bună zi".

– Du-te naibii, Fitz! mârâi Nick. Dă-te jos de pe calul ăla și vino încoace.

Fitz sări jos de pe cal, râzând.

– Ce căutăm?

– Nu știu. Totuși, ceva mi se pare ciudat. Se împiedică și cade în râpă? Poate o fi devenit neîndemânatică acum că este...

– Gravidă? completă Fitz, ridicând uimit dintr-o sprânceană. Nici nu puteți spune asta?

– O pot spune, ripostă Nick. Tropăi către rădăcină și o mișcă ușor cu vârful cizmei. Pare cam mobilă, nu crezi?

– Seamănă mai degrabă cu o funie decât cu o rădăcină.

Fitz o săltă cu ușurință în timp ce Nick merse spre râpă. Fitz trase de rădăcina groasă până când îi scoase capătul.

– Ia uitați-vă, strigă Fitz.

Nick se grăbi spre locul unde era Fitz.

– Nu pare că a fost legat ceva la capăt? Poate o funie?

Nick nu era sigur. Rădăcina era destul de noduroasă și avea capătul sucit în multe direcții, părând să fi fost legată de altceva.

– Vezi dacă găsești ce anume ar fi putut fi legat de ea.

Fitz încuviință și plecă spre partea cealaltă a potecii, printre copaci.

Nick se uită la mulțimea de frunze din jur, lângă râpă. Erau multe, și Lady Lambert spusese că fusese ceață în acea dimineață. Dădu cu cizma peste frunze, să testeze cât erau de alunecoase. Hmm...

Se uită în jos. Pășind cu grijă, coborî panta, ținându-se de trunchiuri și de crengi pentru a nu cădea. Când ajunse la capătul râpei, văzu unde se oprise corpul Juliei după modul în care erau frunzele împrăștiate. Îi îngheță sângele în vene.

Iisuse, se rostogolise tocmai până aici? Era un miracol că nu își frânsese gâtul.

Se duse înapoi sus și îl găsi pe Fitz așteptându-l.

– Ei bine?

– Pământul este prea ud ca să rămână urme, dacă or fi existat unele. S-ar putea să găsim urme de frânghie pe un copac de mai încolo, dar sunt semne prea vagi pentru a fi siguri.

– Fir-ar să fie, bombăni Nick. Sperasem să ne lămurim într-un sens sau altul.

Fitz apucă hățurile calului.

– Mai vreți să rămân aici când vă întoarceți la Londra?

– Da.

Nick nu avea dovezi, dar ceva în legătură cu căzătura i se părea ciudat. Și, deși nu voia să recunoască, nu îi plăcea să o lase pe Julia neprotejată. Ideea că ar putea păți ceva...

Goni acele gânduri din minte și se urcă în spinarea lui Charon. Armăsarul mare se mișcă și se foi din cauza greutății lui Nick, iar bărbatul trase de frâie.

– Nu-mi scăpa soția din ochi. Stai cu ea, Fitz. La mese, la plimbări, la ceai... Indiferent ce vrea să facă.

– Sigur, deși ar fi mai bine dacă ați...

– Nu o spune, mârâi Nick și îl lovi pe Charon cu tocurile cizmelor.

Julia nu își văzu soțul timp de trei zile. Știa că mai era prin preajmă, pentru că îi putea auzi pașii în fiecare noapte când mergea la culcare în camera alăturată. Faptul că era nerăbdătoare să vadă orice semn al prezenței lui arăta cât de plictisitoare erau zilele ei.

Theo o ținea la curent pe unde umbla ducele. Își petrecea mare parte din timp călărind, cu Fitz după el, în mod deloc surprinzător. Cinele deveniseră stânjenitoare, căci Nick, Theo și Angela epuizaseră încă din prima seară orice subiect de discuție posibil.

În seara aceasta, se hotărî să li se alăture. Glezna ei părea mult mai bine, și nu mai suporta ideea să mai zacă încă o zi în pat.

Julia o chemă pe Meg și încercă să nu se întrebe de ce o evitase Nick în ultimele zile. Nu o mai vizitase și nu mai venise să vadă ce făcea după acea primă seară. Aștepta vești dacă pierdea sau nu copilul?

Ei bine, avea să fie dezamăgit, se gândi și ridică bărbia cu încăpățânare. Totul era bine cu copilul, conform spuselor moașei care o vizitase mai devreme. Se bucurase să audă asta. Julia și Theo plânseseră de fericire când aflaseră veștile bune.

Meg veni și discutară despre ce să poarte la cină.

– Mai aveți o rochie sau două dintre cele de la Veneția care vă mai vin o săptămână și ceva, zise Meg. Asta va atrage atenția Excelenței Sale.

– Nu sunt atât de sigură că îi doresc atenția, bombăni Julia.

Era în continuare supărată și rănită. Spusese lucruri pline de venin, crezuse atât de ușor ce era mai rău despre ea.

Dar Meg nu știa toate astea. Totuși, servitorii vorbeau, și era clar că Meg știa că ducele și ducesa nu petrecuseră timp împreună de la venirea lui Nick.

– Haideți să punem rochia trandafirie, Excelență. O aduc imediat.

Aproape o oră mai târziu, Julia se privi în oglindă.

– Ei bine, Meg. Ce zici?

– Cred că o să-l dați pe spate, dacă îmi permiteți să spun asta, Excelență.

Julia râse. Fusese nevoită să renunțe la desuuri pentru a încăpea în rochie, dar rezultatul merita. Mătasea trandafirie îi acoperea trunchiul, corsetul scurt ridicându-i sânii și scoțându-i în evidență. Materialul foarte fin cădea spre pământ, trecând peste coapsele și pulpele ei, peste cea mai subțire jupă a ei. Mânecile îi subliniau umerii și gâtul, culoarea rochiei scoțând în evidență pielea ei albă.

Păcat că vânduse perlele bunicii ei.

– Am auzit gongul. Grăbiți-vă, Excelență.

– Cu o gleznă luxată? Am noroc dacă ajung înainte de desert, se strâmbă Julia. Urează-mi noroc, Meg.

– Rochia aceasta este tot norocul de care aveți nevoie, Excelență.

Julia râse și începu lent drumul spre primul etaj. Până ajunse la masă, ceilalți începuseră felul întâi. Se ridicară cu toții și se grăbiră să o ajute, și fu surprinsă să îl vadă pe Nick ajungând primul.

– Draga mea, o salută Theo în timp ce Julia îl luă de braț pe soțul ei.

Era cald și puternic sub mâna ei, și simți cum i se urcă stomacul în gât.

– Ești sigură că e înțelept să te dai jos din pat?

– Sunt bine, mătușă Theo.

Nick începu să meargă spre capătul mesei, spre locul ei obișnuit.

– Colton, te rog, nu mă face să merg tocmai până acolo. Dacă nu te deranjează, o să stau la acest capăt, lângă tine.

Îi văzu privirea sărind spre decolteul ei, și apoi el își drese vocea:

– Cum dorești, doamnă.

Capitolul 12

Bărbații nu își împărtășesc sentimentele pe cât de ușor ne-am aștepta. Chiar s-ar putea să afli mai multe din ceea ce fac, nu din ce spun.

Domnișoara Pearl Kelly către ducesa de Colton

Nick nici nu se uită în direcția ei pe parcursul serii. Masa păru să dureze o eternitate în timp ce Angela și Theo vorbiră fără pauză, iar soțul ei se concentră doar asupra mâncării și abia participă la conversație. Până la urmă, Julia aproape că își dori să fi rămas în pat.

În sfârșit veni desertul, și Julia abia își înăbuși un căscat.

– Draga mea, îi zise Theo. Ești obosită, cu siguranță. Dacă vrei să te retragi, sunt sigură că soțul tău ar fi bucuros să te conducă.

Nick ridică imediat capul și se uită de la Theo la Julia.

– Sigur că da. Spune-mi când.

– Mulțumesc, dar sunt sigură că mă descurc și singură.

– Prostii, interveni Theo. Dă-i voie soțului tău să te conducă. Nu am vrea să cazi din nou.

Julia nu putu să se mai opună, mai ales că Nick se ridicase deja, corpul lui înalt și musculos mișcându-se grațios în timp ce veni să o ajute să se ridice de pe scaun. Oftă și se resemnă.

– Noapte bună, Theo. Angela.

El o luă de braț.

– Sprijină-te de mine, îi spuse, susținându-i greutatea în timp ce ea ieșea din cameră șchiopătând.

Nu vorbiră. Simplul fapt că îl atingea îi încinse corpul, ceea ce o deranja, având în vedere cât de urât se purtase. Cum putea să mai fie atrasă de un bărbat care fusese atât de crud? Era exasperant.

Când ajunseră la scări, puse din greșeală prima oară piciorul rănit pe treaptă și suspină.

– Nici nu ar fi trebuit să te dai jos din pat, bombăni Nick înainte de a se apleca pentru a o lua în brațe.

– Lasă-mă jos. Mă descurc foarte bine să merg.

– Sunt ferm convins, dar aș vrea să ajungem înainte de Crăciun.

Urcă scările cu ușurință, cu mușchii încordați, și ea îi simți mișcările. Mirosea exact cum mirosise în Veneția, a lămâie și a mosc, și simți nevoia ridicolă să-și așeze capul pe el. De fapt, dacă s-ar fi întors să se uite la ea, nici nu trebuia să se întindă mult pentru a-l săruta.

Își limpezi gândurile. De ce se gândea la un sărut cu el?

Dar, Doamne, ce se mai gândea la asta! Julia își aminti acea săptămână glorioasă din Veneția, acum că era atât de aproape de el. De fapt, își aminti corpul lui. Inima îi bătu puternic și repede, sfârcurile i se întăriră pe sub rochie în timp ce nevoia pe care încercase să o nege amenința să o copleșească.

Dacă n-ar fi fost lucrurile atât de complicate între ei...

Nick deschise ușa și intră în apartamentele ei. O puse imediat jos, de parcă nu mai suporta să o atingă. Făcu un pas înapoi și își încrucișă brațele în dreptul pieptului. Apoi își drese vocea.

– Eu și Fitz am mers unde ai căzut și, deși pare suspect, nu sunt dovezi clare că ar fi fost ceva sinistru la mijloc. Dar trebuie să fii mai atentă. Fitz te va însoți oriunde vei merge.

– Sinistru? Haide, Colton, ești prea dramatic. Ți-am spus că a fost o simplă căzătură.

– O simplă căzătură care ar fi putut să te omoare, doamnă.

Ea se abținu să-și dea ochii peste cap.

– Dacă nu sunt dovezi, atunci de ce am nevoie să mă urmărească Fitz?

El ridică dintr-o sprânceană neagră.

– Pentru că aşa spun eu.

Julia rămase cu gura căscată. O şoca aroganţa acestui bărbat.

– Asta este tot, Colton? îl întrebă cu năduf.

– Nu ştiu. Este tot? întrebă vorbind lent şi privind-o din cap până în picioare. Până la urmă, este greu de trecut cu vederea modul atât de artistic în care ţi-ai etalat nurii în seara asta. Poate încerci să îmi atragi atenţia.

Julia detestă fiorul ce o străbătu în timp ce el o inspectă, aşa că vocea ei se umplu de venin:

– Nurii mei, cum spui tu atât de bine, nu prea mai încap în nimic. Asta nu a fost pentru tine, arătă spre rochia ei.

– Şi te-aş şi crede dacă nu aş şti ce mincinoasă pricepută eşti.

Se apropie, iar ea rămase pe loc.

– Nu aş fi fost obligată să mint dacă nu ţi-ai fi neglijat îndatoririle vreme de opt ani, îi reproşă. Nu ai idee prin câte am trecut din cauza familiei tale. Iar Templeton...

Închise brusc gura, nevrând să îi spună cât de greu fusese de fapt. Oricum lui Colton nu i-ar fi păsat.

– Am rezolvat-o cu Templeton, doamnă. Nu numai că s-a rezolvat situaţia ta financiară, dar Templeton nu îţi va mai adresa nici măcar un cuvinţel pentru tot restul vieţii.

În timp ce se gândi la cuvintele lui Nick, în sufletul ei se dădu o luptă între speranţă şi teroare.

– L-ai... ucis?

Nick lăsă capul pe spate şi râse, primul zâmbet adevărat pe care îl văzuse pe chipul lui de la Veneţia încoace.

– Nu, nu l-am ucis. Ar fi trebuit să o fac, ţinând cont că s-a dat la tine de parcă erai o...

– Târfă, spuse ea când el ezită. Dar nu asta crezi că sunt, bărbate?

Pe chipul lui trecu un val de emoţii. Înainte ca ea să le poată identifica, el se lipi de ea. O mână a lui alunecă în sus pe spatele ei, spre ceafă, cealaltă o ţinu de mijloc, ţintuind-o locului.

– Şi totuşi, nu mă pot abţine de la a te dori. În ochii lui cenuşii furtunoşi străluci ceva întunecos şi sălbatic. În fiecare minut,

în fiecare secundă a fiecărei zile, şopti el înainte de a se apleca şi a o săruta.

În clipa în care li se atinseră buzele, orice altceva fu uitat. Dorinţa arse feroce şi incandescentă între ei când limba lui îi invadă gura pentru a gusta şi a chinui. Îl ţinu strâns de umeri, înfigându-şi unghiile în materialul hainei, îmbărbătându-se pentru a rezista atacului senzaţiilor.

Respirau amândoi rapid şi gâfâit, iar gurile lor continuară să se atace cu fervoare, ambii luptându-se pentru control. Nu era un sărut blând, ci unul aspru şi nervos, plin de resentimente şi de suspiciuni ce nuanţau sălbăticia dintre ei. Juliei nu îi păsa. De fapt, se gândi că s-ar putea să moară dacă punea capăt acelui sărut. Iar când îl îşi frecă de ea mădularul excitat, mare şi întărit, ea gemu în gura lui.

Nick îşi depărtă buzele de gura ei pentru a le lipi de gâtul ei, limba lui atingându-i pielea şi lăsând o urmă provocatoare. Când ajunse la baza gâtului, muşcă exact unde începea curba umărului ei, dinţii lui afundându-se încet în muşchii şi tendoanele de acolo. Julia tremură, durerea şi plăcerea combinându-se pentru a trimite un fior fierbinte între picioarele ei.

Palma lui caldă îi acoperi sânul şi împinse în sus pentru a le permite buzelor lui să se joace cu curba generoasă expusă de rochia ei. Ea îşi arcui spatele, dorind cu disperare mai mult, cu sânii sensibili şi dureroşi dorindu-l pe el cu ardoare.

Brusc, îşi duse mâinile la spatele ei, o apucă de fese şi o ridică. Julia îşi încolăci picioarele în jurul mijlocului lui din instinct şi, înainte să conştientizeze ce se întâmpla, îşi simţi spatele lipit de perete. Gura lui o găsi din nou pe a ei şi o sărută ameţitor, iar mădularul lui tare şi rigid se aşeză perfect între picioarele ei. Nu putu să nu îşi frece sexul dezbrăcat de membrul lui, şi el mârâi, un sunet jos şi excitant. Aşa că ea repetă mişcarea.

El preluă controlul, mişcându-şi şoldurile pentru a-i stimula cea mai sensibilă zonă. Fiecare atingere o făcu să suspine, plăcerea coborându-i până la degetele de la picioare, dar nu era îndeajuns. Ardea, cu pielea deopotrivă fierbinte şi rece, şi nu se mai simţise atât de goală pe dinăuntru niciodată. Atât de disperată.

Trecuse prea mult timp, dar corpul ei ținea minte bine senzația de a-l avea în ea.

– Nick, gemu, mișcându-și șoldurile împreună cu el.

El se apropie mai mult, împingând-o în zid, gura lui fierbinte și grăbită atingându-i gâtul. Ea respiră sacadat și se ținu de umerii lui, înnebunită de plăcerea intensă ce înlătura orice reticențe privind ceea ce făceau. Avea nevoie de asta. Dorea tot ce îi putea el oferi, și chiar mai mult decât atât.

Dorința de a-i oferi plăcere, de a-și uni corpul cu al lui preluă controlul. Întinse mâna între ei, hotărâtă să deschidă nasturii pantalonilor lui. Când mâinile ei ajunseră la șlițul lui, el încremeni și făcu un pas înapoi. Julia se prăbuși sprijinită de perete și încercă să se țină pe picioare, confuză și fără echilibru.

Ce se întâmplase?

Soțul ei părea la fel de răvășit ca ea. Își trecu mâna prin părul negru, ciufulindu-l.

– Eu... Expiră pe gură fără a se uita la ea. Îți cer scuze, doamnă. La revedere.

– Colton, așteaptă, strigă, neputând decât să privească în timp ce el se grăbi spre ușă.

El se opri, dar nu se întoarse. Ea își aduse aminte că el zisese că va rămână doar până când avea ea să se simtă mai bine. Și tocmai îi spusese „la revedere", nu „noapte bună".

– Ai de gând să pleci la Londra?

– Da, răspunse el, întorcându-se cu profilul spre ea. Cred că așa este cel mai bine.

Voia să *plece*. Nici nu îi venea să creadă. Cu un minut în urmă fusese cu mâinile pe sub rochia ei, iar acum voia să plece? Faptul că încă tânjea după el, că nu voise ca el să se oprească o enervă și mai mult. Cum putea să îl urască, dar să îl dorească atât de mult?

Furioasă, strigă:

– Ca să mă poți ignora în continuare? Asta e? Probabil ai fost foarte dezamăgit când ai dat fuga aici doar ca să afli că nu ți-am pierdut copilul.

Nick se întoarse cu fața la ea, expresia lui fiind la fel de furioasă pe cât se simțea ea.

– Nu am dorit niciodată să pierzi copilul. Făcu un pas înspre ea. Am murit de îngrijorare când am auzit că ai avut un accident.

– Mă îndoiesc. Mai ales că nu crezi că este copilul tău.

– Nu te-am mințit niciodată.

– Ah, o insinuare delicată a faptului că eu te-am mințit pe tine. Da, am mințit, Nick. Am mințit pentru că nu am avut de ales! Eu și Theo am vândut tot ce aveam. Am mers la mama ta, care s-ar fi bucurat să mă vadă azvârlită în stradă. Opțiunile mele erau tu sau Templeton. Poate am fost proastă, dar te-am ales pe tine.

– Dacă asta ar fi adevărat, mi-ai fi scris, explicându-mi problema, răcni la ea, ochii lui cenușii devenind reci și distanți. Te-aș fi putut ajuta, aș fi apelat la avocați. Dar tu a trebuit să mă seduci. Mă întreb de ce, Julia.

Ea privi de jur împrejur, căutând ceva cu care să arunce în el. Pentru că nu găsi nimic la îndemână, strânse din pumni.

– M-ai fi ajutat, Colton? Ai fi venit să mă salvezi, pe mine, femeia pe care nu ai vrut niciodată să o iei de soție, parte din familia pe care o urăști atât de mult? Simon mă tot avertizase. Știam ce simți în privința mea. Și te-am așteptat opt ani! Trebuia să fac ceva.

El zâmbi larg și deschise gura să spună ceva, așa că ea ridică o mână.

– Nu o spune. Am fost virgină în prima noapte cu tine. Nu am mai fost cu nimeni altcineva. Dacă alegi să nu mă crezi, atunci nu mai este nimic de făcut.

– O virgină nu își călărește soțul pe un scaun. Veni mai aproape, vocea lui fiind joasă și amenințătoare: O virgină nu suge mădularul soțului ei. O virgină nu își dă jos hainele, nu se atinge, nu mă imploră să o ling.

Julia simți că i se încinge fața, nesigură dacă de jenă sau de dorința provocată de cuvintele lui vulgare. Își aminti clar acele șapte nopți, pe care le retrăise în mintea ei de multe ori. Poate că doamnele de societate nu se purtau așa, dar ducesa de Colton o făcuse – și îi plăcuse.

– Îți cunoșteam reputația. Ai fi fugit mâncând pământul dacă bănuiai că eram virgină, darămite soția ta! Așa că am plătit-o pe Pearl Kelly să mă învețe ce face o curtezană. Îmi pare rău

că te-am păcălit, Colton, dar chiar am crezut că nu există nici o altă opțiune.

Nick se uita la ea de sus, aproape un metru optzeci și ceva de bărbat scandalizat. Dar ea refuză să se lase intimidată, și inima îi bătu nebunește în timp ce îl privi cu îndrăzneală.

– Da, în mod clar nu mi-ai lăsat nici o opțiune, mârâi el.

Pe ea o bușsi râsul. Insistența lui de a se victimiza, făcând-o pe ea să pară un monstru, chiar era prea mult.

– Tu m-ai curtat pe mine. Tu m-ai sedus la fel de mult cât te-am sedus și eu. Și Dumnezeu mi-e martor că nu am stat cu gândul la o eventuală sarcină când am fost împreună. Nu ai făcut nici un efort să eviți o sarcină ca rezultat al întâlnirilor noastre. Spune-mi, câți bastarzi ai făcut de-a lungul anilor?

Nările lui se lărgiră, și făcu un pas înapoi.

– Mi-ai spus că nu poți face copii, și te-am crezut. Am crezut că ești de încredere. Veniseși cu unul dintre cei mai buni prieteni ai mei, pentru numele lui Dumnezeu! De unde să știu eu ce erai tu de fapt?

– Și ce eram de fapt, Colton? În afară de o soție ajunsă în pragul disperării pentru că soțul ei a ignorat-o timp de *opt ani?*

El îi aruncă un zâmbet zeflemitor și plin de el.

– Doar nu vrei să o spun, nu?

Ea suspină, trupul ei fiind cuprins de căldură. Îi clocotea sângele prin vene și îi bâzâiau urechile de revoltă. În clipa aceasta, îl ura cu o vehemență de care nu se crezuse capabilă. Julia dori să îl lovească, să îl insulte, orice, numai să sufere la fel de mult cât suferea ea.

– Ești un laș și un ipocrit, spuse. Mi-aș dori să nu fi mers niciodată la Veneția.

– Atunci suntem de aceeași părere în privința asta.

Se priviră față în față mult timp, de la mai puțin de un braț distanță. El respira la fel de greoi ca ea. Aerul din cameră era încărcat de tensiune și de emoție, precum o furtună ce întârziase prea mult timp să se manifeste.

Apoi atmosfera se schimbă, deveni intimă când fură străfulgerați de bine-cunoscutul fior. Pleoapele lui Nick se lăsară grele, privirea lui fiind plină de dorința carnală ce îi făcea genunchii

să se înmoaie. Se concentră asupra ei, de parcă voia să o mănânce de vie. Ea se așteptă să înainteze și să o sărute din nou.

Corpul îi fu cuprins de furnicături, și deschise ușor buzele, anticipând momentul.

Nick se uită la gura ei, unde vârful limbii ei ieși să îi umezească buzele. Clipi, apoi se îndreptă.

– Plec mâine la prima oră.

Se întoarse și merse spre ușă.

– De ce? De ce ești atât de hotărât să mă ignori?

Nu voise să spună nimic, dar nu își putuse înghiți cuvintele. Nick își sprijini fruntea de ușă, cu mâna pe mâner.

– Pentru că e un chin să mă țin departe de tine. Și, dacă îmi dau voie să te am, te voi urî imediat după aceea – și mă voi urî și pe mine.

Deschise ușa și dispăru.

Colton plecă a doua zi dimineață, înainte ca lumea să se trezească. Julia îl auzi plecând, dar nu se dădu jos din pat. Avea emoții contradictorii și nu știa dacă ar vrea să îl strangulеze sau să se repeadă să îl dezbrace data viitoare când l-ar vedea.

Se gândi că probabil era mai bine să nu afle. Așa că își alungă cu hotărâre din minte orice gând legat de soțul ei. Avea să se concentreze asupra sănătății ei și a copilului.

Colton se ținuse de cuvânt și îl instruise pe Fitz să o urmărească peste tot. Bărbatul enorm li se alătură chiar și la cină, ceea ce la început le neliniști pe Angela și pe Theo. Julia înțelegea de ce se simțeau așa ținând cont că Fitz era o prezență intimidantă. Dar, ajungând să îl cunoască, îl găsi amuzant și simpatic. Era clar că ar face orice pentru Colton, și Julia se întrebă, nu pentru prima oară, ce anume se întâmplase între cei doi bărbați de îl făcuse pe Fitz să fie atât de loial.

Simon veni la o săptămână după ce plecase Colton. Luau cina, când trupul înalt și suplu al lui Lord Winchester intră pe ușă.

– Simon!

Julia sări de pe scaun. El o luă în brațe.

– Bună seara, Jules. Făcând un pas în spate, o ținu la distanță de un braț. Radiezi. Chiar radiezi.

Se întoarse către celelalte femei şi către Fitz şi îi salută şi pe ei.

Theo făcu semn să se mai aranjeze tacâmuri pentru o persoană, şi doi lachei se grăbiră să facă întocmai, aşezându-l pe Simon în dreapta Juliei. Când erau toţi aşezaţi la masă, Julia îl întrebă:

– S-au terminat întrunirile parlamentului sau mai durează?

Simon luă nişte friptură de oaie de pe tava de lângă el.

– Mai durează, mă tem, ceea ce înseamnă că nu pot sta mult. Dar am auzit de la Quint, care a aflat de la Colton, că te-ai rănit. Am vrut să vin să văd cum eşti.

– Şi de ce nu ţi-a spus chiar ducele? întrebă Theo, mai luând nişte fasole.

Când el nu răspunse, Julia întrebă:

– Tot nu vorbeşte cu tine?

Simon nu spuse nimic, ci se năpusti asupra mâncării, ceea ce îi oferi răspunsul Juliei.

– Dacă ar fi Colton aici, i-aş trage una peste cap, comentă ea.

– Chiar mi-ar plăcea să văd asta, zise Simon foarte serios.

– Şi mie, adăugă Fitz de mai departe de la masă.

Toţi râseră, şi Simon continuă:

– Da, Colton mai este supărat pe mine. Dar mă aştept să îmi ceară scuze curând. Hmm, cam prin septembrie, zise uitându-se la burta Juliei.

– Cred că îmi scapă ceva, comentă Angela. De ce în septembrie?

– Nu i-ai spus? o întrebă Simon pe Julia, care clătină din cap. Pentru că atunci va naşte Julia.

– Şi, odată ce îşi va vedea copilul, totul va fi iertat, spuse repede Theo. Acum spune-ne ce veşti ai despre oraş, Lord Winchester.

Julia observă delicateţea cu care răspunse mătuşa ei întrebării Angelei. Deşi o plăcea pe Angela, Julia nu voia să răspândească tuturor povestea ei. Era mai bine să afle cât mai puţini oameni despre ce făcuse ea în Veneţia.

Simon le oferi poveşti despre diferite baluri, petreceri şi evenimente la care fusese în ultima lună. Theo sorbi fiecare cuvânt al lui Simon, pentru că îi lipsea viaţa la oraş mai mult decât lăsa să se vadă. Julia se simţi vinovată, dar nu avea de gând să o lase pe mătuşa ei să plece acum. Cel puţin nu înainte de-a naşte.

După cină, Simon se întoarse către Julia.

– Ne plimbăm?

Ea încuviinţă.

– Fitz, eu şi Lord Winchester ne ducem la o plimbare. Sunt sigură că mă poate păzi el foarte bine pe durata plimbării. Te poţi retrage pentru această seară.

Fitz se încruntă, şi cicatricea de pe faţa lui deveni albă.

– Ducele nu ar...

– Ducele nu este aici, replică ea tăios şi apoi oftă. Îmi cer scuze, Fitz. Nu vreau să fiu arţăgoasă cu tine, nimic din toate astea nu este vina ta. Simon, îmi poţi tu garanta siguranţa pentru următoarele câteva ore?

Simon zâmbi, şi gropiţele din obrajii lui se adânciră.

– Am să te protejez, frumoasă domniţă.

Fitz nu păru încântat, dar fu de acord. Simon o ajută pe Julia să se ridice, şi ieşiră pe peluza dinspre aripa de vest a casei.

Era ciudat de cald pentru o seară de mai. Tufele de liliac începeau să dea în floare, la fel şi lăcrămioarele. Totul era verde şi plin de viaţă, un nou început după iarna rece şi umedă. Julia se aşeză pe o bancă din apropiere.

– Te simţi bine? Sincer? Când am auzit că ai căzut, jur că am îmbătrânit cu un an.

Lumina blândă a casei scoase în evidenţă chipul lui îngrijorat. Julia îi zâmbi prietenului său.

– O gleznă luxată şi o durere de cap. Doar atât. Am avut noroc.

– Slavă cerului! Am înţeles că Nick nu a găsit dovezi.

– Aşa este, deşi nu prea înţeleg de ce s-a gândit că era ceva necurat la mijloc. Oricum, l-a lăsat aici pe Fitz, să îmi fie gardă de corp.

– De ce naiba nu a rămas Colton, dacă era atât de îngrijorat?

Julia ridică din umeri.

– A spus că e mai bine dacă se întoarce la Londra. Nu cred că are de gând să revină aici.

– O să îşi vină în fire, Jules. Dă-i timp.

– Cât timp, Simon? Se ridică şi merse să se uite în întunericul din jur. L-am aşteptat opt ani. Şi ar trebui să auzi ce lucruri urâte îmi spune când suntem împreună.

Îi alunecă o lacrimă pe obraz şi o şterse. Doamne, obosise să mai plângă din cauza acelui bărbat.

– De ce merită Colton să-i acord mai mult timp? întrebă ea.

„Pentru că îl iubeşti", îi şopti o voce din interiorul ei.

Simon se apropie şi o strânse de mână.

– Pentru că este încăpăţânat, cinic şi toţi cei pe care i-a iubit vreodată i-au întors spatele. Merită ca măcar unul sau doi să îi acorde timp. Va reveni la sentimente mai bune, te asigur.

Îşi sprijini capul de umărul lui.

– Şi dacă nu?

– Se va întâmpla. Îl cunosc la fel de bine cât mă cunosc pe mine. Şi, dacă aş fi fost în locul lui, aş fi încremenit de frică.

– De frică? Lui Colton nu îi este frică.

Simon râse.

– Cred că glumeşti. Colton este complet terifiat.

– De *ce* anume?

– De tine, prostuţo.

Simon însufleţi casa pentru următoarele câteva zile. Jucară cărţi, de obicei pichet sau speculaţie, cu Julia, se plimbă călare cu Angela şi cu Fitz în fiecare dimineaţă şi bău câte un pahar de tărie cu Theo în fiecare seară.

Julia se simţea revigorată. Corpul ei se mărea cu fiecare zi şi avea foarte multă energie. Theo sugeră să redecoreze camera copilului, aşa că într-o dimineaţă Julia şi menajera, doamna Gibbons, se duseră la al treilea etaj să vadă cum stăteau lucrurile.

Camera era prăfuită şi neglijată, ceea ce nu era surprinzător ţinând cont că nu fusese deschisă de treizeci de ani. Ferestrele mari erau murdare, aruncând o culoare cenuşie pe pereţi.

– Ducesa văduvă a spus să nu ne batem capul cu camera aceasta, zise pe un ton defensiv doamne Gibbons de lângă Julia.

Cu părul ei sur strâns într-un coc practic, doamna Gibbons nu era o femeie obişnuită cu cochetăria. Aşa cum spusese şi Theo, femeia era genul foarte pragmatic. Julia nu putea decât să îşi

imagineze cât de îngrozite erau servitoarele de gândul de a face vreo greşeală sub inspecţia doamnei Gibbons.

– Desigur, o linişti Julia. Nu v-aş învinui nici pe dumneavoastră, nici pe servitori de neglijenţă, doamnă Gibbons. Dar acum aş vrea să fie curăţată.

– Ce să facem cu mobila şi cu jucăriile, Excelenţă? întrebă şi arătă către cele două paturi mici dintr-o parte a camerei.

Julia zâmbi şi şi-l imagină pe Nick cuibărit în pat. Apropiindu-se, observă ceva scris pe căpătâiul unuia dintre paturi. Şterse praful cu mâna şi văzu iniţialele N.S. zgâriate în lemn. Urmări literele cu degetul şi simţi o împunsătură în inimă.

– Le putem curăţa şi păstra? S-ar putea să le folosim cândva.

Ochii doamnei Gibbons străluciră.

– A fost un neastâmpărat. Arătă spre patul lui Nick, unde îşi zgâriase iniţialele. Soţul dumneavoastră a fost cel mai adorabil băieţel, dar un mare neastâmpărat.

Julia se gândi că nimic din toate acestea nu se schimbase acum, că era matur.

– Cum era fratele lui, Harry?

– Cuminte. Foarte responsabil. Exact opusul soţului dumneavoastră, în toate sensurile. Doamna Gibbons clătină din cap şi continuă: Mare păcat de ce s-a întâmplat.

– Într-adevăr, şopti Julia, deşi habar nu avea ce anume se întâmplase. Se hotărî să îl întrebe pe Simon în acea după-amiază. Haideţi să curăţăm camera, doamnă Gibbons. Donaţi jucăriile copiilor din sat şi puneţi deoparte paturile. Să ardem saltelele. Când e curată, o să vorbim despre culori de vopsea şi perdele.

– Desigur, Excelenţă.

În acea după-amiază, ea şi Simon jucară pichet.

– Ducesă, eşti pregătită să fii învinsă astăzi?

Simon zâmbi şi amestecă apoi cărţile cu îndemânare.

– Ţinând cont de rezultatul jocului de ieri, domnule dragă, eu ar trebuie să te întreb asta pe tine.

– Poate ar trebui să mărim miza?

Ea ridică din umeri.

– Dacă eşti pregătit să pierzi mai mult decât cele două lire pe care ţi le-am luat ieri, sigur.

Simon râse și clătină din cap.

– Aroganța ta o egalează pe a soțului tău. Îi întinse pachetul și se lăsă pe spate. Îți dau voie să împarți tu cărțile prima.

Julia își frecă mâinile.

– S-ar putea să regreți asta.

Curând, aveau amândoi douăsprezece cărți. Se lăsă liniștea în timp ce le studiară.

– Simon, ce s-a întâmplat cu fratele lui Colton? Mă refer la scandal.

El își frecă bărbia.

– Ce ți-a spus Colton?

– Nimic. Nu a răspuns când l-am întrebat despre asta.

– Ei bine, nu știe nimeni sigur, Colton nu a zis nimănui. Am făcut niște insinuări de câteva ori și nu m-a corectat, deci pot doar să presupun că este corect ce cred. Dar ar trebui să îl întrebi pe el.

– El și Angela erau...?

– Amanți? zise Simon. Nu. Știu zvonurile, dar Colton nu i-ar fi făcut niciodată așa ceva lui Harry. Îl iubea. Moartea fratelui său aproape că l-a distrus.

Puse jos trei cărți și alese alte trei din pachet.

– Cum așa?

Ea puse jos două cărți și luă alte două.

– Colton era beat și nervos. Am avut senzația că el și fratele lui se certaseră, chiar înainte ca Harry să moară. Iar părinții lor l-au învinuit pe Colton pentru moartea lui Harry.

Simon declară cea mai bună combinație din mâna lui. Julia răspunse, acceptând că putea câștiga mâna aceasta.

– Probabil a fost cumplit pentru el.

– Cred că pe Colton l-a durut mult mai mult cearta cu Harry decât problema cu părinții lui. Oricum renunțase cu ani în urmă să mai încerce să le câștige aprobarea.

– Cum a reușit tatăl lui să îl convingă să se însoare?

Simon puse jos o carte, valet de cupă.

– Cred că știu, dar nu îți pot spune.

– Nu poți sau nu vrei?

– Nu vreau, atunci. Colton este deja supărat pe mine că mă amestec. Îmi pare rău, dar nu îți pot spune mai multe. Și nu mai încerca să îmi distragi atenția.

Se deschise ușa, și apăru Angela. Simon se ridică să o salute, și Julia observă că era rezervat, nu deschis și pus pe flirt, cum îi stătea în fire.

– A venit asta pentru tine. Angela îi întinse Juliei o scrisoare. I-am spus lui Thorton că ți-o aduc eu, continuă ea.

Julia deschise pecetea și citi scrisoarea. Conținutul o făcu să zâmbească larg.

– Oh! Este de la Sophie! Vine în vizită.

– Sophie? întrebă Angela.

– Lady Sophia Barnes, răspunse Simon, cu privirea în cărți. Cunoscută și drept fiica marchizului de Ardington și marea complice a Juliei.

– Oh, ce bine! răspunse Angela. Casa este plină de voie bună. Mereu spun că este cu atât mai bine cu cât suntem mai mulți. Când sosește?

– Mâine, zise Julia. Ea și mama ei vitregă vor sta aproape trei săptămâni.

Simon oftă, și Julia se uită la el.

– Ce este?

– O domnișoară nemăritată și mama ei. Doamne, ajută-mă!

Julia și Angela râseră.

– Sophie a jurat că nu se va mărita niciodată, Simon. Ești în siguranță.

– Am auzit și eu, dar tot nu înțeleg cum crede că va evita asta.

– Este singurul copil, și marchizul o adoră. Este mai bogat decât Cresus și i-a promis că o lasă să își aleagă ea soțul. Sunt destul de geloasă pe ea, de fapt.

Simon o privi cu milă, și Julia ridică o mână.

– Nu o spune.

Angela făcu ochii mari.

– Dar... dar ești ducesă! bălmăji ea. Aproape orice femeie din regat ar vrea să fie în locul tău!

– Da, *aproape*, bombăni Julia, uitându-se la cărțile din mână. Haide odată, Simon. Mai am de câștigat zece lire.

*

Ieşiră cu toţii să întâmpine trăsura când aceasta intră pe alee.

Dură o veşnicie până când prietena ei se dădu jos, dar când Sophie apăru în sfârşit, Julia fugi spre ea. Cele două râseră şi se îmbrăţişară, apoi Sophie se trase înapoi şi se uită în jos.

– Julia! Zvonul este adevărat. Eşti...

– Da, ştiu. Am multe să îţi spun, dar până atunci haide înăuntru. Bună ziua, Lady Ardington, îi spuse mamei vitrege a lui Sophie.

– Bună ziua, Excelenţă. Sper că nu vă deranjăm cu vizita.

– Prostii! Ne bucurăm că ne veţi ţine companie.

Se făcură prezentările între toţi şi grupul intră în casă în timp ce lacheii lui Colton duseră sus cuferele oaspetelor.

Sophie părea pe punctul să explodeze de curiozitate.

– Ştiu că sunt murdară şi miros a grajd, dar nu mai pot aştepta nici măcar un minut. Te rog, haide să ne plimbăm, îi spuse Juliei.

Cele două merseră în spatele casei, în grădini. Fitz apăru ca din neant, gata să le urmeze.

– Mergem să stăm în grădină, Fitz. Nu e nevoie să vii cu noi.

– Da, Excelenţă. Dar nu mergeţi mai departe, vă rog.

Sophie căscă gura şi îl privi pe Fitz îndepărtându-se.

– Ce naiba se întâmplă?

Julia râse.

– Hai afară şi îţi povestesc totul.

Când ajunseră la băncile din grădină, Julia spuse brusc:

– Da, este al lui Colton.

– Copilul, vrei să spui?

Când Julia încuviinţă, Sophie îşi dădu ochii peste cap.

– Păi, normal că este. Nici nu mi-am imaginat că ai purta copilul altui bărbat. Deci când ai spus că eşti la Paris, de fapt, te-ai dus...

– Să îl găsesc pe Colton în Veneţia. Şi am reuşit.

Arătă spre burtă.

– Dar de ce acum, după opt ani?

Julia îi povesti totul prietenei sale, inclusiv despre Templeton, angajarea lui Pearl Kelly şi ce se întâmplase la Veneţia, şi încheie cu vizita cea mai recentă a lui Colton la reşedinţa Seaton.

– O curtezană? repetă Sophie. Nu pot să cred! Trebuie să îmi spui tot ce te-a învăţat! Şi zici că te-a ajutat Lord Winchester? Înţeleg de ce este Colton furios.

– Tu ar trebui să fii de partea mea!

Uneori insistenţa prietenei sale de a spune lucrurilor pe nume o enerva pe Julia.

– Îmi pare rău, Julia, dar ştii că nu îndulcesc adevărul niciodată, nici măcar de dragul tău. Nu oi fi eu măritată, dar este clar că nici un bărbat nu s-ar bucura să fie păcălit. Dar înţeleg de ce ai crezut că nu ai nici o altă variantă.

– El nu crede că este al lui. Colton e convins că m-am dus la Veneţia purtând deja copilul altui bărbat, hotărâtă să îl seduc pe el ca să pară un copil legitim.

– Ei, timpul va lămuri asta, zise Sophie. Nouă luni sunt nouă luni, Julia. Spune-mi cum a fost timpul petrecut cu el în Veneţia. A fost... bun cu tine?

Inima Juliei se înmuie când îşi aminti acea săptămână magnifică.

– Da, a fost bun. Şi atent, şi dulce. A fost cu adevărat minunat.

– Of, Doamne! Te-ai îndrăgostit de el. Ţi se citeşte pe chip.

Julia oftă, fără să se obosească să nege.

– Nu vreau să îl iubesc. A fost foarte crud de când s-a întors. Înţeleg că este supărat, dar dacă nu mă va ierta niciodată?

Sophie râse de ea.

– Atunci este şi mai prost decât credeam, spuse încet. Eşti atât de curajoasă şi de puternică, Julia. Şi, dacă el se va încăpăţâna să nu te iubească, atunci o să-l ignorăm. Ai mulţi prieteni care te iubesc şi care ţin la tine. Deşi mi-aş fi dorit să îmi fi spus ce făcea Templeton. Poate tata ar fi...

– Of, Sophie. Nimeni nu l-ar fi putut opri pe Templeton în afară de Colton sau de ducesa văduvă. Dar îţi mulţumesc. Sunt norocoasă că te am lângă mine şi îmi cer scuze că nu ţi-am spus totul până acum.

– Ei, te iert, bineînţeles. A durat o veşnicie să o conving pe mama mea vitregă să plecăm din oraş ca să te vizităm. Se încheie sezonul, dar a refuzat să plece până acum. Dacă nu îl imploram pe tata...

– Ah, deci așa ai reușit. Și ce mai face marchizul?

– Este disperat să aibă nepoți. Mi-a spus că mai am un an să-mi aleg soțul, apoi mi-l va alege el.

Julia suspină.

– Oh, nu!

Prietena ei râse și flutură din mână.

– Nu cred că vorbește serios. Nu este prima oară când mă amenință.

– Ei, ți-a atras cineva atenția? Ce zici de Simon?

– Nu, clar nu. Știu că îl adori, Jules, dar nu simt nici un fior când îl văd. Știi ce vreau să spun?

– Da, din păcate știu. De fapt, chiar mi-aș dori să nu mai simt eu atâția fiori în preajma lui Colton.

Privirea lui Sophie deveni curioasă.

– Mă lași să citesc sfaturile pe care ți le-a dat Pearl? Dacă a mers cu Colton...

– Femeia aceea este un adevărat geniu, Sophie. Când întâlnești bărbatul pe care vrei să îl cucerești, îți dau ce mi-a scris. Iar acela nu va avea nici o șansă de scăpare.

Capitolul 13

Nu contează ce spun alții. Dacă el are grijă de tine, lasă-i să vorbească.

Domnișoara Pearl Kelly către ducesa de Colton

Nick azvârli scrisoarea de la Fitz. Winchester, fir-ar să fie! Trebuia să își imagineze că protectorul ei avea să dea fuga la ea. Nick avea de gând să afle cât de curând ce mare bine îi făcuse ea lui Winchester de o prețuia atât de mult.

Nick ura să fie gelos. Mai ales pentru că nu mai simțise așa ceva în viața lui. Dar nu putea nega că simțea acea furie arzândă și nici nesiguranța ce îi rodea stomacul.

Nu credea că ei doi avuseseră relații intime. Chiar și așa, tot detesta apropierea lor, prietenia și afecțiunea pe care ea le oferea atât de ușor unui bărbat ce nu îi era soț. Nick nu putea spune de ce îl deranja asta. Până la urmă, ea își bătuse joc de el.

Dar îl bântuia amintirea momentului în care o văzuse rănită, atât de palidă și de fragilă. Voise ca el să o protejeze, să fie cavalerul ei galant – nu Winchester. Iar faptul că simțea atât de multe pentru o femeie care îl trădase făcea din el cel mai mare idiot.

Tocmai își punea ceva de băut când Marlowe îl anunță pe Quint. Prietenul lui intră, arătând la fel de neîngrijit și de prost îmbrăcat ca de obicei. Nick îi ceru lui Marlowe să aducă niște ceai, căci Quint nu bea niciodată alcool.

Prietenul său se așeză pe un scaun.

– Am venit să văd dacă vrei să mergem să luăm cina la clubul White. Și apoi poate la teatru? Este o piesă nouă la Covent Garden.

Nick oftă. O seară în oraș suna obositor și nu-l atrăgea.

– Nu cred.

– Abia ai ieșit din casă săptămâna asta. Ce s-a întâmplat în timpul vizitei la reședința Seaton?

Adevărul îi vui în creier, umilindu-l. „Aproape că m-am culcat cu soția mea – care probabil că așteaptă copilul altui bărbat –, pentru că nu mă mai pot controla." Clătină din cap drept răspuns, temându-se că adevărul umilitor i-ar putea scăpa printre buze dacă deschidea gura.

– Nu voi accepta un refuz, Colton.

Nick știa că nu ar fi o companie plăcută în această seară. Poate dacă Quint descoperea pe pielea lui asta, nu avea să îl mai bată tot timpul la cap să iasă. Își bău coniacul.

– Bine. Hai să mergem. O să jucăm niște barbut mai întâi.

Nick își dădu seama că umbla vorba după privirile curioase ce i se aruncară când ajunseră la clubul White. El și Quint merseră către mesele de barbut din spate, fără să se lase intimidați. Își făcură loc cu coatele la o masă aproape plină și începură să facă pariuri. Însă, în doar câteva minute, jucătorii plecară unul câte unul până când rămaseră doar el și Quint.

Mai jucară puțin, apoi merseră la sala de mese. Discuțiile din sală se transformară în șoapte când el și Quint se așezară. Nick oftă. Acum ce mai era?

Se întoarse pe scaun și îl bătu pe umăr pe bărbatul din spatele lui.

– St. John, despre ce naiba tot trăncănesc toți?

Privirea lui St. John se mută la Quint și apoi reveni la Nick.

– Uh, să înțeleg că nu ai văzut carnetul de pariuri?

Nick simți un bolovan în stomac, dar își păstră vocea calmă și neafectată.

– Nu, nu l-am văzut. Am vreun motiv să îl văd?

– Soția ta este menționată în el. St. John își drese vocea și continuă: Este...

Nick împinse scaunul și ieși din sala de mese. Nimeni nu îndrăzni să îl oprească în timp ce merse spre carnetul de pariuri.

Nu îi fu greu să îl găsească. Cel mai recent pariu, făcut de un anonim.

„Cincizeci de lire pentru cel care ghicește când va naște ducesa de C."

Nick apucă pagina și o smulse din carnet dintr-o mișcare. O mototoli în mână în timp ce merse spre sala principală, apoi o aruncă în foc. Se întoarse în sala de mese și se așeză la loc. Sosise cina, dar Nick nu simți gustul calcanului copt, fiind aproape gâtuit de furie și de umilință.

Al naibii carnet de pariuri. Își aducea aminte și acum ce pariuri se făcuseră în timpul scandalului: dacă Nick o sedusese pe soția fratelui său sau nu, sau dacă își ucisese fratele. Dar le putuse ignora atunci, amorțit fiind de durere. Iar realitatea fusese mult mai rea decât își putuseră imagina idioții de la White.

În zilele acelea, speculațiile îl urmăriseră oriunde mersese. Iar acum lucrurile stăteau la fel, grație soției lui. Puneau pariuri pe legitimitatea copilului soției lui. La naiba! Quint se aplecă ușor.

– Să îndrăznesc să întreb ce scria?

Nick îi spuse, iar Quint se încruntă.

– Umblă niște zvonuri, dar nu știe nimeni sigur că soția ta este însărcinată. Probabil pariază pe când o să o lași tu gravidă, acum, că te-ai întors în Anglia.

Nick nu se gândise la asta. Nodul din stomac se mai detensionă puțin.

– Atunci de ce șușotesc? De ce se comportă toți de aici ca niște iepuri speriați în prezența mea?

Quint se arătă mirat, de parcă răspunsul era absolut evident.

– Pentru că ultima oară când ai venit aici ai lovit un om în față. Sau ai uitat?

Nick chiar uitase. Își trecu o mână peste maxilar.

– Oricum, nu vreau să apară numele soției mele în acel carnet. Indiferent de motiv.

– Ei bine, dacă încă ai dubii, Winchester jură că este copilul tău.

– De parcă ar ști el, răspunse Nick.

Cerură să li se aducă un pahar de coniac pentru Nick și un ceai pentru Quint. Conversațiile din sala de mese se mai înviorară puțin, așa că Nick presupuse că nu mai șușoteau despre Julia și el.

Soția lui. Avea să scape vreodată de ea, de această dorință mistuitoare pentru ea? Aceste sentimente obsesive trebuiau să dispară la un moment dat. Și apoi avea să își continue viața. Dar de ce naiba dura atât de mult?

Nu mai fusese niciodată atât de cumplit de nefericit. Nici după moartea fratelui său, nici când îi întorseseră spatele părinții lui. Până și copilăria lui singuratică pălea în fața faptului că găsise femeia perfectă în Veneția și apoi aflase că totul fusese o minciună.

O înșelătorie șireată. Nici măcar nu bănuise.

„Îți cunoșteam reputația... așa că am plătit-o pe Pearl Kelly să mă învețe cum să fiu o curtezană."

Nick se încruntă și își sorbi coniacul. Deși se întorsese de puțin timp în Londra, chiar și el auzise de Pearl Kelly. Oare Julia chiar apelase la curtezana legendară pentru a o învăța trucurile meseriei, cum s-ar spune?

Fusese foarte sigur că un alt bărbat o învățase artele plăcerilor trupești pe soția lui. Până la urmă, fusese atât de abilă... Ca, de exemplu, în noaptea în care îi spusese că nu mai putea face față și a patra oară, iar ea luase asta ca pe o provocare și îi demonstrase

că se înşela. Rememorarea modului în care îşi folosise limba trimise o săgeată de dorinţă în vintrele lui. Oare se înşelase el în tot acest timp?

Quint îşi aruncă şervetelul pe masă.

– Mergem? Spectacolul începe în mai puţin de o oră.

Uitase de teatru, dar ideea de a pleca de la club îl bucură mai mult ca oricând. Nick încuviinţă, şi cei doi ajunseră la Covent Garden. Se aşezară în loja Colton, una dintre cele mai mari din centrul teatrului. În vreme ce se instalau, Quint îl înghionti şi îi şopti:

– Nu te uita acum, dar Pearl Kelly este cu Burston, două loji la stânga ta.

Nick se uită imediat, şi privirea lui întâlni privirea unei brunete slabe. Ea mişcă uşor buzele şi se înclină să îi vorbească lui Lord Burston. Nick privi cum Burston încuviinţează şi se ridică.

– Cred că urmează să fii invitat pentru a ţi se face prezentările, bombăni Quint.

– Mai degrabă chemat la ordine, replică Nick încet.

Quint râse în timp ce Burston intră în lojă. Era un bărbat gras şi cu chelie, dar avea suficienţi bani pentru ca o femeie precum Pearl Kelly să treacă cu vederea aspectul său.

– Excelenţă, salută Burston făcând o plecăciune. Am auzit că v-aţi întors. Cum au fost călătoriile?

– Surprinzătoare, zise Nick. Deloc cum mă aşteptam.

– O cunoaşteţi pe domnişoara Kelly? întrebă Burston arătând spre loja lui.

– Am auzit de ea.

– Veniţi, permiteţi-mi să vă fac cunoştinţă. Mai durează câteva minute până începe piesa.

Curiozitatea şi politeţea îl făcură pe Nick să meargă pe coridor, dincolo de perdele, şi să intre în lojă. Domnişoara Kelly nu se întoarse până când bărbaţii nu ajunseră lângă ea.

– Draga mea, începu Burston, iar o femeie foarte frumoasă şi îmbrăcată foarte scump se ridică să îi salute.

Pearl Kelly nu arăta deloc aşa cum şi-o imaginase Nick – avea un zâmbet luminos accentuat de şiragul de diamante prins în păr. Era scundă şi nu prea cărnoasă, chipul ei fin fiind înconjurat de bucle şatene. Avea diamante în urechi şi la gât şi inele aproape

pe fiecare deget. Era, în mod evident, o femeie care aprecia bijuteriile.

Burston făcu rapid prezentările. Ea făcu o reverenţă cuviincioasă.

– Excelenţă! exclamă. Ce bucurie că aţi venit în vizită. Avea ochii căprui cu puncte verzi. Erau ochi inteligenţi, care ştiau multe – şi îl studiară cu atenţie. Luăm loc? Îmi place să mă simt comodă când am oaspeţi.

Nick mai că izbucni în râs. Fusese atât de ocupat să o măsoare din priviri, încât uitase de bunele maniere.

– Iertaţi-mă.

Se aşeză pe scaunul de lângă ea şi observă cu uimire faptul că Burston dispăruse.

– Sunteţi la fel de chipeş precum se zvoneşte.

Îl privi din cap până în picioare, ceea ce îl făcu să se lase pe spate pe scaun, amuzat.

– Iar dumneavoastră sunteţi la fel de frumoasă pe cât am auzit.

– Recunosc că mă simt puţin entuziasmată. Este o mare realizare să îl atrag pe Ducele Depravat în loja mea. Zâmbi şi continuă: Ştiţi, cred că ne-am fi cunoscut în cu totul alte circumstanţe dacă nu ar fi fost soţia dumneavoastră.

– Şi eu care credeam că unei femei în situaţia dumneavoastră nu i-ar păsa câtuşi de puţin de existenţa unei soţii.

Era curios să vadă cum avea să evolueze această discuţie. Avea să confirme că o luase pe Julia sub aripa ei, că o învăţase toate trucurile pe care le ştia o depravată?

– Dar eu nu sunt precum alte femei. Dacă tot vorbim despre soţii, sunteţi foarte norocos. Excelenţa Sa este foarte frumoasă. Expresia domnişoarei Kelly nu trădă nimic, iar Nick deveni şi mai confuz. Înainte să poată răspunde, ea adăugă: Nu sunteţi de acord?

– Ba da, este. Şi foarte şireată.

– Majoritatea femeilor sunt. Voi, bărbaţii, nu prea observaţi astfel de lucruri. Sunteţi mai preocupaţi de calităţile noastre mai evidente. Îşi aranjă rochia fără a-l privi, dar continuă: Însă

o femeie va face tot ce crede că este necesar pentru a obține ceea ce își dorește.

– Și ce anume își dorește o femeie, domnișoară Kelly?

– Oh, spuneți-mi Pearl. Toți prietenii îmi spun așa...

El se îndreptă de spate, aducându-și aminte o discuție similară cu doamna Leighton, în Veneția.

– Și nu îmi lipsește nimic, Excelență. În ultimul timp, fac numai ceea ce mă amuză.

Se referea la ajutorul dat Juliei? Fir-ar să fie femeile și talentul lor de a vorbi cu subînțeles.

– Un obicei frumos, dacă astfel de amuzamente nu îi rănesc pe alții.

„Pe un soț, de exemplu", îi veni să adauge.

– Oh, mă îndoiesc să fi rănit pe cineva. Amuzamentele mele se rezumă mai degrabă la modul de a oferi plăcere. Sunt sigură că un bărbat cu reputația dumneavoastră apreciază astfel de eforturi.

Ah, acum se apropiau de miezul problemei. Își încrucișă brațele în dreptul pieptului.

– Da, apreciez oferirea plăcerii, dar numai când se întâmplă cu onestitate și în mod deschis. Nu mi-a plăcut niciodată duplicitatea.

Ea râse, un sunet jos și răgușit, și îl atinse ușor pe braț.

– Oh, Excelență. Chiar și puțină duplicitate poate fi bună. Viața nu este o tragedie greacă. Trebuie să ne bucurăm de ea! Să o gustăm din plin. Să trăim fără regrete. Am auzit că sunteți un om serios și posac, dar trebuie să vă bucurați mai mult de viață.

Își dădu seama că era amuzat, deși nu dorea asta.

– Sunteți mereu atât de enervant de optimistă?

– Doar în compania bărbaților chipeși. Și de ce să nu fiu? Deși este adevărat că nu am avut o copilărie plăcută, uitați-vă câte am realizat, câte am acum. Viața ar fi foarte plictisitoare dacă am fi doar sclavii incertitudinilor și ai nereușitelor noastre.

Ce putea el replica la o asemenea afirmație? Era oglinda vieții lui, și nu îi plăcea asta, chiar deloc. De când se întorsese la Londra, petrecuse multe nopți plictisitoare stând singur și mohorât în casă.

– Prietenul dumneavoastră... vicontele Quint, cred. Își înclină capul înfășurat în diamante către el și continuă: A avut mereu aceste gusturi cumplite în materie de modă?

Nick râse.

– Da, de când îl cunosc. Încercăm să nu lăsăm asta să ne afecteze opinia despre el.

Ea încuviință.

– Contează ceea ce este înăuntru, nu? Se uită iar la Quint, relaxându-se în scaunul ei. A fost în mare pericol cu acea fată nesuferită a lui Pepperton. Fetișcana proastă a fugit cu un grăjdar. Ridicol!

Nick nu știa decât ce îi spusese Quint, adică nu mare lucru.

– „Dragostea nu privește cu ochii, ci cu mintea", cită el.

– „Și de aceea Cupidon cel înaripat este pictat orb", continuă ea. Credeți că este adevărat, Excelență? V-ați îndrăgostit de frumusețea soției dumneavoastră sau de inteligența ei?

Rezistă tentației de a râde. Îndrăgostit? De Julia? Ideea era ridicolă. Nu?

– Arătați de parcă ați fi înghițit un ou stricat, zise ea râzând. Voi, bărbații, sunteți atât de predictibili. Oh, vine Burston.

Pearl se ridică și Nick îi urmă exemplul.

– Se pare că timpul nostru împreună s-a terminat, Excelență, zise ea.

– A fost o plăcere, domnișoară Kelly.

Îi ridică mâna acoperită de mănușă și o duse la buze. Ochii ei străluciră, iar el o privi cu atenție.

– Am senzația că mi-am făcut datoria și că v-am amuzat în această seară.

– Chiar așa ați făcut. Acest schimb a fost memorabil din foarte, foarte multe motive. Se apropie de el și continuă: Transmiteți-i toate cele bune soției dumneavoastră. Are toată stima mea.

Nick o privi în ochi pe curtezană și găsi acolo răspunsul pe care îl căutase. Era adevărat: Julia *chiar* apelase la Pearl pentru a afla cum să îl seducă. Își înghiți întrebările ce i se puseseră ca un nod în gât.

– Puteți fi sigură că așa voi face.

Plecă şi merse înapoi în loja lui, buimac. Piesa începu, dar el nu îi acordă atenţie. Mintea lui era captivată de discuţie şi de ceea ce aflase.

Nick fusese atât de sigur că Julia minţise, că un alt bărbat era responsabil de cunoştinţele intime ale unei relaţii fizice. Fusese prea pricepută pentru ca el să poată crede orice altceva. Ideea că fusese primul ei bărbat i se păruse ridicolă.

Îşi aminti acea primă oară, când îl încălecase pe scaun. Fusese prea îmbătat de dorinţă pentru a observa vreun semn de virginitate, dar îşi amintea forţa cu care îl călărise. Îl luase imediat adânc şi tare. Făcuse asta fiindcă era înnebunită de dorinţă, cum crezuse el atunci, sau pentru a-şi rupe himenul fără ca el să observe?

Apoi se ridicase imediat pentru a se curăţa şi a-l curăţa şi pe el. Fusese singura dată când făcuse asta cât timp fuseseră împreună.

O senzaţie de greaţă i se cuibări în stomac. Soţia lui rămăsese virgină timp de opt ani? Ideea părea ridicolă. Cu corpul ei, inteligenţa, prezenţa de spirit, ar fi putut avea orice bărbat la degetul mic. De ce naiba să se fi păstrat pentru el, un bărbat pe care nici nu îl cunoştea şi pe care era foarte posibil să nici nu-l întâlnească? Nu avea nici un sens.

Îşi masă ceafa. Dacă Julia chiar fusese virgină la Veneţia, atunci copilul... Doamne, Dumnezeule! Îi explodă un junghi cumplit de dureros în piept. Oare se înşelase în tot acest timp?

Inspiră adânc şi încercă să rămână calm. Nu ajuta cu nimic dacă devenea isteric. Timpul avea să lămurească dacă era copilul lui sau nu. Faptul că Julia o angajase pe Pearl Kelly nu însemna obligatoriu că fusese virgină la Veneţia. Dacă fusese disperată să îl convingă să creadă că acel bastard era copilul lui, atunci sfaturile de la Pearl Kelly i-ar fi putut garanta succesul, făcând-o irezistibilă în ochii lui, fie că era virgină, fie că nu.

Tot timpul avea să lămurească şi asta. Trebuia doar să aibă răbdare pentru a primi răspunsul pe care îl aştepta.

Dar sămânţa îndoielii încolţise, făcându-l să devină nesigur şi tulburat.

*

Simon plecă de la reşedinţa Seaton după ce ajunseră Lady Sophia şi mama ei vitregă. Julia fu tristă din pricina plecării lui, dar el îi promise că avea să o viziteze din nou după ce se năştea copilul.

Pe durata următoarelor două săptămâni, ea şi Sophie începură să lucreze la camera copilului. Puseră covoare noi, iar camera fu vopsită într-un galben vesel. Cumpărară perdele şi mobilă, iar Sophie pictă pe unul dintre pereţi o copie exactă a iazului de pe moşia Seaton.

Despachetau o cutie de jucării cumpărate din sat, când Julia simţi o mişcare uşoară în burtă. Când se întâmplă din nou, suspină.

– Sophie! Copilul. Tocmai s-a mişcat. Am simţit!

Îi luă mâna prietenei ei şi o aşeză pe burtă. După cinci minute, copilul se mişcă din nou.

– Ai simţit?

Sophie făcuse nişte ochi enormi.

– Nu. Dar te cred. Este o senzaţie ciudată?

– Ciudată şi minunată. Trebuie să o găsesc pe Theo. Ne vedem mai târziu.

Coborî în grabă spre etajul al doilea şi spre camera lui Theo, unde mătuşa ei se odihnea. Julia ardea de nerăbdare să îi spună mătuşii ei că simţise copilul mişcându-se.

Când trecu de un colţ, uşa camerei lui Theo se deschise. Fitz ieşi din dormitorul mătuşii ei, părând oarecum ciufulit. Julia încremeni. Poate că îi adusese lui Theo...

O mână de femeie pe care Julia o recunoscu a fi a lui Theo ieşi şi îl apucă pe Fitz de cămaşă, şi bărbatul enorm se aplecă. Capul lui dispăru în cameră şi Julia auzi... săruturi.

Fascinată, se ascunse după o uşă pentru a nu fi văzută. Îşi studie pantofii şi aşteptă.

Theo... şi Fitz. Se abţinu de la un râs isteric.

Auzi paşi grei. Se uită şi îl văzu pe Fitz mergând pe coridor în direcţia opusă. Theo, care îl privise cum pleca, se întoarse să intre înapoi în cameră şi o văzu pe Julia.

Mătuşa ei îşi închise halatul şi făcu ochii mari.

– De cât timp stai acolo?

Julia se apropie repede, împingând-o pe mătușa ei înapoi în dormitor.

– De îndeajuns de mult timp. Mătușă Theo, nu-mi vine să cred! Este atât de...

– Mare. Știu.

O înghionti pe Julia în coaste conspirativ. Julia nu își mai reținu râsetul.

– Theo! Voiam să spun „tânăr". Cred că are jumătate din vârsta ta.

– Nu chiar, draga mea. Nici eu nu sunt chiar atât de bătrână. Și îmi place. Este dulce.

– Ei bine, mă bucur pentru tine. De cât timp durează această poveste de dragoste?

Julia se așeză pe patul lui Theo, apoi se răzgândi când își aminti ce se întâmplase acolo cu câteva minute în urmă.

– De câteva săptămâni. Fața de îngeraș a lui Theo strălucea, și Julia văzu câtă bucurie îi aducea relația asta. Am vrut să îți spun, dar nu știam cum ai să reacționezi.

Julia se ridică și își îmbrățișă mătușa.

– Dacă te face fericită, mătușă Theo, atunci sunt și eu fericită. Simțindu-și burta presată de mătușa ei, își aminti scopul inițial al vizitei. Oh, venisem să îți spun că s-a mișcat copilul. Uite... Luă mâna mătușii ei și o așeză pe burtă. Hai să vedem dacă se mai mișcă. Trecură câteva minute, dar nu se mai întâmplă nimic. Oh, bombăni Julia. Chiar voiam să simți și tu.

Theo o bătu pe umăr.

– Avem destul timp pentru asta, draga mea. Peste doar câteva luni, vom ține în brațe micuțul copilaș. Dar de ce vorbești mereu despre copil ca despre un „el"? Ar putea să fie o fată, să știi.

– Așa este. Dar pentru că va fi singurul copil pe care eu și Colton îl vom avea împreună, sper să fie băiat. Atunci voi ști că mi-am făcut datoria.

– Și cui îi pasă de datorii? Dacă totuși Colton nu își dorește un moștenitor, atunci nu contează ce sex are copilul.

– Cred că ai dreptate, deși poate Colton se va răzgândi cândva. Ei, orice ar fi, acest copil va fi al meu și am să îl cresc cum voi crede eu de cuviință.

– Fitz spune că este foarte nefericit Colton la Londra.

Theo vorbi încet, deși nu avea cine să le audă. Julia se apropie și o luă de mână.

– Da? Oh, ce altceva ți-a mai spus Fitz?

– Spune că ducele abia iese din casă, nu face decât să stea toată ziua singur și bosumflat.

– Singur? Oh, asta nu prea cred. Sigur Nick a găsit companie. Nu m-aș mira dacă ar avea deja o amantă sau două.

Theo clătină din cap.

– Fitz spune că ducele nu a avut oaspeți de sex feminin. A spus că au mers la un bordel într-o seară, dar Colton a ieșit câteva minute mai târziu, părând speriat de moarte.

Julia nu știu cum să interpreteze această informație. Deși se bucura că soțul ei nu își făcuse o amantă, nu înțelese de ce ar prefera să stea singur acolo decât să vină la reședința Seaton.

– Preferă să mă ignore și să fie nefericit în Londra decât să stea aici, cu mine.

– Asta crede Fitz. Spune că, stând acolo, Colton se pedepsește pe sine – și pe tine.

– Ei, măcar îmi țineți companie tu și Angela.

– Și curând vei avea și un copil, îi aminti Theo.

Capitolul 14

Un bărbat te poate enerva adesea, mai ales unul încăpățânat. Doar tu poți hotărî dacă ți-e folositor să îl ierți.

Domnișoara Pearl Kelly către ducesa de Colton

Era o vară minunată. Julia deveni tot mai mare pe măsură ce trecură lunile. Făcu plimbări lungi, citi lângă iaz și culese flori proaspete din grădină. Theo și Fitz o însoțiră mereu în activitățile ei în aer liber, ca rezultat al faptului că își doreau să petreacă

împreună cât mai mult timp și să o vegheze pe Julia. Era și Angela prin preajmă, vorbind fără oprire, ca de obicei.

Când căldura lui august trecu și se făcu septembrie, Julia se aștepta ca Nick să apară în orice clipă. Sigur înțelesese că greșise, că pruncul nu era un bastard, ci sânge din sângele lui. Nu era cazul să facă temenele la picioarele ei pentru a-l ierta?

Absența lui o duru. Când copilul se mișca, voia să împărtășească bucuria momentului cu el. Noaptea tânjea după atingerea lui pentru a-i alina durerile de spate și de picioare. Se simțea singură și speriată, pregătindu-se pentru nașterea primului lor copil, peste doar câteva săptămâni. Era atât de supărat încât adevărul nici nu mai conta? Slaba ei speranță de a-și salva căsnicia se ofili împreună cu florile verii.

Când a doua săptămână din septembrie se încheie și veni a treia, Juliei nu îi mai păsa de nimic altceva decât să nască. Se simțea nefericită și... imensă. Era incomod să meargă, chiar și să respire, și nu putea mânca mai nimic pentru că se simțea sătulă mai mereu. Nici nu îi mai păsa de Nick. Era evident că nu îl interesa soarta ei, și ea nu mai avea energie să sufere din cauza asta.

Moașa spuse că putea naște în orice zi. Îi zise Juliei să meargă cât mai mult și să o cheme la primul semn al declanșării travaliului.

Și, exact când Julia era sigură că nu avea să mai facă față încă unei zile, se întâmplă. La prânz, i se plânsese lui Theo de cât de tare o durea spatele. Durerea era mai intensă decât în zilele precedente, și se întrebase dacă nu era mai bine să se întoarcă în pat. Theo o convinsese să nu facă asta, repetând îndemnul moașei cum că trebuie să se plimbe. Acum era după-amiază și, în timp ce se plimba pe terasă, îi țâșni lichid dintre picioare.

Fitz, care o urmărise îndeaproape în ultimele zile, fugi la Theo, care trimise imediat un lacheu după moașă, doamna Popper. Cele două o ajutară pe Julia să meargă în dormitor, unde Theo îl goni pe Fitz și o schimbă pe Julia într-o cămașă de noapte curată. Durerile începură la scurt timp, ușoare și cam enervante. Până ajunse doamna Popper, treizeci de minute mai târziu, durerea se intensificase.

Patru ore mai târziu, Julia fu convinsă că agonia nu putea fi mai rea de atât. Moașa o ridică pe Julia în picioare, mișcând-o prin cameră, încercând să grăbească nașterea. Junghiurile de durere o sfâșiau, pornind din spate și trecând prin burtă, părând să dureze o eternitate de fiecare dată. În acele clipe, o strângea pe Theo de mână și dădea drumul absolut tuturor cuvintelor nedemne de o doamnă pe care le știa.

– Cât mai durează?

Se ținu de tăblia patului și gâfâi.

– Vă mai verific peste treizeci de minute, Excelență. Ultima oară când m-am uitat, copilul nu era pregătit să iasă.

Doamna Popper era o bătrânică simpatică, dar Julia nu avea gânduri amabile la adresa ei în acel moment.

Cineva bătu la ușă. Theo se duse să scape de intrus, și Julia se aplecă, cuprinsă de durere. Când Julia putu din nou să respire, Theo o luă de mână.

– Colton este la ușă, draga mea. Îl las să intre?

– Colton? Cum Dumnezeu a ajuns aici atât de repede?

Theo se foi, simțindu-se inconfortabil.

– Stă la hanul din sat de trei săptămâni.

– *Trei săptămâni!* Fusese în sat de aproape o lună. De ce nu venise să stea la reședința Seaton? Sau măcar să o viziteze? De ce nu mi-ai spus?

Theo își frământă mâinile.

– Fitz m-a rugat să nu-ți spun. Se pare că soțul tău nu a vrut să știi că este aici.

Doamne, o ura într-atât? Dovedise că nu îl înșelase, dar tot nu voia să o vadă. Ea năștea copilul lor, iar el nici nu se putea face efortul să stea în aceeași casă.

O durere care nu avea legătură cu nașterea îi sfâșie pieptul.

– Spune-i să plece.

– Ești sigură că...

– Spune-i. Să. Plece, urlă în timp ce o cuprinse o altă împunsătură de durere.

Mătușa ei încuviință ușor și se îndreptă spre ușă.

Alte șase ore trecură încet. Angela veni să mai stea cu ea, pentru a-i da lui Theo o pauză. Acum Julia stătea în pat, odihnindu-se

între dureri. Perioadele de odihnă dintre contracții erau tot mai scurte, iar durerea era tot mai intensă. Doamna Popper o avertiză că nu avea să nască decât peste vreo oră.

Julia se întrebă dacă avea să mai reziste. Era epuizată și aproape în delir de durere. Angela și Theo îi șterseră transpirația de pe frunte și îi dădură ceai de orz, dar nimic din toate astea nu îi ușură senzația că era sfârtecată.

O oră și jumătate mai târziu, doamna Popper declară că era momentul să împingă. În cameră începu agitația cu pregătirile pentru venirea copilului, deși Julia nici nu observă. Era obosită, nu știa unde avea să găsească puterea de a împinge. Își simțea membrele de gelatină și abia mai ținea ochii deschiși.

Își lăsă mintea să cutreiere pentru a scăpa de durere. Se gândi la Veneția, la cum își trecea degetele prin părul soțului ei când stătea la ea în poală. Nick, ținând-o de mână și provocând-o prin Torcello. Nick, zâmbind la ea ușor înainte de a o săruta. Voia să simtă asta din nou.

– Nick, gemu. Vă rog, am nevoie de soțul meu. Cineva...

O durere îi cuprinse vintrele și urlă. Doamna Popper o instrui pe Theo cum să o țină pe Julia, acum că trebuia să împingă.

– Nick! strigă Julia când găsi puțină putere.

Nu mai conta că stătuse în sat, departe de ea. Avea nevoie de puterea lui, de asigurările lui că totul avea să fie bine. Îl voia pe Nick cel din Veneția.

Mișcă din cap disperată pe pernă, transpirând fără oprire, în agonie.

– Am nevoie de Nick. Aici cu mine. Acum.

O auzi ca prin vis pe Angela spunându-i lui Theo că îl cheamă ea înainte de a ieși din cameră.

Nick nu putu sta locului. Aproape că făcuse gaură în covorul Aubusson de la cât mersese dintr-o parte în alta. Trecuseră aproape douăsprezece ore. Era normal? Nu ar fi trebuit să apară copilul până acum? Auzise țipetele din camera Juliei. Îl rodea sentimentul că era ceva în neregulă. Iisuse, dacă o pierdea...

Ușa bibliotecii se deschise, și apăru Lady Lambert.

– Ei bine? zise el.

Angela clătină din cap.

– Nu încă. A cerut să vă întoarceți la han. Vă trimitem veste dacă are nevoie de dumneavoastră.

Îl străbătu un val de dezamăgire.

– Nu vrea să mă vadă deloc?

În ochii Angelei se citea mila.

– Îmi pare rău, Excelență. Vă trimitem veste dacă avem nevoie de dumneavoastră până dimineață.

Se întoarse și plecă.

Exact de asta se temea. Julia nu îl voia și nu avea nevoie de el. Se înșelase amarnic, fusese atât de prost să creadă că făcea copilul altui bărbat. Ce lucruri îi spusese... Se temea că nu avea să-l ierte niciodată. Dumnezeu știa că el nu avea să se ierte niciodată.

De aceea stătuse la distanță în aceste ultime săptămâni. Era clar copilul lui, ținând cont de data la care se născtea. Cum putea da ochii cu mama copilului, știind ce spusese? Avea tot dreptul să îl urască, și se părea că exact asta făcea.

– Poate ar trebui să rămânem, indiferent de ce spune Lady Lambert.

Fitz stătea pe scaunul de lângă foc, răsfoind o biografie a lui Jonathan Swift. Nick se așeză pe un scaun, își puse coatele pe genunchi și își cuprinse capul în mâini. Se dusese la ușa ei mai devreme, ceruse să o vadă. Fusese cumplit să stea pe hol și să îi audă strigătele de durere. Voise să îi ofere orice fărâmă de confort putea. Dar Theo spusese că Julia nu voia să îl vadă în acel moment. Că să aștepte în bibliotecă, poate se răzgândea soția lui.

Se pare că nu se răzgândise.

Casa părea să-l ia în râs. Nu fusese dorit aici cât trăiseră părinții lui, și, acum că erau morți, nu se schimbase nimic. Nici soția lui nu îl voia aici.

Nu o putea învinui. Vina pentru ceea ce făcuse îl măcinase în ultimele săptămâni. Nu prea putuse să doarmă sau să mănânce, știind că urma să vină ziua când avea să fie nevoit să dea ochii cu Julia. Ce ar fi putut să îi spună pentru a-și cere scuze cum se cuvenea?

Iar acum îl gonise. Simți o durere în piept și se bombăni pentru a suta oară că era un prost.

– Mă duc la han. Cheamă-mă când...

Fitz încuviință.

– Așa am să fac. Aveți grijă cum călăriți pe drum.

– Am un pistol încărcat, Fitz. Am să fiu bine.

Nick se ridică și merse spre ușa principală, cu inima îndurerată. Thorton apăru de nicăieri.

– Calul meu, Thorton.

– Sigur, Excelență.

Dispăru pe hol, lăsându-l pe Nick să privească din nou în jur.

Poate că așa era mai bine. Până la urmă, ce știa el despre ce înseamnă să faci cu un copil?

Ducele de Colton avu un singur gând când plecă: să se îmbete criță.

Lumea se răsuci cu fundul în sus. Ceva era în neregulă. Ceața din mintea lui Nick se ridică puțin, suficient cât să-și dea seama că nu avea picioarele pe pământ. Dar totuși se mișca. Simțea zdruncinăturile de pași, dar nu el era cel care mergea. Încercă să deschidă ochii, nu putu, așa că începu să râdă în schimb.

– Iisuse.

Vocea era joasă și oarecum familiară.

– Fitz?

Nick încercă fără succes să își facă pleoapele să colaboreze.

– Eu sunt, Excelență. Iertați-mă pentru ce am să fac.

Nick nu înțelese, cuvintele se amestecară cumplit în capul său. Așa că se relaxă...

Apa rece ca gheața îi atinse ceafa, trezindu-l din amețeală. Încercă să se dea la o parte, dar nu putu să ridice brațele. Nu putu decât să se scuture pentru a-i spune apei să se oprească. Dar apa rece tot veni, curgând pe el până când aproape că nu mai putu respira.

Nu știu cât dură, păru o veșnicie, dar într-un final se ridică, ud leoarcă, și își deschise ochii.

– La naiba! Ajunge!

Își dădu deoparte de pe față părul ud.

Fitz dădu drumul mânerului de la pompa hanului, și apa se opri.

– Nu v-am mai văzut atât de beat de mulți ani. Erați cu fața în jos, în cameră, când v-am găsit.

Ah, acum își amintea. Reședința Seaton. Hanul. Julia și...

– A... a născut?

Fitz zâmbi.

– Da. O fetiță. Felicitări, Excelență!

O fetiță. Fiica lui. Lui Nick i se înmuiară genunchii și căzu la pământ. Fir-ar să fie. Acum era *tată*.

Deși avea mintea încă încețoșată, oroarea și frica își găsiră loc. Nu știa cum să fie tată. Era evident că nu știa nici cum să fie soț. Cum trebuia să se poarte? Ce trebuia să facă?

– Lady Carville a spus să vă aduc. Mai bine ne întoarcem acolo.

Nick stătu în nămolul din curtea hanului. Era răvășit și, în ciuda apei reci, pe jumătate beat.

– Trebuie să mă fac prezentabil mai întâi. Mă ajuți să mă ridic, te rog, Fitz?

După o oră și jumătate, Nick era îndeajuns de treaz. Se spălase, se bărbierise, se îmbrăcase, permițându-i lui Fitz să îi dea un ceai tare. Se simțea oribil. Îi zvâcnea ceva în spatele ochilor și i se întorcea stomacul pe dos doar la ideea de mâncare. Dar era nerăbdător să se întoarcă, așa că Nick se sui pe spatele lui Charon și călări spre casa lui strămoșească.

– Ai văzut-o?

– Pe fiica dumneavoastră? întrebă Fitz.

Când Nick încuviință, Fitz zâmbi.

– Da. Are părul negru și plămâni puternici. Seamănă cu tatăl ei, zic eu.

Lui Nick i se puse un nod în stomac. Ar fi trebuit să fie acolo, să aștepte pentru a-și vedea fiica. Doar o zi ca tată și deja o dezamăgise.

Dar soția lui? Cum avea să reacționeze Julia la prezența lui? Fitz spusese că Theo îl chemase pe Nick. Asta însemna că Julia îl voia acolo? Sau avea să îi spună din nou să plece?

Doamne, ce prostie făcuse.

Dacă Julia nu îl putea ierta, atunci avea să plece spre continent imediat. Era logic. Julia dovedise că nu avea nevoie de el,

și el lămurise deja problema proprietăților. Nu avea să mai ducă lipsă de nimic, niciodată. Ce altceva mai putea face dacă rămânea în Anglia?

Când bătu în sfârșit la ușa camerei soției lui, nu știa la ce să se aștepte. Avea să îl primească?

Ușa se deschise puțin, și apăru fața rotundă a lui Theo.

– Intrați, Excelență, șopti ea, ținând degetul peste buze.

Nick intră și văzu un ghemotoc în brațele lui Lady Carville. I se tăie răsuflarea. Capul copilului era acoperit de păr negru și stufos. Nu își putu lua ochii de la fețișoara delicată, cu gene lungi ce îi umbreau obrajii în timp ce dormea.

Theo îl luă de braț și îl conduse către patul Juliei, unde soția lui dormea. Ochii Juliei erau încercănați, pielea ei albă ca de nălucă. Părea epuizată.

Intrară în sufrageria apartamentelor Juliei, și Theo închise ușa.

– Iertați-mă că întreb, dar unde mama naibii ați fost? Theo îl privi dur, deși vocea îi rămase blândă. A avut nevoie de dumneavoastră, Excelență.

Nick se încruntă.

– Despre ce vorbești? Mi-a spus să plec. M-am dus înapoi la han aseară.

Theo oftă și își dădu ochii peste cap.

– V-a strigat. Ore întregi. Îi era greu și voia să vă vadă.

Probabil avea mai mult alcool în sânge decât credea, pentru că nimic din toate astea nu aveau sens.

– Lady Lambert a spus că... Și atunci își dădu seama. Nick se ciupi de baza nasului. De ce presupusese că Angela zisese adevărul? El, dintre toți oamenii, ar fi trebuit să știe cât de falsă era, în ciuda asigurărilor ei că se schimbase. Sunt un idiot, bombăni.

– Da, sunteți. Acum stați jos și am să v-o dau imediat pe fiica dumneavoastră.

Nick înlemni.

– Oh, nu. Eu...

– Prostii!

Theo îl conduse către un balansoar care fusese așezat lângă fereastră.

– Luați loc.

Făcu ce i se spuse, deși abia putea să respire. Sigur avea să rănească o făptură atât de firavă cu mâinile lui mari. Cum se ținea un copil?

Theo îi dădu câteva indicații despre cum să țină brațele, apoi se aplecă și îi transferă gâgâlicea. Dumnezeule din ceruri, ce mică era! Și *bellissima*, cum ar spune venețienii. Fiica lui se mișcă, apropiindu-se de el, și emoțiile îi puseră un nod în gât.

– Se numește Olivia, șopti Theo.

Încuviință, incapabil să vorbească sau să își ia ochii de la chipul roz al fiicei lui. Trăsăturile ei perfecte, de la nasul mic la curba delicată a buzei ei de sus, totul îi amintea de Julia. Părul însă era al lui.

Regretele îl făcură incapabil să mai tragă aer în plămâni. Julia avusese nevoie de el. Strigase după el ore întregi, se pare. Ar fi trebuit să fie aici pentru ea – și pentru Olivia. Și el care spera că avea să-l ierte. Ar fi trebuit să pună să fie biciuit. Cum putuse fi atât de prost?

Avea să rezolve cu Lady Lambert chiar azi.

Theo îl bătu pe umăr.

– Revin, Excelență. Mă duc să văd ce face nepoata mea. Faceți în continuare ce faceți acum.

Nick continuă să se legene privind cum se mișca pieptul fiicei lui. Ochii îi deveniră suspect de umezi. Părea ireal că ființa aceasta mică era parte din el. Ce făcuse el ca să merite ceva atât de prețios?

Dacă ar fi știut că Julia îl voise acolo cu o seară în urmă, nimic nu l-ar fi făcut să plece. Avea de gând să îi spună asta, să își ceară scuze în fiecare minut, în fiecare oră, până când soția lui avea să-l ierte. Poate că nu aveau să mai împărtășească nimic din ce avuseseră în Veneția, dar erau legați pe viață, prin căsătorie și prin copilul lor. Avea să o facă să înțeleagă.

Dar acum era fericit să stea aici cu fiica lui și să o privească în timp ce dormea.

Theo se întoarse după vreo douăzeci de minute.

– S-a trezit soția dumneavoastră, dacă vreți să o vedeți.

Se aplecă și o luă pe Olivia din brațele lui, lăsându-i lui Nick singura opțiune: de a da ochii cu Julia.

El trecu prin hol și intră în dormitorul soției lui. Arăta obosită, sprijinită pe perne și bând ceai. Părul ei blond fusese ridicat într-un coc improvizat, și ochii ei îl măsurară când intră.

– Colton, arăți de parcă ai fost călcat în picioare de o herghelie de cai. Înțeleg că te-ai distrat aseară?

Vocea ei era aspră și răgușită.

– Nu, răspunse el încet, închizând ușa după el pentru a avea intimitate. Nu m-am distrat. Mi s-a spus că nu mă vrei aici, Julia.

– Acum nu mai contează, nu?

– Contează pentru mine. Contează foarte mult. Se foi în picioare, așteptând ca ea să spună ceva. Cum ea nu spuse, veni mai aproape de pat. Mi-e teamă că este cazul să-ți cer mai multe scuze decât aș putea rosti vreodată. Nu te pot învinui că ești supărată sau că îmi porți pică. Nu ar fi trebuit să mă îndoiesc de cuvântul tău.

Ea îi aruncă o privire goală, lipsită de orice emoție.

– Asta e tot? Aș vrea să o hrănesc pe Olivia dacă ai terminat.

Aproape suspină când simți lipsa de emoție din vocea ei, dar continuă:

– Este foarte frumoasă.

Julia zâmbi, un zâmbet real care îi îndulci chipul și îi aminti de femeia încântătoare din Veneția.

– Mulțumesc.

Urmă o liniște stânjenitoare. Nick își prinse mâinile la spate.

– Am de gând să îmi aduc lucrurile de la han.

– Te muți înapoi aici? întrebă ea încruntându-se. Pentru cât timp?

El ridică din umeri. Tocmai îi venise ideea, de fapt. La un moment dat, în timp ce își ținea fiica în brațe, se hotărâse să rămână și să lupte. Dar nu avea să îi spună Juliei despre planurile lui. Nu încă.

– Este și casa mea, să știi. Și mâncarea este mai bună aici.

– Ceea ce nu a părut să fie o problemă în ultimele trei săptămâni cât ai stat ascuns.

Deci știa.

– Nu mă ascundeam. Nu am vrut să te supăr înainte de naștere. Am stat departe din considerație pentru tine.

Ea pufni.

– Considerație? Cred că mă iei de proastă. Scutește-ne pe toți de complicații și du-te înapoi la Londra, Colton.

– Încă nu, răspunse el.

Măcar schimbul de replici îi mai adusese culoare în obraji.

– Uneori, lucrurile complicate sunt cele pentru care merită să lupți, adăugă el.

Cu asta, făcu o plecăciune și se retrase către dormitorul lui. Își lăsă soția să se gândească la vorbele lui.

Îl chemă pe Fitz, apoi se duse la oglindă. O herghelie de cai, într-adevăr. Își aruncă niște apă rece pe față și se șterse cu un prosop.

Când veni Fitz, câteva minute mai târziu, Nick îi spuse să îi aducă lucrurile de la han.

– Deci o să stați aici?

Nick încuviință.

– Da.

– Era și timpul, dacă nu vă supărați că spun asta.

– Când anume nu ai spus tu ce aveai de spus, Fitz? bombăni el sec. Dar, înainte să pleci, vreau să faci un lucru foarte important.

Capitolul 15

Uneori trebuie să îl eviți, ca să îi dai o lecție.

Domnișoara Pearl Kelly către
ducesa de Colton

Nick răsfoia paginile unei cărți când Lady Lambert intră în bibliotecă.

– Ia loc, îi spuse, fără să se deranjeze să se ridice.

Nu, nu avea de gând să îi ofere nici respect, nici bunătate. De fapt, voia să se simtă cât mai incomod cu putință, așa că lăsă tăcerea să dureze câteva clipe. În sfârșit închise cartea, o așeză pe servantă și o privi în ochi.

– Nu îmi pot imagina ce joc ai jucat aseară, doamnă. Chiar cred că nu există nici o explicație pe care mi-ai putea-o oferi și pe care să o cred sau să o scuz. Încă nu știu motivele, dar ai folosit nașterea fiicei mele pentru a te răzbuna pe mine.

Ea zâmbi ironic.

– Chiar dacă Julia a avut un moment de slăbiciune și te-a strigat, știu că nu te dorește cu adevărat. Am auzit-o spunând asta de multe ori.

– Și dacă asta ar fi adevărat, nu era treaba ta să decizi. Nu îți permit să te amesteci în căsnicia mea.

– Căsnicia ta? zise, râzând. Căsnicia ta este o farsă, Excelență. Se ridică și merse încet spre el. Haide, toarse ea, și lui Nick i se ridică părul de pe ceafă. Nu ne mai stă nimic în cale acum. Harry e mort și soția ta nu te suportă. Putem în sfârșit să fim împreună, așa cum am plănuit dintotdeauna.

Fir-ar să fie! Nick se ridică de pe scaun și se duse în spatele acestuia, lemnul fiind o barieră între el și cumnata lui.

– Nu am plănuit nimic de acest fel, doamnă. Ți-am spus acum nouă ani că nu te vreau. Nu a schimbat nimic acest fapt, nici măcar moartea lui Harry.

– Nu te cred. Până și Harry știa că era ceva între noi.

Nick strânse pumnii, și mușchii i se încordară. Vina pentru moartea fratelui său era o umbră neagră pe sufletul lui Nick.

– Nu a fost niciodată nimic între noi, și orice a crezut Harry au fost doar minciuni spuse de tine.

– Dar nu înțelegi? Încă nu este prea târziu pentru noi.

– Vreau să pleci imediat din casa mea, Angela. Trase de sfoară și îl chemă pe Thorton. Nu îți voi permite să mai îndrugi minciuni, adăugă.

Thorton apăru.

– Da, Excelență?

– Spune-i lui Fitz să vină și să o conducă pe Lady Lambert către casa văduvei.

Angela suspină în timp ce Thorton închise ușa.

– Nu poți vorbi serios.

– Ba da. Și doar respectul pentru fratele meu mă împiedică să te arunc în stradă după tot ce ai făcut. Așa că fii recunoscătoare că îți permit să stai în casa văduvei. Menajera ta îți va strânge lucrurile și ți le va trimite.

– Colton, fii rezonabil...

– Sunt mai mult decât rezonabil, se răsti el. Dar, dacă te mai amesteci *vreodată* în familia mea, am să te las fără nici un ban. O să rămâi pe străzi, să te descurci singură.

Ea strânse din buze.

– Nu ai îndrăzni.

– Ba aș face mai mult decât să îndrăznesc, doamnă. Te asigur că te ruinez dacă mai creezi probleme în casa asta.

Cineva bătu la ușă și Nick strigă:

– Intră!

Fitz intră, cu o expresie intimidantă pe chip.

– M-ați chemat, Excelență?

– Condu-o pe Lady Lambert la casa văduvei, Fitz.

– Sigur.

Fitz își încrucișă brațele enorme peste piept și așteptă.

– Nick, te rog...

El ridică o mână.

– Îmi spui „Excelență". Și vreau să pleci din casă, doamnă, și să nu te mai întorci vreodată. Nick se uită la Fitz. Dacă refuză să meargă sau îți face vreo problemă cât de mică, ai permisiunea mea să o iei pe sus și o duci acolo.

– *Ce* a făcut?

Julia se aplecă, nerăbdătoare să audă mai mult în timp ce o bătu ușor pe Olivia pe spate. Theo încuviință.

– A dat-o afară din casă. I-a spus lui Fitz să o care ca pe un sac de făină, dacă este nevoie. Fitz zice că era furioasă. A făcut spume tot drumul spre casa văduvei.

Era greu să îți fie milă de Angela, se gândi Julia. Mai ales când știai că minți cu rea-voință. Julia era la fel de furioasă ca Nick în privința minciunilor femeii și avea de gând să afle cauza lor

imediat ce putea. Dar trebuia să aştepte până îşi revenea după naştere. O sărută uşor pe Olivia pe cap şi se lăsă pe pernele aşezate în spatele ei.

– S-a întors Colton să te vadă?

– Nu. De ieri nu a mai venit.

Sincer, chiar nu se aştepta să îl vadă pe soţul ei prea mult, indiferent dacă era în casă sau nu. Trebuia să stea în pat în următoarele câteva zile şi avea să ia cina în camera ei.

Însă o chinuia o întrebare. De ce era Colton aici? Se ascunsese în sat câteva săptămâni înainte să nască, refuzând chiar şi să doarmă sub acelaşi acoperiş cu soţia lui, aşa că de ce nu se întorcea la Londra, acum că se născuse fiica lor?

Julia se uită în jos spre Olivia, care dormea liniştită pe pieptul ei. Simţi că-i creşte inima de dragoste şi de mândrie. Nu, nu îi oferise lui Colton un moştenitor, nu că şi-ar fi dorit soţul ei unul. Dar Olivia era nepreţuită, oricum. Fiica ei avea să fie mereu o amintire a acelor zile minunate din Veneţia.

Înainte ca totul să se strice iremediabil.

Nu existau speranţe să repare mariajul lor. Iertarea nu avea să vină niciodată, cel puţin nu din partea ei. Se ajunsese prea departe. Fusese crud, apoi o ignorase când avusese cea mai mare nevoie de el. Era nepoliticos, arogant şi complet egoist. Oricât de mult tânjea inima ei după el ziua şi corpul ei noaptea, nu putea uita ultimele luni. Nu, îi frânsese inima o dată. Nu avea de gând să rişte să se întâmple din nou.

Cineva bătu la uşă. Doamna Larkman băgă capul înăuntru.

– Oh, mieluşica, spuse încet dădaca Oliviei, apropiindu-se de pat. Daţi-mi voie să o duc sus şi să o pun în pătuţ, Excelenţă.

Întinse mâinile şi luă copilul ce dormea din braţele Juliei.

– Mulţumesc, doamnă Larkman, şopti Julia şi trimise în aer un pupic pentru frumoasa ei fetiţă.

– Femeia pare foarte pricepută, comentă Theo când doamna Larkman ieşi din cameră.

– Chiar este. Îmi place foarte mult şi pare să o adore pe Olivia. Îşi luă ceaşca de ceai şi îşi privi mătuşa. Jur, Theo, că nu te-am mai văzut arătând atât de bine. Chiar străluceşti. Şi nu ai mai băut atât de mult în ultimele săptămâni.

Mătuşa ei făcu ochii mari, şi Julia zâmbi.

– Sigur că am observat. Presupun că nu trebuie să te întreb cum merge relaţia cu Fitz.

Theo zâmbi.

– Sunt fericită. Este un bărbat bun. De fapt, dacă nu ai nevoie de mine...

– Du-te, ordonă Julia zâmbind. Am de gând să dorm puţin, oricum.

– Foarte bine, draga mea. Odihneşte-te, şi am să vin pe la tine mai târziu.

O bătu pe braţ pe Julia şi apoi plecă.

La scurt timp după aceea, Julia era pe punctul să adoarmă, când se deschise uşa ce făcea legătura cu apartamentele soţului ei. Deschise ochii la timp pentru a-l vedea pe Colton intrând emanând aroganţă şi frumuseţe masculină. Umerii i se tensionară pe dată.

– Soţule, nu bateţi la uşă înainte să intri?

El ridică dintr-o sprânceană neagră, cu o urmă de zâmbet pe buze.

– Nu.

Nervoasă, se instală mai bine în pat şi închise ochii.

– Mă culc, Colton. Deci, dacă nu te deranjează...

– Nu am de gând să stau mult. Voiam doar să te întreb cum te simţi şi să îţi aduc ceva de citit.

Julia deschise un ochi şi văzu o carte mică în mâna lui. Colton era... grijuliu? Ei bine, îşi pierdea timpul. Îşi închise ochii din nou.

– Sunt bine. Las-o pe noptieră când pleci.

Paşii lui se apropiară, şi EA auzi un sunet.

– Este una dintre preferatele mele, spuse el. Am găsit-o în bibliotecă.

Apoi îi simţi mâna cea mare trecându-i peste frunte într-o mângâiere tandră, şi mirosul familiar de săpun îi invadă simţurile. Julia se chinui să nu se mişte.

Ce avea de gând să facă?

Se retrase, fără să mai spună vreun cuvânt, şi uşa se închise în urma lui. Nu mai putea să doarmă, aşa că se uită la tavan,

întrebându-se ce urmărea el. Curiozitatea o făcu să întindă mâna după carte. Era *Tancrède* a lui Voltaire, piesa de la care Rossini crease *Tancredi* – un mod deloc subtil de a-i aminti de prima opera la care merseseră împreună în Veneția.

Pentru o clipă, se îmbună, și inima ei tresări prostește. Colton putea fi șarmant când își propunea asta. Dar trebuia să rămână indiferentă; nu avea să rişte să iubească un bărbat care nu merita.

Chiar dacă tânjea după el la fiecare suflare.

Ceasul bătu ora unu, sunetul singuratic răspândindu-și ecoul în camera întunecată a Juliei. Clipi, epuizată, dar neputând să doarmă. Trecuseră trei săptămâni de când o născuse pe Olivia. Iubea fiecare minut prețios petrecut fiind mamă, de la a ține-o pe fiica ei în brațe până la a privi fața perfectă a Oliviei în timp ce dormea. Când nu era cu Olivia, Julia tânjea să își țină copila în brațe.

Dar nu dorul de fiica ei o ținea trează în noaptea asta. Nu, altcineva era de vină pentru neliniștea ce o făcea să se zvârcolească în pat.

Soțul ei o înnebunea.

De câte ori era singură, apărea Nick. O întreba cum se simțea, se interesa de Olivia, îi aducea dulciuri de la bucătărie, ba chiar îi adusese și o a doua carte pe care să o citească. Astăzi îi adusese o floare, o dalie o numise el. O noutate în grădinile reședinței Seaton, cu forma ei rotundă alcătuită din petale ascuțite de un roșu aprins.

Nu știa ce să înțeleagă din atențiile lui. Nu încerca niciodată ceva fizic și nu o mai atinsese deloc din ziua când își trecuse mâna prin părul ei. Părea mulțumit să petreacă timp cu ea, de parcă ar fi curtat-o. Indiferent de motiv, o tulbura prezența lui.

De fapt, Julia ar fi putut să coboare la cină în fiecare seară, dar continuase să mănânce singură în camera ei. Era laşitate, pur și simplu: din dorința de a petrece cât mai puțin timp posibil cu soțul ei.

Dacă tot era trează, se hotărî să se ducă sus să vadă ce făcea Olivia. Luă pe ea un capot și o lumânare și ieși pe coridor.

Casa era tăcută, căci toată lumea se retrăsese de mult la culcare. Urcă repede scările și merse spre camera pe care ea și Sophie o decoraseră cu grijă.

Ușa camerei era deschisă, iar din încăpere ieșea o lumină blândă, galbenă, semn că doamna Larkman era acolo. În timp ce Julia se apropie, fu surprinsă să audă vocea groasă a unui bărbat. Era Nick. Ce Dumnezeu făcea în camera copilului? Julia stinse repede lumânarea și se opri lângă ușă, privind pe furiș înăuntru.

Soțul ei se relaxa într-un balansoar lângă șemineu, și Olivia dormea în brațele lui. O ținea pe fiica lor la piept și se legăna încet. Își dăduse jos haina, rămânând în cămașa albă de pânză, cu lavaliera și cu vesta de un roșu rubiniu. Văzându-l cu capul brunet aplecat atât de aproape de fiica lor, Julia fu cuprinsă de emoție și o podidiră lacrimile. Se îndepărtă puțin de ușă pentru a nu fi văzută și rămase acolo, ascultând.

– ... Și pe partea de est a casei sunt trandafiri, Livvie.

„Livvie"? Avea deja un nume de alint pentru fiica lor?

– De toate culorile. Roz, albi, roșii. Dar trebuie să fii atentă la spini dacă vrei să culegi unul. Mamei tale îi plac gardeniile, cel puțin pentru parfumul ei. Le avem în seră. O să ți le arăt cândva.

Julia zâmbi când el menționă parfumul ei. Nu crezuse că Nick ar observa ceva atât de banal.

– Și *chiar* o să ți le arăt. Am să fac tot ce pot să nu te dezamăgesc niciodată, spuse încet soțul ei. Nu sunt prea sigur ce fel de tată am să fiu. Tatăl meu... nu a fost un exemplu prea bun. Îl vedeam doar de câteva ori pe an, și atunci erau întâlniri neplăcute. Fratele meu spunea că trebuia să mă consider norocos că nu eram nevoit să îndur instrucțiunile fără sfârșit în privința datoriei și a onoarei. Eram liber să hoinăresc și să fac ce voiam, ceea ce cred că era adevărat. Ți-ar fi plăcut de fratele meu, Harry. Ar fi fost un duce mult mai bun, asta e clar. Harry făcea mereu numai ce trebuia.

Continuă să îi povestească fiicei lor cum îl salvase de la înec din iaz într-o iarnă. Nick fusese hotărât să traverseze gheața, deși Harry încercase să îl convingă să nu facă asta. Când gheața se crăpase și Nick căzuse în apă, Harry găsise o ramură de copac și îl scosese pe Nick din apa foarte rece, strigând la el că era un ameț it iresponsabil.

Julia zâmbi şi îşi dădu seama că avea obrajii uzi. Această parte a soţului ei era foarte rar văzută de cineva, iar el i-o împărtăşea aici, noaptea, Oliviei. Julia îşi şterse lacrimile, îşi uscă faţa şi simţi imediat o atingere uşoară pe umăr.

Se sperie şi îşi acoperi gura pentru a-şi înăbuşi ţipătul. Se linişti când o văzu lângă ea pe dădacă, pe doamna Larkman.

– Vine în fiecare noapte cam pe la ora asta, şopti doamna Larkman dând din cap spre camera Oliviei. Excelenţa Sa stă cu ea cam o oră şi ceva, să îmi dea mie o pauză, zice. Îi dădu un ghiont Juliei. Vă daţi seama, Excelenţă? Ducele vrea să îmi dea mie o pauză? Nu spun nimănui însă. Nu aş vrea să vorbească servitorii despre asta.

Se uitară amândouă înăuntru. Olivia se trezise şi îl ţinea de deget pe Nick cu o mânuţă mică şi roz, iar el zâmbea la ea. Inima Juliei se topi. Ea credea că lui nu îi păsa de fiica lor, iar el de fapt petrecea timp cu ea în fiecare noapte.

– Aţi mai văzut vreodată ceva atât de dulce? şopti doamna Larkman.

– Nu. Niciodată, răspunse Julia, ameţită.

Avea nevoie de timp pentru a se gândi la ce văzuse şi auzise. Nick era... ciudat.

Se îndepărtă de uşă.

– Cred că mai bine mă duc înapoi în pat. Noapte bună, doamnă Larkman.

Julia reaprinse lumânarea şi o luă înapoi spre scări.

Încă se mai gândea la schimbările din comportamentul soţului ei a doua zi, în timpul micului dejun. Adormise abia târziu, spre dimineaţă. De câte ori închidea ochii, îl vedea pe Nick ţinând-o pe Olivia în braţe şi zâmbindu-i tandru. Voia să îl urască, dar imaginea aceea îi tot trecea prin minte şi supărarea pe care o ţinuse atât de mult timp începu să dispară.

Dar îşi permitea să o lase să dispară de tot? Cum putea să aibă din nou încredere în el după tot ce spusese şi făcuse? Avusese încredere în el cândva, iar el îi călcase în picioare dragostea şi încrederea, spunându-i cuvinte îngrozitoare şi înlăturând-o din viaţa lui. Îi frânsese inima. Nu voia să îi mai dea nimănui puterea de a o răni astfel. Fusese prea dureros.

Doamne, cât îşi dorea să plece. Ar fi fost mult mai simplu dacă nu ar fi trebuit să îl vadă în fiecare zi.

De vreme ce era clar că nu avea de gând să plece, era timpul să afle ce anume urmărea el aici.

Mai târziu în dimineaţa aceea, Julia îl chemă pe Thorton pentru a afla unde era soţul ei.

– Excelenţa Sa şi domnul Fitzpatrick fac scrimă în sala de bal, o informă valetul.

Îi trecu prin minte imaginea unui Nick transpirat şi pe jumătate dezbrăcat făcând scrimă în Veneţia. Îşi aminti cum i se umflau şi i se mişcau muşchii în timp ce picioarele lui îl purtau dintr-o parte în alta a sălii. Amintirea îi accelera respiraţia. Nevoia de a-l vedea din nou aşa era mult mai intensă decât îşi dăduse ea seama. Ceea ce însemna că era o idee periculoasă.

– Thorton, spune-i, te rog, Excelenţei Sale să mi se alăture în bibliotecă după ce termină.

– Sigur că da, Excelenţă. Să vi se aducă şi un ceai?

– Nu, spuse ea repede, pe un ton tăios. Nu trebuia să fie o întâlnire de socializare, îşi dădu ea seama. Mulţumesc, Thorton, dar nu va fi nevoie, adăugă pe un ton mai blând. Nu am de gând să ocup mult din timpul Excelenţei Sale.

Julia se duse în bibliotecă să aştepte. Alese o carte de poezii pentru a-şi distrage atenţia, dar îşi aminti cât îi displăcea poezia. Puse cartea deoparte, şi tocmai alesese un roman, când se deschise uşa.

Nick intră în cameră, fiecare pas al picioarelor lui lungi demonstrând încredere deplină. Părul lui negru era dat pe spate dezvăluind faţa cu trăsături puternice, şi purta doar o cămaşă de pânză şi pantaloni, ambele ude de transpiraţie şi lipite de corpul suplu. Doamne, era delicios! Ea înghiţi în sec şi îşi impuse să nu observe asta.

– Îmi cer scuze că am venit fără să fac o baie mai întâi, dar mi-a spus Thorton că vrei să mă vezi.

I se părea ei sau expresia de pe chipul lui părea plină de speranţă?

Julia îşi drese vocea.

– Da, vreau. Luăm loc?

Se așeză la loc pe canapea, iar el alese un scaun.

Ezită pentru o clipă, hotărându-se cum era mai bine să procedeze. Când ezitarea se prelungi, el ridică dintr-o sprânceană, cu aroganță. O apucară nervii și izbucni:

– De ce mai ești aici?

– Pentru că încă nu mi-ai spus de ce m-ai chemat.

Ea își dădu ochii peste cap.

– Nu face pe prostul. Știi foarte bine la ce mă refer. La reședința Seaton, Colton. De ce mai ești aici?

Nick păru luat prin surprindere de întrebarea ei îndrăzneață. Se mișcă puțin și își masă bărbia.

– Este casa mea. Nu sunt bine-venit aici?

Ea se chinui să se stăpânească.

– Mai ai alte trei proprietăți prin Anglia, plus casa din Londra. Există un motiv pentru care ești aici și aș vrea să îl știu.

Trecură clipe lungi. După cum îi tresărea mușchiul maxilarului, își dădu seama că nu știa ce să răspundă. Dar tăcu, curioasă să afle ce avea să spună.

– Nu știu, răspunse până la urmă, pe un ton jos și blând. Poate că sunt aici pentru tine. Pentru Olivia.

I se umplu pieptul de emoție, dar se forță să o înăbușe. Era cu săptămâni bune prea târziu. Se ridică și începu să se plimbe prin cameră.

– Cuprins de furia ta irațională, m-ai trimis aici și m-ai ignorat timp de șapte luni. Chiar ai crezut că te voi primi cu brațele deschise când te vei decide să revii? Nu te voi ține niciodată departe de fiica ta, dar nu te voi ierta pentru ceea ce s-a întâmplat între noi.

Privirea lui era întunecoasă și solemnă.

– Julia, mi-am cerut iertare pentru cele ce s-au întâmplat din vina mea. Dacă m-aș putea întoarce în timp și să fac lucrurile altfel, aș face-o.

– Și, deși regret că te-am păcălit, nu regret ce am făcut.

Cum ar fi putut, când rezultatul era Olivia?

– Ai prefera să plec, să înțeleg?

„Da", vru să îi spună. „Pleacă înainte să îmi pierd voința." Dar își aminti de vizitele lui la Olivia din fiecare noapte. Ar fi fost prea crud să le refuze amândurora acele momente.

– Nu. Dar am vrut să știi ce simt. Ne vom vedea la cină, evident, și mi-aș dori să avem o relație cordială. Pentru binele Oliviei, se grăbi să adauge. Dar, te rog, încetează cu atențiile din timpul zilei. Nu vreau să petrec timp cu tine, singuri.

Fața lui nu trădă nici unul dintre gândurile care-i treceau prin minte, ci afișă o expresie politicoasă.

– Prea bine. Cum dorești, doamnă. Asta a fost tot?

Julia încuviință, amintindu-și că așa era cel mai bine. Soțul ei se ridică, îi oferi o plecăciune curtenitoare și ieși din cameră.

Nick urcă apăsat scările principale. Furia și frustrarea îi puseră un nod în gât, și se întoarse pentru a se duce înapoi la parter. În clipa aceasta nu avea nevoie de o baie, în timpul căreia să nu facă decât să se gândească. Nu, era chinuit de emoții întunecate de care trebuia să scape, altfel ar fi înnebunit. Merse către partea din dos a casei, spre grajduri.

Trecu pe lângă Fitz. Prietenul observă probabil ceva pe chipul său, pentru că se întoarse și merse la pas cu el.

– Pleacă! urlă Nick.

– Sunteți sigur?

– Foarte.

Fitz îl ignoră, ca de obicei, și merse cu el până la grajduri, unde Nick găsi un grăjdar și îi ordonă să pună șaua pe Charon.

Fitz dispăru pentru o clipă într-unul dintre grajduri în timp ce Nick merse de colo, colo prin țărână, așteptându-și calul, cu pulsul zvâcnindu-i în timpane. Vremea de octombrie era cam rece, și nu avea pe el decât o cămașă subțire, dar nici nu observă. Simțea nevoia să evadeze. Să simtă vântul pe chip. Să se epuizeze.

După ce Nick se sui în spinarea lui Charon, Fitz îi întinse un săculeț.

– Cel mai tare whisky irlandez pe care l-ați putea găsi, Excelență. Și, dacă nu vă întoarceți peste două ore, vin să vă caut.

Nick încuviință, prea amorțit să răspundă, legă sacul de șa și lovi cu călcâiele în lateralele calului. Charon o luă la fugă și se pierdu în peisajul rural.

Aerul îi înțepă fața în timp ce calul lui puternic mânca pământul cu copitele lui enorme. Nick se lăsă în jos spre gâtul lui Charon și se ținu bine de animal cu coapsele, concentrat să rămână în șa.

Când încetini lângă râu, și el, și Charon erau asudați. Duse calul spre apă și descălecă, lăsând hățurile pe pământ.

Nick se așeză pe malul nisipos, cu săculețul în mână. Bagă mâna înăuntru și scoase sticla, după care îi desfăcu dopul. Când înghiți prima gură, simți că îi coboară foc în stomac. Inspiră. La naiba, Fitz vorbise serios, se gândi Nick în timp ce i se umeziră ușor ochii. Era cea mai tare băutură pe care o băuse în ultima vreme.

Și exact de asta avea nevoie. Luă încă o gură sănătoasă din sticlă.

„Nu te voi ierta pentru ce s-a întâmplat între noi."

De trei săptămâni tot încercase să spargă gheața dintre ei, străduindu-se să fie un soț bun, grijuliu și respectuos – și eșuase. Voise să o facă să înțeleagă cât de rău îi părea pentru ce se întâmplase. Fusese un prost că încercase. El nu avusese niciodată parte în viață de bunătate, de grijă și de respect. Nu îi dovediseră asta părinții lui de nenumărate ori? Nick habar nu avea să se comporte ca un soț. De ce naiba crezuse că ar reuși după atât de mult timp?

Se lăsă pe spate pe pământul moale. Încleștarea din pieptul lui se transformase într-o durere mai slabă. Se uită în sus la norii cenușii ce pluteau pe cer, ascultă susurul blând al râului.

Înțelegea supărarea Juliei. Se purtase îngrozitor cu ea. Aproape că i se făcu rău de jenă pentru ce îi făcuse în Veneția mamei fiicei lui, o doamnă de societate care nu mai fusese cu nici un alt bărbat. Ce îi spusese, ce o pusese să facă și ce îi făcuse el, plus acuzațiile și răutatea cu care o tratase odată ajunși în Londra. Nici nu era de mirare că nu îl dorea prin preajmă. Se ura la fel de mult pe cât îl ura și ea.

Și, chiar dacă ea l-ar fi vrut, el n-ar fi putut să fie soțul de care avea nevoie, care să vină la ea noaptea, să o atingă doar cât era strict necesar înainte de a o avea în mod respectabil sub cearșafuri. Până și ideea i se părea ridicolă.

Dar nici nu se putea comporta cu ea cum făcuse cu doamna Leighton. Era soția lui, nu o târfă, chiar dacă jucase rolul uneia

pentru scurt timp, și nu o putea expune laturii lui vulgare cum o făcuse în Veneția. Nu putea să o jignească în acest mod.

Însă problema alarmantă era că nu o putea uita pe doamna Leighton, pe Julia. O dorea cu fiecare bătaie a inimii lui păcătoase. Se satisfăcuse singur cu gândul la ea de atâtea ori în ultimele șapte luni, încât ar fi trebuit să nu o mai aibă în minte deloc. Dar nevoia de ea era tot mai mare. Ridică sticla spre gură și mai luă câteva înghițituri, un strop de whisky alunecându-i din gură în jos spre pământ.

Când avea să înceteze acest chin? Când avea să își piardă interesul pentru ea, cum și-l pierduse pentru nenumărate alte femei înaintea ei?

O forță inexplicabilă îl atrăgea spre ea, o făcea complet irezistibilă. Poate erau de vină înflăcărarea și curajul ei sau faptul că spunea ce gândea și îl înfruntase încă de la început. Dacă el ar fi fost un bărbat mai bun, s-ar fi potrivit de minune împreună.

Whisky-ul îi răscoli stomacul. Era oare... îndrăgostit de ea? Mai luă o înghițitură, sperând ca acel gând să-i dispară din minte. Cum nu se întâmplă asta, Nick gemu. Nici nu era de mirare că nu putuse avea nici o altă femeie după venirea de la Veneția. Se îndrăgostise, fir-ar să fie! De femeia pe care nu o putea avea niciodată!

La naiba!

Doamne, tatăl lui ar fi savurat ironia acelei situații. Îi spusese de nenumărate ori că nici o femeie respectabilă nu l-ar putea vrea, indiferent de titlu. Chiar și în noaptea nunții, tatăl lui Nick îi tot repetase: „A trebuit să plătesc o avere pe ea, odraslă ingrată. Fă bine și fă-i câțiva copii repede, înainte să își dea seama ce poamă ești și să-ți închidă ușa dormitorului în nas".

Și chiar era o poamă. Vulgar, încăpățânat și nervos, își petrecuse aproape toată viața singur. Doar pentru Harry simțise Nick afecțiune, dar relația lor se stricase la scurt timp după ce Harry se însurase. Deși Nick negase cu vehemență, Harry era convins că încerca să o seducă pe Angela, iar disperarea cauzată de acest gând îl făcuse pe fratele lui să se sinucidă.

Vinovăția, oroarea faptului că el fusese cel care îi găsise trupul fratelui său... Nick nu avea cum să uite asta niciodată – și nici

să se ierte. Puse sticla la gură şi turnă whisky-ul pe gât dintr-o singură înghiţitură lungă.

Iar acum înrăutăţise totul îndrăgostindu-se de soţia lui cea respectabilă, frumoasă şi exemplară, care, întâmplător, îl dispreţuia. „Doamne, ce încurcătură", gândi el, şi totul în jur începu să se înceţoşeze. Foarte bine. Poate avea să stea aici şi să bea toată ziua. Doar nu îl aştepta nimic acasă.

Se gândi la Olivia, şi emoţiile îi învăluiră inima. Fiica lui era mai importantă pentru el decât orice altceva, atât de dulce şi perfectă cum era. Nu crezuse niciodată că ar simţi o asemenea dragoste pentru copilul său, şi această realitate aproape că îl copleşi. În experienţa lui, copiii erau ignoraţi, dar nu se vedea niciodată făcându-i asta lui Livvie. Trebuie să crească ştiind că tatăl ei o iubea.

Poate de aceea nu voia încă să plece. Nu voia să repete greşelile părinţilor lui. Olivia nu trebuia să ajungă vreodată să se simtă nevrednică sau neiubită. Ne-*nimic*. Poate că nu dorise un copil, dar acum nimeni nu avea să o ia pe Livvie de lângă el.

Aşa că avea să păstreze distanţa faţă de soţia lui şi să îşi viziteze fiica seara, când puteau să stea singuri. Nu aveau nevoie de nimeni altcineva. O avea pe Livvie, şi îi era de-ajuns.

Decizia ar fi trebuit să îl facă să se simtă mai bine, dar, în mod ciudat, nu se întâmplă asta. Poate că încă o gură de băutură era mai de folos.

Capitolul 16

Ţine minte, orice bărbat are limitele lui.

Domnişoara Pearl Kelly către ducesa de Colton

Trecu o lună, timp în care Julia îşi văzu soţul doar de câteva ori. Nu mai lua cina cu ei seara, iar ziua stătea singur. Ştia de la doamna Larkman că mergea în camera copilului în fiecare noapte,

pentru a petrece timp cu fiica lor, dar nu o mai căută pe Julia. Ea chiar se întreba unde dormea, pentru că nu îl mai auzise în camera de lângă ea.

Încercă să nu se simtă rănită. Până la urmă, ea îi ceruse să o lase în pace. Dar nu se aşteptase ca el să dispară cu totul. Presupusese măcar că avea să vină în continuare la cină. Oare cum îşi petrecea tot timpul de unul singur?

Pentru a afla, trebuia să îl urmărească, ceea ce Julia refuză să facă. Îşi petrecu după-amiezile cu Olivia şi cu mătuşa Theo. Acum, că trupul ei îşi revenise după naştere, putea ieşi la plimbări lungi pe domeniu, şi asta făcea în fiecare dimineaţă.

În această dimineaţă, fusese de acord să o viziteze pe Angela. Lady Lambert îi scrisese Juliei cu o zi în urmă, cerându-şi scuze că îl gonise pe Nick în seara când se născuse Olivia şi o implorase pe Julia să o viziteze.

Trecuseră două luni de când Colton o trimisese pe Angela în casa văduvei, dar supărarea şi confuzia Juliei în legătură cu seara naşterii Oliviei nu se diminuaseră. Cum putuse această femeie, pe care Julia o crezuse o prietenă, să se întoarcă împotriva ei într-un asemenea moment? Nu avea sens. Julia nu ar fi crezut-o capabilă pe Angela de atâta cruzime. Şi, deşi orice ar fi spus Angela nu îi putea scuza comportamentul, Julia voia să audă de la ea de ce făcuse aşa ceva.

Julia supraveghea pregătirea unui coş cu diferite bunătăţi şi mâncăruri în bucătărie, când auzi un clinchet de chei.

– Bună dimineaţa, Excelenţă. Faceţi un picnic?

Doamna Gibbons, menajera, zâmbi politicos din partea cealaltă a camerei.

– Bună dimineaţa, doamnă Gibbons. Mă duc să o vizitez pe Lady Lambert şi m-am gândit că i-ar plăcea nişte bunătăţi făcute de bucătăreasă.

Menajera se încruntă.

– Este cam departe, Excelenţă, dacă nu vă supăraţi să vă spun. Îl chem pe unul dintre lachei să meargă cu dumneavoastră?

– Nu, nu este nevoie. M-am plimbat aproape la fel de mult ieri. Am să mă descurc.

– Cum doriți, Excelență. Este destul de frig, să luați cea mai călduroasă mantie.

Julia încuviință.

– Așa am să fac. Mulțumesc, doamnă Gibbons.

Plecă peste douăzeci de minute, purtând o mantie groasă, pălărie, mănuși și o eșarfă. Chiar era foarte frig, vântul de toamnă târzie bătea prin copacii aproape goi. Pământul era acoperit de frunze de toate formele, mărimile și culorile, ca un covor păgân ce trosnea sub cizmele ei călduroase în timp ce mergea.

Ajunse în pădure și încercă să nu se gândească la accidentul suferit. Era adevărat, nu mai mersese pe această potecă de atunci, dar nu avea de ce să se îngrijoreze. Fusese un accident ciudat, cauzat cu siguranță de instabilitatea dată de sarcină.

De partea cealaltă a copacilor se vedea deja casa văduvei, pe culmea dealului. Era o casa solidă, de cărămidă, cu două etaje, cu iederă verde pe fațadă. Nu mai locuise nimeni acolo vreme de câțiva ani, așa că Julia nu fu surprinsă să vadă că proprietatea nu era prea bine întreținută. Angela luase cu ea un servitor sau doi, dar avea să dureze să aranjeze proprietatea.

Urcă pe potecă și văzu un cal odihnindu-se în apropiere. Angela avea un oaspete?

Înainte să ajungă la ușă, îi explodă o durere ascuțită în spatele capului, forța loviturii împingând-o în față. Simți pământul rece sub obraz înainte de a fi învăluită de întuneric.

Nick stătu în sala de bal, cu bustul gol, așteptând ca Fitz să se pregătească. Prietenul lui ceruse o pauză scurtă să își tragă sufletul.

– Dacă nu ai fi atât de ocupat cu activitățile nocturne, poate că ai avea energie pentru exercițiile noastre de dimineața, strigă la el.

– Și dacă dumneavoastră ați avea niște activități nocturne, nu ați simți nevoia să ne împingeți pe amândoi la epuizare în fiecare zi, bombăni Fitz.

Probabil era adevărat, recunoscu Nick. Aceste exerciții îl țineau sănătos la cap, fiindcă altfel se simțea cumplit de frustrat. Dar nu avea de gând să îi spună și lui Fitz asta.

– Și ce mai face frumoasa Lady Carville?

Fitz roși, ceva ce Nick nu crezuse vreodată că avea să vadă. Fir-ar să fie, Fitz era îndrăgostit.

– Este minunată, spuse bărbatul masiv. Și blândă. Dulce precum...

– Ajunge! Nick ridică o mână. Aș vrea să nu mă îngrețoșezi, te rog.

Fitz zâmbi cu înțeles, lucru ce îl făcu pe Nick să strângă degetele pe floretă.

– Ați putea fi și dumneavoastră sub vraja unei anumite femei, dacă v-ați încumeta.

Se încumetase deja, dar nu se obosi să îl corecteze pe Fitz.

– Ridică-te, leneșule. Vorbești mai mult decât o femeie.

Chiar atunci se deschise ușa și intră un lacheu.

– A sosit asta, Excelență.

Nick aruncă floreta, luă biletul și îl deschise. Rămase fără suflare. Pulsul îi zvâcnea în timpane și șopti:

– Dumnezeule!

– Ce s-a întâmplat?

Fitz se grăbi să se apropie, și Nick îi întinse biletul.

Colton,

O am pe soția ta. Putem face un schimb, pentru prețul corect. Vino singur la casa arendașului de la capătul pădurii. Dacă vii cu cineva, soția ta va muri.

– De la cine credeți că este? întrebă Fitz.

Nick clătină încet din cap, mintea lui fiind paralizată de teamă. Cineva o luase pe Julia. O răpise. Cum naiba se întâmplase asta?

Își luă cămașa și fugi din cameră.

– Thorton! strigă în timp ce își luă pe el cămașa și coborî scările câte două odată. Thorton!

– Da, Excelență?

Thorton apăru la capătul scărilor, cu ochii mari de îngrijorare.

– Soția mea. Unde este?

– Cred că s-a dus să se plimbe de dimineață. Voia să o viziteze pe Lady Lambert la casa văduvei.

– Singură? Nu s-a dus nimeni cu ea?

Când Thorton clătină din cap, furia și vinovăția îl cuprinseră pe Nick și lovi cu pumnul în picior. Fir-ar să fie! Ar fi trebuit să o supravegheze mai cu atenție, dar mândria lui nenorocită îl împiedicase. Ea îi ceruse să o lase în pace, și el, ca un prost, făcuse exact asta.

Iisuse! Nu și-ar fi iertat-o niciodată dacă i se întâmpla ei ceva.

– Fitz! strigă.

– Aici sunt, Excelență.

Nick se întoarse și îl văzu pe Fitz stând pe scări, fața lui brăzdată de cicatrice părând îngrijorată.

– Ce vreți să facem?

– Nu știu încă. Dar ia pistoalele și discutăm pe drum.

Julia își reveni încet, chinuită de durerea de cap. Totul o durea. Se întoarse ușor, confuză, și își dădu seama alarmată că avea mâinile legate la spate. Clipi în întuneric și se uită în jur. Era într-o căsuță, una pe care nu o recunoștea, deși părea să fi fost nefolosită de câțiva ani după pânzele de păianjen. Ce se întâmplase?

Respiră adânc încercând să aline zvâcnirile din capul ei. Pereții și podelele erau din lemn, și în cameră era foarte puțină mobilă. O măsuță cu câteva scaune și un pat. În șemineu era întețit un foc, încălzind aerul.

Cine locuia aici? Și ce voia de la ea?

Își mișcă mâinile, încercând să vadă cât de strâns era legată. Poate reușea să se elibereze. Se dădu bătută după ce oftă ușor. Nu avea să fie lesne să scape. Frânghiile erau prea strânse ca să le poată slăbi.

Ușa se deschise, și intră un bărbat, cu brațele pline de lemne pentru foc. Se uită în sus și... Era Templeton.

Oh, ce Dumnezeu, ar fi trebuit să știe. Julia miji ochii la vărul soțului ei. Frica lăsă loc furiei. Acest bărbat o chinuise mult prea mult timp.

– Ce bine că te-ai trezit. Nu voiam să dormi toată după-amiaza.

Merse spre șemineu și puse lemnele lângă foc.

– Nu aș fi dormit deloc dacă nu m-ai fi lovit în cap, prostule. Dezleagă-mă!

– Nu te ajuta cu nimic să țipi la mine, Excelență. Și nu accept ordine de la tine.

Ea oftă.

– Ți-ai pierdut mințile, Templeton? De ce m-ai adus aici?

– O să vezi, zise el, dându-și jos haina. Mai întâi, trebuie să scap de soțul tău, când vine.

Oh, nu! Își înăbuși isteria și panica din interior. De ce o lovise în cap? Ce voia să îi facă lui Nick?

– De unde știi că va veni?

Templeton luă un scaun și îl așeză lângă perete, cu fața spre ea și spre ușă.

– I-am trimis un bilet. O să vină.

Julia nu era prea sigură. Până la urmă, ea și Nick nu erau chiar în relații prietenoase. La ultima lor conversație, îi spusese să o lase în pace, iar el se conformase imediat. Chiar se îndoia că avea să vină să o salveze.

– Și dacă nu vine?

– Oh, va veni. Templeton scoase un pistol din buzunar. Dar nu mai vorbi. Vreau să fiu pregătit când vine.

– Ai de gând să îl omori.

Brusc, totul deveni clar. Dacă Nick dispărea, fără a lăsa în urmă un moștenitor, Templeton urma să ia titlul.

– Da, cam asta este ideea. Nebunul ăla nu ar fi trebuit să se întoarcă niciodată. Și nu s-ar fi întors dacă nu erai tu.

– Atunci de ce să mă răpești?

– Când autoritățile vor găsi pistolul în mâna ta, moartea lui Colton va părea rezultatul unui conflict între îndrăgostiți. Până la urmă, toți știu că nu există afecțiune între voi.

Ei i se făcu greață.

– Templeton, asta este dezgustător, chiar și pentru tine.

El zâmbi, trăsăturile lui ascuțite devenind și mai tăioase de la veselia malefică.

– Mulțumesc.

Urmă o liniște apăsătoare. Trosnetele focului erau asurzitoare, și fiecare secundă care trecea era un chin. Mușchii ei se încordară de teamă, anticipând momentul în care Nick avea să intre pe ușă. Poate reușea să îl convingă să mai slăbească funia de la mâinile ei. Astfel, poate reușea să fugă.

– Frânghiile sunt prea strânse, Templeton. Mă dor mâinile. Nu vrei să le slăbești puțin?

O privi cu dușmănie.

– Nici o șansă. Nu pot risca să scapi. Acum, taci din gură, harpie ce ești, altfel te leg la gură.

Minutele se scurgeau încet. De cât timp era aici? De câteva ore? Deveni tot mai neliniștită, neștiind dacă Nick avea să vină după ea sau nu. Și, dacă venea, cum avea să rămână viu?

Și-l imagină pe Nick intrând pe ușă și pe Templeton împușcându-l pe soțul său chiar în fața ei. Pieptul îi fu cuprins de durere, și trebui să închidă ochii. Nu, nu. Nick nu putea să *moară*. Da, era supărată pe el, dar ideea de a-l pierde o umplu de o disperare la care nu s-ar fi așteptat.

Încă îl iubea pe acest bărbat enervant, iar el nu avea voie să moară înainte ca Julia să îi spună asta. Numai Nick putea să o răscolească. Putea să o facă furioasă acum, ca în clipa următoare să ardă de dorință. O rănise, nu încăpea îndoială, dar Julia avea nevoie de el. Olivia avea nevoie de el.

Gândul la fiica ei îi umezi ochii. Avea să o mai vadă vreodată pe Olivia? Dacă Templeton își ducea la capăt amenințările, și ea, și Nick aveau să moară azi.

Ceea ce ar fi însemnat ca Olivia să depindă de bunătatea rudelor. Deși Julia o iubea pe Theo, mătușa ei nu își dorise niciodată copii. Avea să o ia în grijă pe Olivia? Nu vorbiseră niciodată despre asta, dar, dacă nu o creștea Theo pe Olivia, cine să o facă?

Julia ura ideea ca o rudă îndepărtată sau un străin să o crească pe fiica ei. Cine avea să îi sărute zgârieturile și să îi mângâie părul? Cine avea să o ajute să își aleagă rochiile și să o ducă

la curte? Aveau să îi spună Oliviei despre părinții ei adevărați, cât de mult o iubeau? Lacrimile alunecară pe chipul Juliei și își înăbuși un suspin.

Templeton se uită la ea ciudat, apoi se ridică și puse pe foc ultimele lemne.

– Mă duc să mai iau lemne.

Își luă pe el haina și pălăria și ieși tropăind din căsuță.

Ei mai că îi venea să zâmbească. Dacă ar fi știut că scăpa de Templeton atât de ușor doar plângând, ar fi izbucnit în lacrimi de mult.

Julia încercă să slăbească frânghiile, trăgând cu toată forța. Își folosi degetele pentru a trage de orice parte a frânghiei reuși să atingă. Poate reușea să se elibereze, chiar dacă le slăbea doar puțin. Își dădu seama după usturimea pe care o simțea că îi sângerau degetele, dar asta nu conta. Templeton nu avea să câștige.

Ușa se deschise. Înlemni, crezând că era Templeton, dar îl văzu pe soțul ei. Pregătit de luptă, avea chipul aspru și părea nervos, cu un pistol în mâna dreaptă.

– Nick, oftă ea, umerii relaxându-i-se de ușurare. Slavă cerului!

Nick se apropie, uitându-se în jur pentru a se asigura că era singură.

– Ești rănită?

O atinse ușor pe obraz cu mâna lui liberă, și expresia i se îndulci.

Ea încuviință.

– Sunt bine. Este Templeton. Vrea să te omoare.

– Chiar asta vreau, spuse Templeton din spatele lor, ținând pistolul spre Nick. Și, dacă te întorci, Colton, am să obțin ceea ce ar trebui să fie al meu.

Julia întâlni privirea lui Nick. În adâncul ochilor lui sălbatici și cenușii se vedeau determinarea și ferocitatea, dar și teama. Îi era teamă pentru ea.

– Să nu îndrăznești, îi spuse ea încet. Nu te sacrifica pentru mine.

– Lasă pistolul din mână, Colton. Templeton intră în casă. Pune-l pe podea. Acum, continuă el.

Privirea lui Nick nu se abătu de la ea. Se auzi un sunet puternic când pistolul lui căzu pe podea.

– Nu, Nick, şopti ea, în timp ce îi scăpă o lacrimă pe obraz şi alunecă în jos.

El ridică mâna pentru a şterge lacrima cu degetul mare.

– Nu plânge, *tesorina*, şopti el.

Julia înghiţi în sec, alintul încălzindu-i inima chiar dacă panica ameninţa să o sugrume. Sigur avea de gând să îl oprească pe Templeton, nu?

– Întoarce-te. Încet.

Templeton ţinu arma îndreptată către Nick. Nick se îndreptă şi se răsuci cu faţa la Templeton, cu o expresie cruntă pe chip.

– Doar nu crezi că vei scăpa cu asta, nu? Vocea lui era tăioasă, şi îşi încrucişă braţele peste piept. Chiar dacă scapi, nu te va crede nimeni, adăugă.

– Nu vor putea să dovedească nimic, răspunse tăios Templeton. Arma va fi găsită în mâna soţiei tale, şi veţi fi morţi amândoi. Trebuie doar să te împuşc din faţă, să pară că v-aţi certat şi v-aţi omorât.

– Vrei să spui aşa cum nu s-a putut dovedi că ai aranjat rădăcina aia astfel încât să se împiedice soţia mea?

Julia suspină, iar expresia de pe chipul lui Templeton confirmă acuzaţia.

– Voiam să piardă plodul, urlă vărul soţului ei. Nu puteam risca să facă un moştenitor. Fiindcă nu a murit, a trebuit să găsesc altă soluţie. Aşa este mult mai bine, pentru că scap de voi amândoi. Acum, mişcă-te!

Nick ridică mâinile.

– Templeton, este o nebunie. Nu vrei să ne omori.

– Ba da, vreau. Şi tu eşti primul. Stai în mijlocul camerei.

Nick merse cu atenţie spre centrul podelei, foarte liniştit, iar Templeton ridică pistolul pentru a ţinti în pieptul ducelui. Julia nu putea să creadă că se întâmpla asta. Nick avea de gând să îi permită lui Templeton să îl împuşte fără să lupte?

– Nick, nu!

Încercă să se elibereze disperată, dorind să ajungă la pistolul abandonat de Nick pe podea, la picioarele ei.

Templeton apăsă pe trăgaci şi...

Se auzi un foc. Timpul se opri în loc, şi Julia îl privi ţintă pe Nick, aşteptând să îl vadă căzând rănit. Dar el rămase în picioare uitându-se la Templeton... care căzu la podea fără nici un zgomot.

Fitz apăru în pragul uşii, cu un pistol fumegând în mână.

– Bine lucrat, Fitz, strigă Nick, întorcându-se spre Julia. Asigură-te că este mort, bine?

Fitz încuviinţă şi se duse să studieze rana lui Templeton. Nick zâmbi la ea.

– Eşti sigură că nu eşti rănită? Nu te-a atins, nu?

Julia clătină din cap, incapabilă să vorbească.

Nick se lăsă pe vine în spatele scaunului ei. Peste câteva secunde, mâinile ei deveniră libere. Sângele reveni în braţele ei cu furnicături dureroase, şi ţipă de durere. Nick puse mâinile lui mari pe umerii ei şi începu să maseze până ajunse la încheieturi. Când îşi reveni, se ridică, se întoarse şi îşi aruncă braţele în jurul gâtului lui, strângându-l cât de tare putu.

Nu mai voia să îi dea drumul niciodată.

– Am crezut că o să te omoare, şopti ea lângă gâtul lui.

Braţele lui puternice se închiseră în jurul ei, şi Nick o strânse.

– Mi-a părut rău să te sperii, dar nu puteam să îi dau de bănuit că este şi Fitz aici.

O sărută uşor pe frunte, ţinând-o strâns în braţe.

Nici unul dintre ei nu observă figura întunecoasă din pragul uşii. Julia auzi un strigăt şi îl văzu pe Fitz fugind către uşă exact când se auzi o nouă împuşcătură. Îl privi îngrozită pe Fitz căzând la pământ.

Angela trecu pragul, cu câte un pistol mic în fiecare mână.

– Fir-ar să fie! Glonţul ăla era pentru tine, Colton.

Aruncă arma goală la podea, luă repede al doilea pistol şi apăsă din nou pe trăgaci.

– Angela, ce Doamne iartă-mă faci? Pune arma jos.

Nick se aşeză în faţa Juliei, ţinând-o de braţ, pentru a o opri pe loc. Se uită peste umăr, pentru a nu o scăpa pe Angela din ochi.

– Nu înainte de a te omorî pe tine. Prostul ăla nu a putut face nimic bine, zise Angela privind către Templeton.

– Tu şi... Templeton?

Vocea lui Nick îi trăda uimirea.

– Nu fi atât de surprins. Aveam interese comune. De opt ani îl pregătesc pe idiot să preia titlul de duce, îl încurajez să preia mai mult controlul pentru noi. Şi a dat greş de fiecare dată.

– Dă-mi voie să ghicesc. El a stat în spatele tentativelor de ucidere ce m-au avut în vizor în ultimii ani.

Angela lăsă capul pe spate şi râse.

– El? Te rog. Nu, aceea eram eu. A durat o veşnicie să strâng suficienţi bani ca să angajez pe cineva să te găsească şi apoi să încerce să te omoare. Dar ai reuşit mereu să rămâi viu, şi trebuia să o iau de la capăt cu strânsul banilor. Ei bine, de data asta nu mai scapi, Excelenţă.

– De ce? întrebă el, cu voce calmă şi lipsită de inflexiuni. De ce faci asta?

Ea făcu un pas înainte, cu mâinile tremurânde.

– Ar trebui să fiu ducesă. Eu ar trebui să controlez averea Colton, nu să mă rog de tine pentru resturi, precum un câine. A trebuit să o suport pe vrăjitoarea aia sinistră vreme de opt ani, să o ascult ore întregi cum arunca ocări. Singurul motiv pentru care nu am omorât-o mai devreme a fost fiindcă am vrut să o conving să îl lase pe Templeton să controleze averea.

Pe Julia o luă ameţeala. Angela o ucisese pe mama lui Nick? Femeia era de-a dreptul nebună.

Aplecându-se din spatele lui Nick, Julia se uită la Fitz, care rămăsese neclintit. Avea o pată mare roşie pe o parte, dar îşi dădu seama că pieptul lui se mişca uşor, ceea ce însemna că era încă viu, slavă cerului. Julia îşi aminti de pistolul de pe podea şi se aplecă uşor în scaun, apoi folosi piciorul pentru a-l trage spre poalele ei.

– Dar Harry a murit, şi tu m-ai gonit. Iar acum sunt un nimic, zise cu asprime Angela, nările ei mărindu-se.

– Harry nu a murit pur şi simplu, Angela. S-a spânzurat, pentru că ai făcut tu tot posibilul să ne găsească împreună. Era o întâlnire inocentă, iar tu te-ai aruncat în braţele mele exact când intra Harry în cameră. Toată treaba a fost pusă la punct cu dibăcie. Iar când Harry ţi-a dat ocazia să explici, în loc să spui adevărul, i-ai împuiat capul cu minciuni, zise Nick. Harry chiar te-a iubit. L-a distrus să afle că tu nu i-ai împărtăşit dragostea. A refuzat să mă creadă şi a murit convins că l-am dezonorat având o relaţie secretă cu soţia lui. Totul este numai din vina ta.

Julia se îndreptă în scaun, şocată. Fratele lui... se sinucisese? Oh, Doamne! Sărmanul Nick. Cât de vinovat trebuia să se simtă. Nici nu era de mirare că tatăl lui putuse să îl şantajase să se însoare, cu atâţia ani în urmă. Nick nu ar fi vrut să afle cineva adevărul despre moartea fratelui său, întinând astfel memoria lui Harry.

– Harry nu s-a sinucis, prostule. Am ştiut că, dacă ne găseşte împreună, se va pierde cu firea. Era deja gelos pe tine, pe felul în care ţineam la tine. Am văzut cum te uitai la mine, Nick. Ştiam cât de mult mă doreai. Iar eu te iubeam. Am fi fost perfecţi împreună. Dar tu ai distrus totul!

Julia simţi cum Nick încremeneşte.

– Cum adică nu s-a sinucis? întrebă el.

Vocea Angelei deveni joasă, răguşită.

– Haide, Nick. Nu te preface în faţa mea. Sunt singura femeie care te-a înţeles, care ţi-ar fi putut oferi ce aveai nevoie. Şi ştiu cât de mult mă doreai, cum mă priveai.

– Angela, l-ai omorât pe Harry?

– A trebuit. S-a închis în birou şi a băut până a leşinat, explică ea. A fost uşor să îi pun ştreangul de gât după ce l-am legat de balustrada de sus. A fost de-ajuns să îl duc spre scaun, să pun ştreangul în jurul gâtului său şi să trag scaunul. Nici nu a simţit. Dar ai stricat tu totul. Ai plecat şi te-ai însurat cu *ea*, iar eu am devenit un *nimeni*.

Angela se apropie, ţinând arma îndreptată către pieptul lui Nick. Cu privirea sălbatică, buzele ei se suciră într-un zâmbet

malefic, şi nebunia Angelei deveni evidentă. În orice clipă, cumnata lui Nick putea să îl împuşte în piept.

Julia începu să se întindă foarte încet către arma de la picioarele sale, avându-l pe Nick în faţa ei.

– Nu vrei să faci asta, Angela. O să fii spânzurată.

– Oh, ba vreau să fac asta. Aştept să o fac de opt ani. Şi, după ce te omor pe tine, o să o omor şi pe soţia ta.

– Suntem doi, iar tu ai un singur glonţ. Nu fi proastă.

Julia nu putu înţelege cum de Nick era atât de calm. Pe ea o străbătea panica până la vârful degetelor de la picioare. Dar trebuia să facă totuşi ceva, chiar şi aşa. Nu avea să permită ca Nick să moară. Se aplecă uşor şi reuşi să atingă fildeşul de pe patul pistolului.

Ţinând arma acum, se ridică şi trecu lângă Nick. Aţinti arma spre cealaltă femeie şi puse degetul pe trăgaci.

– Lasă arma jos, altfel te împuşc.

– Ai tras vreodată cu arma, vacă proastă? zise Angela flegmatic. Eu ţintesc foarte bine. Nu ai nici o şansă. Dar poate o să te împuşc pe tine prima.

Angela îndreptă arma spre pieptul Juliei, ochii strălucindu-i cu o lumină diabolică.

Totul păru să se întâmple brusc. Angela şi Julia traseră amândouă în acelaşi timp, sunetele aspre explodând în camera mică. Auzi un strigăt, al lui Nick, înainte ca el să se arunce în faţa ei.

Julia abia băgă de seamă că Angela se prăbuşi, odată cu Nick. Fusese împuşcat şi Nick? Căzu în genunchi, neîndrăznind să respire. „Nu. Te rog, nu."

Îl întoarse încet şi văzu pata roşie de pe umărul lui.

– Nick! Oh, Doamne, eşti rănit!

El deschise ochii.

– Sunt bine. Ajută-mă să mă ridic.

– Nu, nu te mişca.

Îl împinse înapoi jos când el încercă să se salte.

– Julia, fii rezonabilă. Trebuie să mă asigur că Angela e moartă şi să îl ajut pe Fitz să ajungă înapoi la moşie.

Deşi îl vedea strângând din dinţi de durere, cunoştea prea bine expresia aceea încăpăţânată din ochii lui.

– Bine. Dar dacă pierzi prea mult sânge şi mori pe drum, nu o să te iert niciodată.

Buzele lui se curbară într-un zâmbet slab.

– Nici nu m-aş aştepta la altceva, soţie.

Capitolul 17

Din când în când, un bărbat ar putea crede că poate lua decizii în locul tău. Este de datoria noastră să îi scăpăm de această iluzie.

Domnişoara Pearl Kelly către ducesa de Colton

– De ce te-ai dat jos din pat?

Julia se ţinu de tocul uşii, privindu-l pe soţul ei cum încerca să se îmbrace cu un singur braţ.

Deşi rana lui Nick nu fusese gravă, doctorul recomandase să se odihnească, pentru a reduce riscul de febră. Până acum, stătuse în pat pentru douăzeci de minute, în total.

Închise uşa în urma ei.

– Nick, este evident că ai dureri. Doctorul a spus că trebuie să te odihneşti.

El continuă să se chinuiască să-şi lege lavaliera, încercând să facă nod cu o singură mână.

– Trebuie să îl văd pe Fitz.

Juliei i se făcu milă de el şi se apropie să îl ajute. Îi dădu mâna la o parte şi începu să lege ea pânza albă.

– Ţi-am spus deja. Glonţul i-a rupt o coastă şi a suferit o contuzie când a căzut la pământ. În afară de faptul că îl doare când respiră, prietenul tău va fi bine. Mai ales pentru că stă în pat, urmând instrucţiunile doctorului, spre deosebire de alţi bărbaţi din casă cu răni de glonţ.

Încercă să nu se uite la pielea de pe gâtul lui sau la părul negru de pe piept, atât de aproape de degetele ei. Inima îi bătea nebuneşte pentru că era atât de aproape de el. Dacă ar fi privit spre el, ar fi sărutat-o? Ideea o făcu să-şi simtă rochia prea strâmtă.

– Aş fi crezut că te vei bucura să scapi de mine, şopti el în timp ce ea termină de legat lavaliera.

Privirea ei ţâşni spre el cu surprindere, şi văzu că el se uita în altă parte. Chiar credea asta? Sigur că da. Nu avea de ce să creadă că ea se răzgândise. Erau multe de spus, multe lucruri pe care el trebuia să le afle, dar limba ei părea umflată şi de nefolosit.

– Nick, eu...

Bătu cineva la uşă.

– Intră, zise ducele.

Apăru Thorton.

– Excelenţă, a venit ajutorul de şerif şi vrea să discute cu dumneavoastră. Să trimit un lacheu să vă ajute cu hainele?

– Nu, mă descurc. Spune-i că o să cobor imediat.

Majordomul încuviinţă şi dispăru. Nick începu să-şi bage cămaşa albă în pantaloni cu mâna cea bună.

– Ajută-mă cu vesta, bine?

Julia ţinu vesta pe care o alesese el din dulap, iar Nick o luă pe el încet, având grijă la umărul rănit. Se întoarse, şi Julia încheie nasturii. Încercă să nu se gândească la abdomenul lui plat, chiar sub degetele ei... cum sărutase abdomenul ăla în Veneţia, înainte de a ajunge mai jos...

– Mulţumesc.

Se întinse spre haină şi, după ce ea îl ajută să o ia pe el, începu să se îndepărteze.

– Nu vreau să scap de tine, izbucni ea înainte ca el să ajungă la uşă.

El se opri, dar nu se întoarse. Ea continuă:

– Am stat ore întregi, terifiată, şi m-am gândit că Templeton te va împuşca. Şi apoi, când te-a împuşcat Angela... Rămase fără voce şi inspiră adânc. Am nevoie de tine, Nick. Dacă ai fi murit azi, nu ştiu cum aş fi putut să supravieţuiesc.

El nu se mişcă, doar se uită la perete, cu o postură rigidă.

– Ai fi găsit o cale. Te-ai descurcat foarte bine în toţi aceşti ani fără mine. Îndrăznesc să spun că vei fi bine, orice s-ar întâmpla.

– Cum poţi să crezi asta? Nu mă pot gândi la un viitor fără tine.

– Nu îmi pot da seama de ce, ţinând cont că te-am dezamăgit în toate felurile posibile.

Ea clipi. O dezamăgise?

– Cred că eşti ameţit de la pierderea de sânge. Spui lucruri fără sens.

Se întoarse spre ea, ţinând braţul rănit aproape de corp.

– Ai fost răpită şi aproape ucisă astăzi, din cauza mea. Cum să trăieşti cu cel responsabil pentru asta?

– Ceea ce s-a întâmplat nu a fost vina ta, Nick. Angela a luat-o razna.

– Oricum, ai suferit destul din cauza prostiei mele. Clătină din cap şi îşi trecu mâna sănătoasă prin păr. Ştiam că Angela e puţin dusă, dar nu am făcut nimic ca ea să dispară din casa asta. I-am permis să se dea pe lângă tine, iar între timp ea şi Templeton plănuiau să te lase fără Olivia. Este de neiertat.

– Poate că da, dar nu te învinuiesc pe tine pentru ceea ce ea...

– Nu contează, pentru că mă învinuiesc *eu!* Mi-am pierdut zece ani din viaţă cât am fugit spre acea căsuţă, ştiind că te rănise cineva. Şi, când am văzut-o pe Angela că se întoarce şi trage în tine... Am să retrăiesc acel moment în coşmarurile mele până am să mor.

Nu-l mai văzuse pe Nick atât de supărat, atât de palid şi de nesigur pe el. Era clar că evenimentele zilei îl afectaseră. Trebuia să îl facă să gândească logic, să înţeleagă că nu era totul vina lui.

– Angela ne-a păcălit pe amândoi, Nick. Iar eu am fost suficient de proastă încât să mă duc singură la casa văduvei. Dacă luam pe cineva cu mine, poate evitam tot ce s-a întâmplat.

– Sau poate mai era încă o persoană rănită. Îşi duse mâna la ceafă şi strânse. Şi ştii foarte bine că nu este vorba doar despre Angela. Poţi spune cu toată sinceritatea că mă poţi ierta, că poţi uita tot ce am spus şi am făcut? Nu văd cum ar fi posibil aşa ceva sau cum am putea clădi o viaţă împreună după atâta suferinţă şi neîncredere.

Nu se gândise chiar ea la aceste întrebări, de curând? Nu exista un răspuns facil, decât că trebuia să depășească totul pentru că alternativa nu putea exista.

– Sunt și eu de vină pentru ce s-a întâmplat între noi. Eu am venit la Veneția să te seduc, să rămân gravidă, chiar și după ce am aflat dorințele tale în această privință. Și apoi...

– Nu încerca să îmi găsești scuze, Julia. Nu le merit.

– M-ai iertat pentru duplicitatea mea? Pentru ce ți-am făcut?

– Te-am iertat cu luni în urmă, dar nu am vrut să recunosc. Adevărul este că nu ai fi fost nevoită să mă păcălești dacă eu nu îmi ignoram responsabilitățile, cu ani în urmă. Îți cer sincere scuze pentru tot ce a trebuit să înduri.

– Nick, te rog...

– Nu, dă-mi voie să spun asta. Când mă uit la tine, văd o inocență atât de frumoasă, și apoi îmi amintesc cum am pângărit-o. Doamne, te-am dezvirginat pe un scaun! Nick clătină din cap, ținându-se de rădăcina nasului. Nu o să mă pot revanșa față de tine niciodată, să simt că mi-am ispășit pedeapsa pentru câtă suferință am provocat. Am fost cel mai prost soț, Dumnezeu știe că ți-ar fi mai bine cu oricare alt bărbat. Te-am ignorat, te-am tratat rușinos și am spus și am făcut tot felul de lucruri de neiertat.

Julia înțelese că nu era vorba doar despre virginitatea ei.

– Nu m-ai pângărit. Săptămâna noastră din Veneția... nu o voi uita niciodată. Cum să uit, când a fost cea mai minunată, uimitoare, frumoasă experiență din viața mea?

El închise ochii, apoi se întoarse cu spatele.

– Nu sunt eu cel de care ai nevoie, Julia. Nu pot să fiu un soț așa cum trebuie. Nici nu aș ști de unde să încep. Iar după ziua de azi ar trebui să fie absolut evident acest fapt.

Ea își dădu seama că era exact invers. Astăzi, dovedise exact ce fel de soț era: curajos, atent și protector. Merse în fața lui și îl mângâie pe maxilarul acoperit de o umbră de barbă.

– Dar m-ai salvat. Nu uita partea aceasta, soțule.

El se lăsă mângâiat pentru o clipă, apoi se retrase.

– Ceea ce nu schimbă nimic, și nici cine sunt eu. Nu pot fi ceea ce îți trebuie ție, un soț din înalta societate care cere voie înainte să intre în dormitorul soției lui pentru a o atinge în întuneric.

Titlul, casa aceasta...nu au fost niciodată menite pentru mine. Și nu am vrut nimic din toate acestea. Dacă încerc să devin soțul pe care îl meriți, vom fi amândoi foarte nefericiți, Julia.

O luă amețeala. Situația era mult mai gravă decât se temuse ea inițial. El chiar credea că nu merită nimic din ce primise, inclusiv pe ea.

– Merit un soț care să stea lângă mine. Acel soț ești *tu*, Nick. Nu vreau pe altcineva.

El trecu pe lângă ea, mai spre centrul camerei.

– Nu știi ce vorbești. Am fost stricat de mult timp și am pierdut orice speranță să duc o viață normală. Winchester m-a acuzat de multe ori că sunt egoist, că mă gândesc numai la mine. Ei bine, am învățat să fiu egoist pentru că nimănui altcuiva nu i-a mai păsat niciodată de mine. Nu mă pot schimba, și este mai bine dacă nu rămân.

– Te poți schimba. Te-ai schimbat deja. Un bărbat egoist s-ar fi grăbit să își salveze soția de răpitori? S-ar fi aruncat în fața glonțului menit pentru altcineva? Și-ar fi petrecut nopțile legănându-și fiica în brațe, spunându-i povești în loc să doarmă?

El făcu ochii mari.

– Știai?

– Știam. Și un bărbat care ar face toate acestea este mai mult decât suficient de bun pentru mine.

Nu spuse nimic, iar expresia lui, mai lipsită de speranță decât văzuse ea vreodată, deveni și mai deznădăjduită. Cum era posibil așa ceva? În sfârșit înțelesese că îl iubea, iar acum el voia să se retragă, nedorind să lupte pentru un viitor împreună. Chiar nu simțea nimic pentru ea, absolut nimic?

Ea nu dorea pe nimeni altcineva. Cu siguranță Nick nu era perfect, dar nici ea nu era. Și era un bărbat bun, în adâncul sufletului său. Era sigură de asta, văzuse multe dovezi în acest sens, inclusiv astăzi. Nu avea să existe nici un alt bărbat pentru ea. Niciodată.

I se strânse stomacul de frică, pentru a doua oară în aceeași zi. Chiar se ura atât de mult, se credea atât de nedemn de dragoste și de afecțiune încât refuza și să încerce? Fugise de viața lui cu opt ani în urmă, neputând să se împace cu el însuși și cu trecutul său, iar acum părea hotărât să fugă din nou.

– Te rog, Nick. Putem să trecem peste tot şi să ne continuăm viaţa. Nu ar fi mariajul nostru primul care a început dificil.

El îşi strânse buzele într-o expresie de încăpăţânare pe care ea o ştia prea bine.

– Nu văd cum ar fi posibil.

– De ce nu?

În interiorul ei se dădu o luptă între supărare, tristeţe, frustrare şi dezamăgire, de nici nu mai ştiu pe care dintre emoţii să o exprime mai întâi.

– Nu poţi accepta faptul că te vreau?

Îi stătea pe vârful limbii să îi spună că îl iubea, dar ceva o reţinu. Poate teama stârnită de gândul la reacţia lui, teama că sentimentul nu era împărtăşit.

El merse către fereastră, se sprijini cu braţul sănătos de toc şi se uită spre grădină pentru o clipă.

– Nici nu mi-ai răspuns la întrebare, zise el încet, vocea lui fiind încărcată de emoţie. Ceea ce este un răspuns în sine, nu crezi? Nu voi putea uita niciodată ce am făcut, iar tu nu vei putea să mă ierţi.

Julia deschise gura pentru a nega, dar nu reuşi să rostească totuşi cuvintele. Îl iertase? Nu voia să îl piardă, cu siguranţă, dar putea spune cu sinceritate că îi ierta toate cuvintele dure şi tot ce făcuse după ce se întorseseră de la Veneţia?

Când ea ezită, el se depărtă de fereastră şi merse spre uşă.

– Şi acum ce se va întâmpla? întrebă ea cu voce gâtuită.

El stătu o clipă cu mâna pe mânerul uşii.

– Am să plec.

Apoi deschise uşa şi dispăru.

A doua zi dimineaţa, Julia rămase în pat, epuizată. Petrecuse noaptea foindu-se în pat până răsărise soarele. Nick pleca. Se hotărâse, repulsia lui faţă de propria persoană şi teama erau prea puternice pentru ca Julia să le poată învinge.

După ce Meg îi aduse ciocolata de dimineaţă, doamna Larkman veni cu Olivia. Ţinând-o pe fiica ei în braţe, Julia îşi aminti de decizia lui Colton de a nu face parte din viaţa ei. Asta era valabil şi în cazul Oliviei? Ideea ca fiica lor să crească fără tată îi frânse

din nou inima Juliei. Da, când avusese ideea de a face copilul lui Colton, presupusese că ea urma să fie singurul părinte din viaţa copilului, în absenţa soţului ei. Dar Colton o văzuse pe fiica lor, o ţinuse în braţe. Cum putea să nu îşi dorească să o privească în timp ce creştea?

Veni Theo şi o găsi pe Julia gata să izbucnească în lacrimi.

– Oh, Doamne, ce s-a întâmplat?

Merse către şnurul clopoţelului şi trase cu putere. Doamna Larkman fu chemată şi Olivia se întoarse în camera ei. Theo se aşeză pe pat şi o luă de mână pe Julia.

– Acum, draga mea. Ce s-a întâmplat?

Julia trase aer în piept.

– Îmi cer scuze. Nu îmi pot stăpâni lacrimile.

– Din cauza lui Colton?

Când Julia încuviinţă, Theo oftă.

– Bănuiam eu. S-a închis în birou de aseară, din câte mi-a spus Thorton. Ce s-a întâmplat?

– I-am spus că am nevoie de el, că vreau un viitor împreună. M-a speriat de moarte faptul că am fost la un pas de a-l pierde ieri. Îl iubesc, Theo.

Lacrimile pe care le ţinuse în frâu curseră libere acum pe obrajii ei.

– Şi care a fost reacţia lui Colton? Aproape că mă tem să întreb.

Julia îi povesti lui Theo conversaţia, îi spuse despre insistenţa lui Nick cum că nu va putea fi niciodată soţul de care avea ea nevoie. Theo bombăni şi clătină din cap.

– Dacă ar mai fi trăit mama lui, aş certa-o bine pentru cum şi-a tratat copilul. Nu există motive pentru ca o mamă să fie atât de crudă, chiar dacă acel copil nu a fost conceput în condiţii ideale.

– Ce vrei să spui, cum adică în condiţii ideale?

– Nu ţi-a spus Angela? Ea bănuia, ca urmare a unor conversaţii cu ducesa văduvă, că tatăl lui Colton a siluit-o pe soţia lui când aceasta l-a refuzat. Cum rezultatul a fost naşterea soţului tău, ducesa nu a putut nici să uite, nici să ierte ce se întâmplase şi s-a răzbunat pe copil.

Julia suspină.

– Ce cumplit! Mă întreb dacă știe și Colton.

– Dacă nu, ar trebui să afle. L-ar putea ajuta să înțeleagă că lipsa devoțiunii materne nu a fost vina lui, ci a mamei lui.

Julia se gândi să îi spună lui Nick despre această nouă informație, dacă mai apuca.

– Ce să mă fac, Theo? Știu că ține la mine. Cum îi pot dovedi cât de mult îl iubesc? Vreau să recapăt ce am avut în Veneția.

– Cât de departe ești dispusă să mergi pentru a-l convinge pe soțul tău să rămână?

– Am să fac orice este necesar. Vreau să lupt pentru el, dar nu știu cum.

Theo zâmbi.

– Atunci lasă asta pe seama mea. Știu exact ce trebuie să faci.

Nick privi cum se ridică și coboară pieptul lui Fitz. Respira adânc și sacadat, și doctorul îl asigurase pe Nick că prietenul lui avea să își revină.

Totuși, vinovăția amenința să îl sufoce. Fitz și Julia aproape că muriseră din cauza prostiei lui Nick. Cum de nu observase că Angela era nebună? Aflase cu opt ani în urmă că era în stare să mintă și să unelteasca pentru a obține orice își dorea. De ce nu făcuse nimic să o oprească, încă de atunci?

De când se întorsese la Londra, nimic nu mersese conform planurilor. Stricase totul prin incapacitatea lui de a gândi limpede. Mai întâi fusese ros de furie din pricina lui Winchester și a Juliei, apoi fusese orbit de o dorință de nestăvilit pentru soția lui. Chiar și acum, după nașterea Oliviei, nu reușea să își găsească liniștea și fericirea.

Poate că în acest loc nu putea avea niciodată parte de ele, amintirile și durerea fiind prea mari. Cu cât pleca mai departe de Anglia, cu atât era mai bine. Julia merita mai mult decât viața pe care fusese nevoită să o accepte, cu un soț care nu putea fi așa cum avea ea nevoie. Divorțul nu era o posibilitate, dar putea măcar să îi ofere libertate revenind la viața lui din străinătate.

Doamne, o iubea atât de mult. Tânjea după soția lui cum nu i se mai întâmplase cu nici o altă femeie, și să stea lângă ea fără

să o aibă era o tortură de neimaginat. După părerea lui, distanța avea să le facă bine amândurora.

Fitz pufăi în somn și se mișcă, atrăgându-i din nou atenția lui Nick. Deși Nick avea să plece din nou, Fitz nu avea să i se alăture de această dată. Prietenul lui o iubea pe Lady Carville, iar Nick nu îndrăznea să îi nege acestuia său nici un minut de fericire cu acea femeie. Oricum, acum că Angela își asumase răspunderea pentru atacurile asupra lui, Nick nu mai avea nevoie de gardă de corp. Nu, avea să plece singur. În ziua următoare, înainte ca Fitz să își revină de tot. Înainte ca Fitz să încerce să îl convingă să rămână.

Nick oftă și își frecă ochii cu mâna sănătoasă. La naiba, ce obosit era! Noaptea trecută fusese înfiorătoare. Evenimentele din timpul zilei, combinate cu declarațiile Juliei privind propriile sentimente, îl împiedicaseră să închidă ochii. Nici măcar timpul petrecut cu Olivia, la primele ore ale dimineții, nu îl însuflețise. Îl deprimase și mai rău, îl făcuse să își dorească lucruri pe care nu le putea avea.

Ușa se deschise și intră Lady Carville.

– S-a trezit?

El se ridică.

– Încă doarme, mă tem. Este neobișnuit? Ar trebui să doarmă atât de mult?

– Somnul este cel mai bun lucru pentru el, Excelență, îl liniști ea. L-am trezit o dată la câteva ore noaptea trecută, din cauza rănii de la cap. Probabil va dormi pentru restul zilei de azi.

Lady Carville zâmbi către Fitz, dragostea strălucindu-i în ochi nestingherită. Simțind că aveau nevoie să stea singuri, Nick merse spre ușă.

– Mă chemați dacă se trezește? Vreau să îi mulțumesc.

– Știe, Excelență. Așa e cu cei pe care îi iubim, nu? Vrem să îi protejăm de rău, indiferent dacă au nevoie de asta sau nu.

Clară și directă, privirea ei era sugestivă, și Nick își dădu seama că nu mai vorbeau despre Fitz.

– Totuși, dacă nu vă deranjează, spuneți-i unui lacheu să mă cheme dacă se trezește astăzi.

Câteva ore mai târziu, după ce călărise şi făcuse o baie, Nick se instală în birou. Mai avea multe lucruri de rezolvat înainte să plece: să trimită scrisori avocatului său şi administratorului averii şi să îşi termine testamentul.

Şi apoi mai era Olivia. Merita o explicaţie scrisă de ce nu rămăsese lângă ea, ca să nu se simtă abandonată când creştea. Singurul lucru pe care nu dorea să îl creadă fiica lui era că el nu o iubea, pentru că o iubea. Acele câteva ore petrecute cu ea în fiecare noapte aveau să fie cele mai frumoase amintiri din viaţa lui.

„Pe lângă Veneţia", se gândi el cu amărăciune.

Habar nu avea cum să îşi ia rămas-bun de la soţia lui. Nick nu se pricepea la dulcegării, şi, dacă îşi împărtăşea sentimentele, s-ar fi simţit amândoi mai nefericiţi. Oricum, trebuia să îi spună ceva, şi numai naiba ştia ce anume.

După-amiaza cenuşie lăsase de mult loc înserării când termină el de scris instrucţiunile pentru avocat şi administrator. Îşi masă gâtul, întinzându-se puţin pentru a uşura durerea de spate şi de umeri, şi continuă să scrie.

Cineva bătu la uşă. Probabil era Thorton din nou, gata să îl hărţuiască iarăşi să mănânce ceva.

– Intră, strigă, fără să se obosească să ridice privirea.

Auzi cum se închise uşa de lemn masiv.

– Thorton, te-am rugat să nu fiu deranjat. Ce este atât de urgent de data asta?

Un parfum fin de gardenii ajunse la el, invadându-i simţurile, şi privirea lui Nick se ridică brusc.

Julia.

Soţia lui stătea acolo, aşa frumoasă şi de neatins, că lui îi veni să urle de cât era de nedrept totul. Purta un halat de seară, cu picioarele desculţe, şi chiar şi acea porţiune mică de piele expusă îi făcu inima să bată mai tare. La naiba, femeia aceasta îl tenta la fiecare pas.

Chipul ei nu trădă nimic în timp ce închise uşa în urma ei. Când se auzi ecoul cheii prin cameră, el se ridică şi mai că trânti scaunul.

– S-a întâmplat ceva? se auzi întrebând, vocea lui fiind foarte slabă în timp ce ea înainta spre el.

În loc să răspundă, ea îşi ridică braţele şi îşi scoase o agrafă din păr. După alte şase agrafe, o perdea de bucle blonde i se revărsă pe spate. El înlemni, hipnotizat, incapabil să vorbească. O parte din el abia aştepta să vadă ce avea să facă în continuare. Altă parte voia să fugă – şi cât mai repede.

Merse spre el, legănând din şolduri şi lăsând să se vadă o parte din decolteu prin despicătura halatului. Lui Nick nu îi venea să creadă că nu era doar un vis. Când îi întâlni privirea seducătoare, cum nu o mai văzuse de la Veneţia, se apucă de marginea biroului pentru a nu se năpusti asupra ei.

– Ce ai de gând să faci, Julia?

Mâinile ei apucară capetele cordonului şi îl desfăcură încet.

– Îţi arăt ce vei rata plecând. Vrei să vezi?

Deschise halatul de mătase şi îl dădu jos. Lui i se uscă gura.

Apăru întâi pielea fină a umerilor şi a gâtului ei, apoi marginile delicate ale claviculei. Apoi halatul căzu la podea, şi Nick rămase cu gura căscată. Dumnezeule... era combinezonul roşu de la Veneţia.

Făcut din satin şi dantelă, acoperea prea puţin din frumuseţea ei naturală. Partea de sus, neagră, îi ridica sânii şi îi oferea o tentaţie delicioasă. Partea de jos a corpului... era complet expusă. Materialul roşu transparent se termina exact deasupra sexului ei în faţă, iar în spate îi ajungea până la fese. Corpul lui răspunse imediat, întărindu-se, până ce mădularul lui ţeapăn presă dureros interiorul pantalonilor.

Ea pluti spre el, iar el nu îşi putu mişca picioarele sau braţele. Nu putu face nimic decât să privească neajutorat la orice avea ea de gând să facă.

– Julia, şopti el.

Măcar îşi mai putea folosi vocea. Soţia lui clătină din cap, şi buzele ei se curbară într-un zâmbet secretos.

– Nu şi în seara asta, dragul meu. În seara asta, îmi poţi spune Juliet.

Nu avea să uite niciodată expresia de pe chipul soţului ei. Ezitarea, speranţa şi dorinţa – atât de intensă încât îl făcea să se topească. Privirea lui sclipi fierbinte în timp ce o privi de sus până jos, şi păru că abia se mai abţine să nu se repeadă la ea. Agitaţia

ei dispăru, înlocuită de o putere feminină pe care nu o mai simțise de când doamna Leighton își împachetase pudrele și jupele transparente.

– De ce? gâfâi el.

Ea se mângâie cu vârful degetului pe curba sânilor.

– Afirmi că știi ce fel de bărbat îmi trebuie mie. Dar nu m-ai întrebat nici măcar o dată ce fel de bărbat îmi doresc. Când erau la distanță mai mică de un braț, zise: Nu îmi doresc un soț care să ceară voie înainte de a intra în dormitorul meu, pipăindu-mă în întuneric ca un școlărel neinstruit. Nu, eu îmi doresc un bărbat. Un bărbat păcătos care să se bucure de cât de păcătoasă sunt și eu. Se apropie de el, își puse mâinile pe pieptul lui, se ridică pe vârfuri și îi șopti la ureche: Asta pentru că mi-a plăcut foarte mult să păcătuiesc cu tine, Nicholas.

Sânii ei atinseră pieptul lui puternic, și fu mulțumită să îl audă gemând.

Se forță să rămână complet nemișcat, respirând sonor și precipitat. Încerca din răsputeri să îi reziste, sărmanul de el. Era foarte bine că nu își folosise toate trucurile.

Mâna ei alunecă în jos pe abdomenul lui, până ajunse la mădularul întărit. Își trecu degetul peste conturul lui și îi privi pleoapele cum se lasă grele, genele negre făcând umbră pe obraji.

– Să îți povestesc despre toate lucrurile păcătoase pe care aș vrea să le fac cu mâinile mele? șopti ea, apoi se apropie până când buzele lor aproape se atinseră. Cu gura mea?

Asta puse capac. O strânse cu mâna zdravănă, gura lui devorând-o pe a ei. Sărutul fu apăsat. Nemilos. Disperat. Nu respirară, iar dinții lor se loviră, limbile împletindu-se. Era exact ce își amintea de la Veneția – și chiar mai mult.

Buzele lui se lipiră de ale ei din nou și din nou, iar ea răspunse aruncându-și brațele în jurul gâtului său și sărutându-l înfocată. Apoi mâinile ei începură să îl atingă peste tot, reobișnuindu-se cu conturul umerilor și al pieptului său. Încercă să se apropie și mai mult, aproape zvârcolindu-se în vreme ce încerca disperată să liniștească pofta nebună dinăuntrul ei.

El îi sărută gâtul și șopti:

– Dă-mi voie să te duc în pat.

Julia clătină din cap.

– Nu. Chiar aici.

Se urcă pe marginea biroului, și picioarele ei goale îi rămaseră atârnate.

– Vreau să mă ai chiar aici.

– Nu ar trebui să...

Ea îl apucă de lavaliera șifonată și îl trase aproape. El se strecură între picioarele ei, căldura lui apăsând direct pe sexul ei dezgolit. Suspină în urma senzației, dar își dorea mai mult.

– Nick, te *rog!*

Mâna lui se duse între ei și îi găsi intrarea, degetele alunecând ușor pe umezeala strânsă acolo. O provocă, mângâind și frecând, și trebui să se muște de buză ca să nu țipe.

– Doamne, femeie, gemu el. Ai puterea de a mă înnebuni. Dacă nu intru în tine...

Degetele ei zburară către nasturii pantalonilor lui, deschizându-i cât de repede putu. Câțiva se rupseră și căzură pe podea.

– Acum, Nick. Am nevoie de tine acum.

Când mădularul lui se eliberă, nu pierdu timpul, ci îl potrivi și intră adânc. Gemură amândoi. Mădularul lui o lărgi, o umplu, iar ea își înfășură picioarele în jurul mijlocului său, pentru a-l ține acolo. Se retrase cu o lentoare ucigătoare și apoi intră cu totul din nou, adânc în ea.

– Visez la asta în fiecare noapte de la Veneția încoace, spuse el înainte de a o penetra cu forță, împingând-o în sus pe birou.

Își așeză mâna sănătoasă sub fesele ei, pentru a o ține pe loc.

– E stânjenitor, dar mă tem că nu voi rezista mult.

Julia nu putu să răspundă din cauza intensității incredibile. Se potrivea cu ea perfect, strâns în leagănul șoldurilor ei în timp ce îi ducea pe amândoi la extaz. Adora faptul că era atât de nebun după ea, amândoi aproape înnebuniți de dorință.

O sărută din nou, gemând în gura ei în timp ce se mișcă în ea, apoi îi luă buza de jos între dinți. O mușcă. Durerea delicioasă și plăcerea îi străbătură coloana, apoi vintrele și ajunseră direct în adâncul ei, făcând-o să se strângă în jurul mădularului lui, pierdută în extaz.

– Oh, drace, gemu Nick.

Începu să intre în ea rapid, cu capul dat pe spate, corpurile lor atingându-se într-un ritm turbat.

Simți cum creștea, străfulgerările senzuale de încântare făcându-i membrele să amorțească. Mâinile ei îl ținură strâns și unghiile se afundară în mușchii antebrațelor lui.

– Da, mai repede. Oh, Doamne, Nick.

Degetele lui găsiră ghemul de nervi dintre picioarele ei, pe care îl atinse ca un expert. Simți că urcă mai sus, și mai sus... și corpul ei explodă într-o mie de fărâme. Văzu lumini în spatele pleoapelor închise și gemu lung și gutural, orgasmul trecând prin fiecare părticică a corpului ei, răscolind-o cu intensitatea plăcerii. Tremură și tresări, dându-și seama doar vag că începu și Nick să tremure, șoldurile lui tresăltând, mușchii lui zvâcnind încordați.

Se ținu de el strâns, lipsită de vlagă și epuizată, și respiră. Nu existau cuvinte pentru a descrie cât de minunat fusese. Nick nu spuse nimic, doar își coborî capul și îl lipi de al ei. Stătură așa timp îndelungat, cu mădularul lui încă în ea.

Când își recăpătă suflul, el se retrase, închizându-se stângaci la pantaloni cu o mână și evitându-i privirea.

– Îmi cer scuze, bombăni.

Ea îl apucă de braț.

– Nu îți cere scuze. Ne-am dorit amândoi asta, Nick.

– Nu, nu înțelegi. Asta e...

Julia inspiră adânc pentru a-și face curaj.

– Te iubesc.

Privirea lui surprinsă o găsi pe a ei, așa că ea repetă:

– Te iubesc. M-am îndrăgostit de tine la Veneția și nu vreau pe nimeni altcineva. Cu siguranță nu vreau un soț care să vină la mine doar pe întuneric, să mă atingă pe sub pături. Vreau un soț care să mă aibă pe birou.

El se încruntă.

– Mă iubești?

– Te iubesc, declară ea din nou, încuviințând. Și, dacă mă părăsești, am să te urmăresc, Nicholas. Îți jur. Dacă nu vrei să locuim în Anglia, eu și Olivia te urmăm oriunde vrei să mergem.

El expiră pe gură, prelung.

– Nu știi ce spui...

– Uită-te la mine! Când privirea lui furtunoasă o întâlni pe a ei, continuă: Nu vei scăpa niciodată de mine, bărbate, la fel cum nici eu nu voi scăpa de tine. Te-am urmărit o dată și sunt pregătită să o fac din nou. Știu exact pe cine îmi doresc, și acel cineva stă chiar în fața mea acum.

– Eu...

El își feri privirea și își pierdu șirul cuvintelor.

– Tu... ce?

El își drese vocea.

– Nu știu dacă pot să fiu ceea ce îți trebuie ție.

– Ești *exact* ceea ce îmi trebuie mie. Îi cuprinse fața în palme. Tu mă iubești?

El încuviință.

– Te iubesc. Doamne, cred că m-am îndrăgostit de tine în prima clipă în care te-am văzut. Sunt complet nefericit fără tine.

Ea zâmbi.

– Spune-o din nou, bărbate.

Nick se aplecă, gura lui aproape atingând-o pe a ei.

– Te iubesc, nevastă. Dar ce se întâmplă dacă te înșeli? Dacă o să te fac nefericită?

– Sunt sigură că mă vei face nefericită în unele zile, și la fel voi face și eu. Vor fi urcușuri și coborâșuri în mariajul nostru. Dar nu mai poți să fugi, Nick. Rămâi cu mine și hai să începem viața pe care ne-o dorim amândoi. Viața pe care o merităm amândoi.

El păru a-i cântări vorbele, încercând să înțeleagă, și pe chipul lui apăru un strop de speranță.

– Fără să facem nimic sub pături, la adăpostul întunericului?

– În mod clar nu. Dacă încerci, îți arăt eu ție. Ridică mâna și îl mângâie pe obraz. M-am îndrăgostit de Ducele Depravat la Veneția, la urma urmei. Acum nu mai poți da înapoi.

Norii întunecoși se risipiră din privirea lui, și un zâmbet viclean îi lumină chipul.

– Ei bine, dacă tu poți să fii doamna Leighton din când în când, atunci presupun că pot și eu să fiu Ducele Depravat, ca răsplată.

– Chiar așa ar fi corect, spuse prefăcându-se serioasă.

– Dacă într-adevăr mă vrei, *tesorina*, sunt al tău. Nu sunt sigur că pot fi un tată și un soț bun, dar am să încerc până îmi dau

duhul, pentru că aş muri să fiu fără tine. O sărută, lung şi adânc. Câte costumaţii de acest fel mai are doamna Leighton? întrebă când se opriră din sărutat.

Mâinile lui alunecară peste dantela ce îi acoperea sânii, iar ea se cutremură.

– Câteva. De ce?

– Pentru că soţul acesta păcătos simte nevoia să smulgă hainele de pe tine şi să te aibă din nou, de data asta pe covorul din birou.

Capitolul 18

Femeile care trăiesc darul iubirii adevărate sunt foarte puţine – şi norocoase.

Domnişoara Pearl Kelly către ducesa de Colton

O lună mai târziu

Nick o legănă uşor pe Olivia în braţe şi simţi cum îi creşte inima în piept când ea îi zâmbi. Fiica lui avea capacitatea de a-l face să se simtă cel mai puternic bărbat din lume. Ea îi oferea dragoste necondiţionată şi încredere, iar el jură să nu risipească darurile ei niciodată.

Şi apoi mai era şi soţia lui, care avea modul propriu de a-l face să se simtă puternic. La început fusese cam nesigur că îl dorea aşa cum era, cu defecte cu tot. Părea să fie ceva mult prea frumos pentru a fi adevărat. Dar îi dovedise într-o sută de moduri diferite în ultima lună cât de bine se potriveau. De fapt, petrecuseră câteva nopţi în care ea fusese chiar mai depravată decât el. Îşi propuse să îi trimită lui Pearl Kelly un cadou foarte generos, pentru a-şi manifesta recunoştinţa faţă de ea.

Se hotărâseră să locuiască la moşia Seaton. Soţia lui începuse să redecoreze, şi muncitorii erau veşnic prezenţi pe domeniu. Majoritatea portretelor familiei Seaton fuseseră mutate în pod. Deşi

acum Nick înţelegea motivul pentru care mama lui îl respinsese, nu voia să-şi amintească de familia lui în fiecare zi.

Doar de Julia şi de Olivia, desigur.

– Livvie, tatăl tău îţi promite că te va răsfăţa. Indiferent de ce spune mama ta, *bellissima*.

Fiica lui zâmbi de parcă înţelese fiecare cuvânt. Dacă era pe jumătate la fel de deşteaptă precum mama ei, probabil chiar înţelesese.

– Iar o răsfeţi, Nicholas?

Se întoarse şi o văzu pe soţia lui intrând în cameră. Era atât de frumoasă şi de încăpăţânată – şi era a lui. Îl şi iubea. Încă avea zile în care nu îi venea să creadă.

– Şşştttt. Se aplecă şi îi şopti fiicei lui: Nu îi spune mamei tale.

Julia râse, prelung şi tare, bucuria ei umplând camera, aşa cum făcea oriunde se ducea. Se întinse spre Olivia.

– O iau eu. Tu ai un oaspete.

– Un oaspete? Cine?

– Vei afla foarte curând. Du-te, Nick!

Julia o luă pe fiica lor, nelăsându-i altă opţiune decât să se ridice.

Când intră în birou, un bărbat blond se întoarse spre el, unul pe care Nick l-ar recunoaşte oriunde.

– Winchester! îl salută. Nu te aşteptam. Nick închise uşa. Ai primit scrisoarea mea?

Winchester încuviinţă şi-l privi cu o expresie încrezută.

– Da, dar am venit să aud personal.

Nick îşi dădu ochii peste cap.

– Mi-am cerut deja iertare. Ce mai vrei de la mine?

– Să mai aud o dată. Şi zilnic, pentru tot restul vieţii mele.

Nick râse.

– Bine. Ai avut dreptate. Am fost un ticălos egoist care s-a purtat cu ea nedrept. Îţi sunt recunoscător că ai ajutat-o când te-a rugat şi că ai adus-o la Veneţia să mă găsească. Îmi cer scuze că te-am lovit şi că am pus la îndoială motivele tale sincere şi altruiste. Asta e tot sau am uitat ceva?

– Cred că e tot. Şi sunteţi fericiţi amândoi?

– Teribil de fericiţi, da.

– Excelent! zise Winchester şi îl bătu pe Nick pe umărul sănătos. Atunci hai să bem ceva şi îmi poţi povesti cum de ai ajuns să te răzgândeşti.

Peste câteva minute, ambii se aşezară pe fotolii, cu câte un pahar de coniac în mână.

– Aşadar, începu Winchester, aşezând un picior acoperit de cizmă peste genunchiul celuilalt picior, e greu să îi spui „nu" soţiei tale, nu?

– Chiar aşa. Îndrăznesc să spun că este cea mai încăpăţânată persoană pe care o cunosc. Ai văzut-o deja?

– Preţ de câteva minute, când am ajuns. I-am spus că am venit să te văd pe tine. Pentru o clipă, m-am gândit că nu ne va lăsa singuri, temându-se să nu ne batem iar. A trebuit să îi spun ce mi-ai scris, cum mi-ai cerşit iertarea eternă, înainte să plece să te caute.

– Iertarea eternă? Şi mai spui că eu sunt cel melodramatic.

– Oh, ai avut şi tu momentele tale. Cei de la clubul White încă mai vorbesc despre ziua în care ai venit şi mi-ai tras una la masa de barbut.

Nick bău din coniac şi se abţinu de la comentarii.

– Ce mai face Quint?

– Tot cu inima frântă, deşi pretinde că nu. Îi tot spun că, dacă Ducele Depravat şi-a putut găsi fericirea cu o femeie, o să reuşim toţi.

– Vorbind despre fericire, de unde ai ştiut? De unde ai ştiut că eu şi Julia ne potrivim atât de bine? Nick puse paharul jos. Existau şanse să o refuz la Veneţia, şi călătoria voastră s-ar fi dovedit inutilă.

Winchester ridică din umeri.

– Vă cunosc pe amândoi de mult timp, şi era clar că aveau să iasă scântei. Cum să nu iasă între doi oameni atât de pasionali? Când te-ai însurat cu ea, mai ţii minte ce ţi-am spus?

Nick încercă să îşi aducă aminte momentul din urmă cu nouă ani. Dar fusese prea beat după moartea fratelui său ca să mai ţină minte.

– Nu, nu mai ştiu.

– Ţi-am spus că e la fel de focoasă şi de încăpăţânată ca tine şi că trebuia să te consideri norocos să o ai. Dacă putea cineva să te pună la respect, ştiam că Julia e aceea. Puse paharul pe birou. Mai ţii minte ce altceva ţi-am spus în ziua aceea?

Nick clătină din cap, privind cum prietenul lui se ridică şi îşi scoate haina. Rămas în cămaşă, Winchester merse spre centrul camerei.

– Ţi-am spus că, dacă o răneşti vreodată, am să-ţi rup falca.

Îi făcu semn lui Nick să se ridice.

– Haide, Colton. Ridică-te şi îndură, ca un bărbat.

Nick se înecă de râs.

– Doar nu-ţi imaginezi că o să stau locului şi o să te las să mă baţi, nu?

– Asta ţi-am permis şi eu când te-ai întors în Anglia. Ţi-am dat voie să mă loveşti şi nu m-am obosit să mă apăr, pentru că ştiam că o meritam. Sus, Colt. Haide!

Winchester încleştă pumnii şi îi ridică într-o poziţie de luptă. Merita una în faţă, aşa că Nick se ridică.

– Abia aştept să te îndrăgosteşti, Winchester. Jur să îţi fac viaţa un iad.

– Nu mai cotcodăci, bătrâne, şi apropie-te.

Winchester ridică pumnul, trase braţul în spate şi...

– Simon!

Se întoarseră spre uşă amândoi, de unde Julia îi privea îngrozită. Winchester coborî imediat pumnii, cerând iertare din ochi în timp ce ducesa intră în cameră.

– Aveai de gând să îl loveşti, Simon? Mi-ai promis că nu faci asta!

Winchester îşi prinse mâinile la spate – întruchiparea inocenţei. Nick aproape că pufni.

– Nu, sigur că nu. Voiam să îi arăt nişte mişcări dintr-un meci de box pe care l-am văzut recent la Londra. De ce să vreau să îl lovesc pe Colton?

De data asta Nick chiar pufni. Soţia lui miji ochii la amândoi.

– Nu ştiu ce se întâmplă între voi, se răsti ea, dar e cazul să vă împăcaţi. Acum! Ce-a fost a fost. Vă purtaţi de parcă aţi fi copii. Amândoi.

Nick ridică mâinile în semn de predare.

– Mi-am cerut scuze.

Se uitară amândoi la Winchester, care oftă şi încuviinţă din cap.

– Bine. Dar dacă îţi mai face probleme, promite-mi că mă anunţi, doamnă ducesă.

Ea îi zâmbi cu afecţiune.

– Aşa am să fac, Simon. Acum, dacă vrei să vii sus, poţi să îţi vezi nepoata...

– Mi-ar plăcea mult.

Winchester porni în urma ei, dar se opri când Nick puse mâna pe braţul lui.

– Venim în câteva minute. Vreau să discut ceva cu Winchester.

– Ceva ce nu implică lovituri? întrebă ea.

El încuviinţă.

– Da. Venim în camera fetei imediat.

Julia se încruntă preventiv la amândoi şi apoi plecă. Nick îi făcu semn lui Winchester să ia loc.

– Spune-mi cum de aţi devenit atât de apropiaţi tu şi Julia. Nu am ştiut niciodată de ce erai atât de hotărât să o aperi.

– Ah.

Winchester se foi pe scaun şi roşi. Reacţia îl făcu pe Nick şi mai curios.

– Pe Julia ai întrebat-o?

– Da, răspunse Nick. Mi-a spus să te întreb pe tine.

– Nu este o poveste pe care aş vrea să o spun, aşa că să zicem că soţia ta m-a oprit din a face ceva incredibil de prostesc.

Cum Winchester nu intră în amănunte, Nick îl încurajă:

– Şi? Doar nu crezi că poţi să îmi spui doar atât, nu?

Prietenul lui râse uşor.

– Şi să îţi baţi joc de mine pentru restul vieţii mele? Probabil mă crezi chiar prost, Colt. Nu, ţi-am spus tot ce trebuie să ştii.

– Suntem prieteni de mai mult de douăzeci de ani, şi nu vrei să îmi spui?

– Nu este un eveniment despre care să vorbesc cu mândrie. Dar îţi pot spune atât: când mă voi însura, nu va fi pentru că mă imaginez îndrăgostit.

– Nu ştiu ce să spun, Winchester. Dragostea are avantajele ei.

Winchester se ridică.

– Atâta fericire ar fi chiar revoltătoare dacă nu aş ţine atât de dezgustător de mult la amândoi. Hai să îţi vedem fata, Colton. Am auzit că are temperamentul tatălui ei.

Când intrară în camera copilului, o găsiră pe Julia cântându-i Oliviei încet. Nick nu îşi aminti să fi văzut ceva mai frumos. Îşi sprijini umărul de uşă, fericit să le privească pe cele două făpturi pe care le iubea mai mult decât orice pe lume.

Winchester îl bătu pe spate.

– Eşti incredibil de norocos pentru un degenerat.

Nick zâmbi cu toată gura.

– Ştiu.

Când îi văzu, Julia îi oferi un zâmbet luminos lui Nick, fericirea şi dragostea strălucindu-i în privire, şi inima lui Nick bătu cu putere în piept. La naiba, îl afecta de fiecare dată, pur şi simplu îl făcea praf cu o privire.

– Olivia, hai să îl cunoşti pe unchiul Simon, zise ea încet, şi Winchester luă copilul în braţe, ţinând-o pe Olivia cu grijă. O învârti, iar copila zâmbi larg.

Julia merse spre Nick şi îl luă de braţ. Îi priviră pe Winchester şi pe Olivia.

– Ai cea mai ciudată expresie pe chip, şopti ea. La ce te gândeşti?

El o trase aproape de el şi o sărută pe tâmplă.

– Ştiu că Winchester abia a ajuns, dar aveam planuri pentru seara asta. Crezi că ne-am putea furişa puţin?

Se uită la el cu ochi sclipitori.

– Speri să o vizitezi pe doamna Leighton, nu-i aşa?

El se aplecă şi şopti:

– Am nevoie doar de tine, draga mea. Preferabil dezbrăcată şi în patul meu.

– Oh, Nick. Ce plictisitor! glumi ea. Nu îţi vei putea păstra porecla cu astfel de obiceiuri.

– Nimic nu este plictisitor cu tine, nevastă. Îndrăznesc să spun că mă vei tot ademeni până când am să crăp.

– Acesta este planul meu, bărbate. Acesta este planul...